

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Samlede skrifter 3

Citation: Kingo, Thomas: "Samlede skrifter 3", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 3*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. I. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo03val-shoot-idm139707830736240.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 3

**THOMAS KINGO
SAMLEDE SKRIFTER
III**

II

*Udgivet af
Det danske Sprog- og Litteraturselskab
med Støtte af
Alfr. Goods Personalhistoriske Fond og
Carlsbergfondet*

III

**THOMAS KINGO
SAMLEDE SKRIFTER
UDGIVET AF
HANS BRIX * PAUL DIDERICHSEN
F. J. BILLESKOV JANSEN
III**

C. A. REITZELS BOGHANDEL A-S
KØBENHAVN 1975

IV

© *Det Danske Sprog- og Litteraturselskab 1975.*
ISBN 87 87504 17 0
Sats: Bianco Lunos Bogtrykkeri A-S 1939.
Offset-reprint: Krohns Bogtrykkeri A-S 1975.

V

**INDHOLD
THOMAS KINGOS AANDELIGE SIUNGE-KOOR**

FØRSTE PART

1. Udgave 1674.

- Samtykke til Trykken af Johan Wandal. 4
- Tilskrift til Kongen 5

- Til Læseren 7
- Kongelig Naadigste Frihed. 9
- Æredigt af H. S. L. 11
- Da siunges Psalmen best: Da sødist Echo høres
- Melodi til de tre første Sange 14
- Dend første Morgen-sang 15
- Rind nu op i JEsu Naun
- *se iøvrigt Originalens Indholdsfortegnelse S. 110.*
- Trykfejlsliste 111

2. og 3. Udgave 1677 og 1680.

- Titelkobber, Titelblade, Portræt..... 113
- Melodihefte 1680 121

ANDEN PART

1. Udgave 1681.

- Approbatio af Joh. Baggerus 132
- Tilskrift til Dronningen 136
- Kongelige Naadigste Frjhed 139

VI

- Æredigte 141
- Af V. Bering..... 142
- Hactenus altisoni rhythmos & carmina Risti
- Af J. Brunßmand 143
- Mange sig med laante Fiene
- Af Henr. Harderus 145
- Dania tolle caput, reliqvis accepta remitte
- Af Jens Pederssøn
- Af hver en Tøddel i GUDs Ord mand kand opdrage..... 145
- Antistes venerande, cohors, dum cantica profers..... 148
- Af Isaach Enochi..... 149
- Jam mihi me videor Bichoralem audire Magistrum
- Erindring til de Music-elskende..... 156
- Dend første Sang. Andægtigheds Opmuntring 157
- Op, op med Himmel-stemme
- *se iøvrigt Originalens Indholdsfortegnelse S. 151-154 og det alfabetiske Register S. 267 f.*
- Trykfejlsliste..... 268
- Melodier 269
- Danielis Paulli Advarsel til den Kiøbende..... 278
- Titelblad til Optryk af Udgaven 1681 279

FØRSTE PART

Fierde gang trykt og forbedret med nogle trøstelige Morgen- og Aften-Suk til alle Morgen- og Aften-Sange. 1684.

- Kongelige Naadigste Frihed 282
- Samtykke til Trykken..... 284

- Tilskrift til Kongen 286
- Til Læseren 288

VII

- Portræt med Æredigt af Johannes Rasch..... 290
- Grande decus generosa capit mens, & generosam
- Æredigt af H. S. L. 292
- Da siunges Psalmen bedst: Da sødist Echo høres
- Melodier (Titelblad) 293
- Dend 1. Morgen-Suk 295
- Nu staar jeg op i HERrens Navn,
- *se iøvrigt Originalens Register S. 406 f.*
- Morgen- og Aften-Bøn (1680) 402
- Bøn efter Prædiken..... 403
- Titelblad til Optryk af 4. Udgave 1684 409

FØRSTE og ANDEN PART

5. og 2. Udgave, Odense 1686.

- Titelblade 410
- Morgen- og Aften-Bøn..... 412
- Titelblade til Optryk af Udgaven 1686 414

VIII

1
2
3
4

Samtykke til Trykken.

)(Iv

Saasom jeg med største Sindets og Aandens glæde haver læst disse 14. Geist-rige og deilige Morgen- og Aften-Sange, samt de 7. Kong Davids fortrefflige Poenitentzes Psalmer, vel og arte ligen udsatte af voris berømmeligste Danske Skialdrer, og Guds Huses frugt-bringende tiener, *Mag. Thoma Kingo*: saa eragter jeg dennem og meget værdige ved Trykken offentligen at udgivis til de hos os værende Christnes almindelige brug, at de der ved kunde opvækkes og opmuntres til en ræt Christelig Andagtes gude lige øvelser; fornæmmelig i disse sidste Verdens Tider, da GVDs sande Frygt hos de fleeste, dißvær! alt for meget er forkølnd, og det noksom er at befrygte, at ved vor Frelseris Christi sidste og ærefulde Tilkomst, den rætte og saliggjørende Troe næppelig skal være at finde paa Jorden. Til hvilken høyfornødene og ynske ligste virckning iblant os GVD selff forlæne sin gode Hellig Aands, uden hvilken vi intet got fomaae, kraftige Naade, hielp, og bi stand, for Christi skyld. Amen.

Johan Wandal D.

*
—
5

Dend Stoor-mægtigste, Høybaarne Monark
og Ene-Volds Herre,
Christian dend Femte,
Konge til Danmark og Norge, De Wenders og Goters,
Hertug udi Slesviig, Holstein, Stormarn og Dytner
sken. Greve udi Oldenburg og Delmenhorst etc,
Min Allernaadigste Herre og Konge, ynsker jeg, med det
Ny Aar, alle Himmelenes Velsignelser at være og vorde
fornyeede, til et langt Liv, Lyksaligt Regimente, Seyer
og Salighed ævindeligt, af GUD Fader ved vor Frelsere
og eniste Saliggjørerere JESUM CHRISTUM.

ALLernaadigste Herre og Konge, jeg fordrister mig til
udi dybeste Underdanighed, at sette Eders Maytz.
store Naun for udi dette ringe Skrift, og det dermed udi
Eders Kongl. Hænder at overgive; Ikke som en dyrebar
Verdens Gave, der saa stoor en || Monark kand andstaa; Men
som en ringe Nyt-aars-gave, eller en liden Gudfrygtigheds
Gave, om hvilken jeg har gjort mig selv dend underdanigste
tilliid, at jeg med tilbørlig ydmyghed tør frembære dend,
baade til GUDs Altere og til Eders Kongelige Throne: I
forhaabning, at dend hverken af Gud eller Eders Kongl:
Maytz. skal vorde forsmaad. Mit Forsæt, med dette mit
Aandelige Siunge-Koors første Part, haver alleniste været
dette: At jeg, GUD til Ære, og mine Med-Christne til op
byggelse, kunde give dem anledning udi Morgen og Aften
Sange at ihukomme de særdelis sukke, som de ikke allene for
sig selv, men ogsaa for Guds Kirkis og vor reene Evangeliske
6 Lærdoms floor og fremgang, saavdsom for Eders Kongl.
Mayttz Arve-Husis Lyksalighed og det gemene bestis frem
tarv ere skyldige at udøse; hvilke særdelis stykker aldelis
ikke udi nogen Bede-Psalmer bør udelukkis. Maa det behage
Eders Kongl. Maytz som tilforne i saa stoor Naade haver
optaged nogle faa af mine forige Riim-skrifter, at vende
fremdelis et || naadigt Øye til dette mit ringe arbeyde, skal
jeg derved opegges at anvende ald muelig fliid, til ikke allene
dend anden Part, men og fleere af mit Siunge-Koor at for
færdige; Saa vi og her i Danmark, saavelsom de Tydske og
andre Landsfolk (af hvilke vi hverken have behov at laane,
eller udi Riime-kunsten det ringeste at eftergive) kunde have
Psalmer og Sange, til Gudfrygtigheds daglige øvelser, som
ikke ere taad og udlaant af deris: Thi de danskis Aand er
dog ikke saa Fattig og forknyt, at den jo kand stige ligesaa
høyt mod Himmelen som andris, alligevel at dend ikke bliver
ført paa Fremmede og udlændiske Vinger. Imidlertiid vil jeg
udi allerdybeste underdanighed befale mig og mit ringe ar
beyde udi Eders Mayttz Kongelige Gunst og Naade, og af
Hiertet dagligen bede, at GUD vil lade Eders Kongl. Mayttz
Aar vare frem og frem, og bekræfte Eders Kongl. Maytz.
Arve-stool og Eders Mayttz Sæd ævindeligt, || til sin Kirkis
beskiærmelse, og disse Rjgers og Landis ævigvarende Vel
stand og Velsignelse, Saa som GUDS Befalning og dend
allerunderdanigste Pligt det udkræver,

Af
Eders Kongl. Mayttz
Allerunderdanigste Undersaat,
og tro Forbedere til Gud
Skrevet i Slingerup paa S. TH. KINGO.
Hans Evangelistæ Dag 1673. U-værdige Sognepræst i
Slingerup

Til dend Gunstige og rætsindige Læsere

GUnstige og good-hiertede Læsere, lad det ey være dig underligt og urimeligt, at jeg haver sat disse Aande lige Morgen og Aften-Sange, tilliige med dend Hellige og Høyopliuste Kong Davids Poenitentze-Psalmer, under nogle Melodier, som ellers af mange Siungis med for fængelig Ord: jeg haver dermed vildet gjort de velklingende og behagelige Melodier saa meget mere Himmelske, og dit sind (om dig det befalder) dis mere Andægtigt; at om du kand lade dig undertiden befalde, for en Melodies artigheds skyld, at gierne anhøre en Sang om Sodoma; du meget mere (om du est et ret Guds Barn) skulde lade dig behage, under selvsamme Melodie, at høre en Sang om Zion. Jeg veed vel, at der ikke faa skal lade sig finde, som dette mit ringe Arbeidis spæde Foster skal vilde udqviste, fordi det ikke er overklæd med de gamle og brugelige Kirke-Sangis Toner. Men herudi haver jeg ikke || vist at gjøre mig nogens sær tanker til en Lou; besynderlig fordi jeg finder vore forfædre, som haver Digted og sammensat vore Kirke-Psalmer, at have brugt dend frihed, at de ikke haver bundet sig til en, to, eller flere, men frit taget allehonde Melodier, end ogsaa af Lystige og Verdslige Toner, som mere end nok er beviisligt. Vil nogen sige at materien, for Melodiens vanskeligheds skyld, ikke vel skal kunde Læris, da er det kun Ord-Nisser til at kyvse Børn med. Vi finder udi vore Psalme-Bøger de vanskeligste Melodier over de slettiste Sange, de jeg ey nu, for viitløftigheds skyld, vil indføre; tilmed mange i vor tiid, ja for kort tud, ere i Psalmebøgerne indførte, og nu i Kirkerne brugelige, som 8 ere af Toner flux vanskeligere end disse, hvilke dog snart ere lærte og for ordenis Sundheds skyld, med Lyst antagne. Tiden og brugen lærer alting. Skulde der og være noget udi Rimekunsten, som dend skarpsindige Læseris Lekkere Øren skulde anstøde, vil jeg, naar min feyl visis, mig baade derpaa erklære, og en andengang, saa viit mueligt, der efter rette. En rætsindig og billig dømmende Læsere, vil for||tolke det, som hans Guds Kierlighed er: Men et vringel-vuren og sær sinded Hoved vil forklare det, som hans Sind og Sæder er. Mig er det hidindtil ene nok, at jeg veed forud dette mit ringe verk har befaldet endeel de Høy-Ædelste og Høy-lærdiste Hoveder iblant os, og besynderlig voris Ædle og Høy-ærværdige Fader og Biskop D. Johan Wandal, som mig i særdelighed det til Trykken at forfærdige haver opmuntred, hvilket og skal give mig Aarsag, at ikke tage haanden fra Ploven, men fremdelis blive ved, flere af mine Rim-skrifter (om Gud sparer Livet) til Lyvset at fremføre. Des imellem, gunstjge Læser vil jeg have dig et glædeligt og Lyksaligt Nyt Aar troligen forynsket, bedendis trolig for dig, og mit ringe Arbeide, at Gud vil velsigne baade Dig og Det, og Jeg forbliver Din

Ærbødigste og Velvilligste Tienere
i HErren altid
TH. KINGO.
* 9

Danmark og Norge, de Venders og Goters, Hertug udi Slesvig, Holsten, Stormarn og Dytmersken, Greve udi Oldenborg og Delmenhorst. Gjører alle vitterligt, at efter som Mag. Thomas Kingo Sognepræst i vor Kjøbsted Slan gerup her i vort Land Sieland sig haver forretaget en Bog kaldis Aandelige Siunge-Koors første Part paa Dansk at forfærdige. Da haver vi efter hans allerunderdanigste Ansøgning og Begiering allernaadigst bevilget og tillat saa og her med bevilger og tillader, at hand paa sin egen Bekostning samme Bog alleene paa Danske maa lade oplegge og trykke, dog at med des *revision* efter voris Elskelige kiere Her Faders Sl. og Høyloflig Ihukommelse den 6. *Maj Anno 1667.* udgangne Forordning vorder forholdet, saa og at den rigtig og *correct* trykkis, og skal ingen anden end fornefhte Mag. Thomas Kingo og hans Arvinger sig maa tilfordriste udi 20. Aars tid fra dette voris Breffs *dato* at bereigne, be meldte Bog enten udi en eller anden || slags *Format*, større eller mindre stiiil paa bemelte Danske Sprog at eftertrykke, eller eftertrykke lade, ey heller andensteds fra trygt her udi vore Riger og Lande at indførís eller *distráheris* og der som nogen sig understaar her imod at gjøre, og med andre *Exemplarier* af forskrefne Bog antreffis, end de som med bemelte Mag. Thomas Kingos Naun og merkke findis paa teigned skal dend eller de som i saa maade betrædis første * 10 gang have forbrut alle de Exemplarier de have med at fare, og der foruden give til straf til næste Hospital Fire Rixdlr. Befindis nogen i saadan Forseelse anden gang straffis dob belt, mens skeer det tredie gang, straffis som voris Mandaters modvillige overtrædere. Forbiudendis alle og enhver her imod eftersom forskrevet staar at hindre eller udi nogen maade forfang at gjøre, under vor Hyllist og Naade. Givet paa vort Slot Kjøbenhavn den 21. Octobr. Anno 1673.

Under vort Zignet.

Christian

L. S.

*
—
11

Dend meget Gudelige og Geistrige

Sang-mester
Mag. THOMÆ KINGO
Til pligtskyldig Taksigelse og ære sat af dend
som udi hans Aandelige Sanges Liflighed dagligen
Haver Sin Lyst.

Da siunges Psalmen best: Da sødist Echo høres,
Naar voris Morgen-tak og Aften-Offer føres
Til Himlens høye Loft, som Engle-liflig sang
Med hiertens dybe Suk og tre gang' helligs Klang.
Da maa jo Him'len vist med naadens Echo svare,
Naar Hierte, Mund, og Røst sit lover Gud ey spare.
Men raaber samptlig, Ach! saa Vand af Øyed gaar,
Og Poenitendses Graad paa Kindebakken staar,
Ach! HÉRre! Klinger vel det Sukke-rigt hvor lenge!
Maa da fra Him'len vist et Frelses komme trænge,
Saa Hiertet træt af suk for Syndsens skændig Daad,

Faar dette Naadens svar, HERren har hørt din Graad.
Den Tone lærer mig du geistlig sangedigter
Guds Huuses Musicant, at jeg for Synden pligter
Med dine Morgensuk og Aftensanges Lyd:
Dit Halelujah mig er ævig Hierte-fryd:
Blif ved, lad see du dig i HERren stedse glæder,
Og af slig Engle-sang end ydermeere qvæder:
Saa skal dit Lover Gud og Hellig siungen tre!
Dig give Himlens Svar: See Naadens Komme See!

*

12

13

14 1. Rind nu op i JEsu Naun,

2-3

2. Dagen er snart runden hen,
3. Ach min HERre straf mig ey,

*
- 15

Dend første Morgen-sang.

1.

Rind nu op i JEsu Naun,
Du Livsalig Morgen-røde,
Jeg vil i Basunen støde
Hos min Seng og hvile-staun!
Ald min Inder-deel sig røre
Med ald Tak for Natte-ly,
Og min Frelzers Lov opføre
Til dend høye Himmel-Sky.

2.

Nattens mørke Taage gik,
Jeg har Dagen alt i syne,
Og min hvilte Øyen bryne
Soolen nu i sigte fik:
Nattens skrækkelse er borte,
Død og Dievel for mig svandt
Som mit Levnet vilde korte,
Jeg dem alle overvandt.

3.

Ach! min Siæl, fremstil dig nu,
Gjør at alle Bloode-Draaber
Varmis op og at du raaber
Af dit fulde Hiert' og Hu:
Halleluja! ævig Ære
Være dig Treenig GUD,
Som paa Hænder vilde bære
Mig fra Mørkets Hærskab ud.

*
– 16

4.

Give Gud jeg kunde saa
Dagen i din Frygt begynde,
At jeg ikke skulde synde
Og paa Snuble-steenen gaa,
Ach! at JEsus vild' oprinde
Over mig som Sool og Skiold,
At jeg kunde overvinde
Kiød og Blood og Satans Vold.

5.

Mine Veye jeg ey kand,
Som jeg gierne vilde, kiende,
Du, o Gud, kandst ene vende
Min Fornuft og min Forstand,
At jeg udi Spooret bliver
Som dit Ord mig viser paa,
Og hvor hen din Aand mig driver
Jeg med Glæde did kand gaa.

6.

Gid jeg Sathans Lyste-Drik
Hade maa som Gift og Galde,
Lad dog aldrig mig befalde
Hans Løgnagtig Engle-Skik:
Lad mig aldrig tænk' at plokke
Figen, blant hans Tjdsle-Frøe,
At hand mig saa skulde lokke

For et Æble til at Døe.

17

7.

Skal og Satans Lemmer sig
Denne Dag mod mig bevæbne,
Lad da denne haarde Skæbne
Vendis, o min Gud, ved dig,
Fri mig ud fra Tungers svøbe
Og fra Moorde-mandens Haand,
At min Food dog kand undløbe
Deris skiulte Snære-Baand.

8.

Ald dend Gierning, Drift og Daad,
Som min haand i dag skal gjøre,
Gid jeg hende aldrig røre
Uden din Aands Kraft og Raad:
Thi forgævis skal jeg svede,
Og Arbeyde uden Frukt,
Om din Aand er ey tilrede,
Og din Hielp er udelukt.

9.

Mine korte Dag' og Aar,
Lykke, velfærdt Gods og ære,
Hvordan de skal lodnet være,
Det udi din Ville staa:
Giv mig kun hvad dig behager
Bland du selv mit Levnets Skaal,
Ey som det min gane smager,
Mens saa som det er dit Taal.

18

10.

Lad din Lyvse-Stage staa,
Og din Ære sig udbrede.

Gud, du selv til Lyvset lede
Dem som end i Mørke gaa,
Dine Hyrder du bemande
Som skal vogte dine Faar,
At de frit mod Ulven stande
Som din Hiord fast eftertraar.

11.

Gid vor KONGIS Arve-stool
Maatte ævig, ævig være,
Seyer, Salighed og Ære
Blive ham som Middags Sool,
Gjør den gandske Konge-stamme
Høy-velsigned i dit Naun,
Giv hans Raad Forstand at ramme
Ære din og Rigets gaun.

12.

Vore Landemerker staa
Mured om med fred og leyde,
Hunger, hastig Død og Feyde
Bryde ey med Vold der paa!
Land og Vand velsignet blive,
Fædmed af Guds Vogne-Spoor,
Ald Nødtørftig Grøde give
Mens vi leve skal paa Joord.

* 19

13.

HErre, glem og ikke mig
Din Velsignelse at sende
Og alt Got til mig at vende
Som min Troo den er til dig:
Lad dit Ansigt med mig vandre
Fæst du self min svage Food,
Lad ey Synden mig forandre,
Og omvelte i mit Blood.

14.

Lær mig ved hvert Klokke-Slæt,
Denne Dag forbedret blive,
Saa mit Hierte, her i Live,
Bliver ey til Verden sæt:
Men at jeg mig kand erindre,
Hvor min Tid dend nipper af,
Og hver Tjme bliver mindre,
Til jeg seyner i min Grav.

15.

O min Gud, du hielp mig da,
Naar mit Levnets Maal har ende,
Og mit Hiul ey meer vil rende,
II Men mit Aag skal spendis fra!
Lad da uden Tiid og dage,
Mig dit Æris Ansigt see!
Synd og Sorrig, Vee og Klage
Rodne med min Joorde-Blee.

20

Dend første Aftensang.

1.

DAGEN er snart runden hen
Det nu flux ad Aften lider
Tiden sagtelig henskrider!
HERre Gud, vær du min Ven,
Naar At Mørkheds Magt og Vælde
Falder paa min Øyen-bryn,
Lad mig, Gud, da til dig helde,
Og vær' i dit Øyesyn.

2.

Fra min Moders Bryst og Barm
Har du mig alt Got beskiæret,
Og min Tilflugt stedse været
Under Skyggen af din Arm!
Din usigelige Naade

Staar i hvert mit Foode-fied,
Paa hvad Sti ieg vilde traade,
Har du Gud alt følget med.

3.

Tak! o Tak af Hierte-rood
Være dig ald Naadis Kilde,
Lad mig ingen Draabe spilde
Udaf ald din Naade-Flood
Som du haver ladet flyde
Ned til mig i denne Dag,
At jeg jo min Plikt kand yde
Til din Ære og behag.

21

4.

Luftens Fyrste Satan ey
Med sin tusind-kunstig snare.
Haver ført mit Liv i fare
Eller vildet af min vey!
Jeg er bleven fast beskiærmed
Ved din Himmel-mægtig haand,
At hvor megit Satan sværmed
Slap jeg dog forbi hans Baand.

5.

Din Velsignelse hver stund
Har jeg klarlig nok fornummed,
Saa dit Øye ey har slummed
Eller taged noged Blund:
Men med fliid og Faders Hierte
Har du givet paa mig agt,
At slet ingenhaande smerte
Er mig paa min Skuldre lagt.

6.

O min Gud vær mig saa good

At du mig min Synd tilgiver
Og mit Feyle-tal udskriver
Med din Søns det dyre Blood!
Thi saa stoor og overmaade
Som min synde-samling er,
See! saa bondløs er din Naade
Imod mig og mod enhver.

*
– 22

7.

Har jeg end med Ord og daad
Mig vel høyt forseet og synded,
Til forbudne Frukter skynded
Efter Slangens listig Raad!
Lad mig da min synd begræde,
Førend Solen daler slæt,
At jeg rense kand mit klæde
Udi JEsu bloodig Tvæt.

8.

Giv mig og din Hellig Aand,
At jeg Synd og skam forsager,
Og Vellystens skaal ey smager
Til min Siælis byrd' og baand:
Mens at jeg dit Barn maa være
Som du har paa Hiertet sat,
Og du vilt paa Armen bære
Til min Døds den lange Nat.

9.

Kom da søde Sove-tiid,
Jeg vil Verden snart forgiette,
Min uroe med Søvnnet lette,
Lad, o GVD, dit Ansigt bliid
Over mig med Lyst oprinde,
Naar jeg slummer sagte hen,
At jeg alt din Vagt kand finde
Til jeg vogne skal igien.

23

10.

Falder nogen Drøm mig ind
Udi min bekymred Hierne,
Livsens Sool, og Jacobs stierne
Lyvs, da op mit mørke Sind!
At ald Synde-damp maa svinde
Fra min Søvnne-knytte Siæl,
At mig Satan ey skal binde
Udi søvnne som en Træl.

11.

Lad de Hellig' Engle-bud
Som din Øyesteen mig vare.
Fra ald Satans snid og snare
Og hans hule Helved-skud!
Gjør min tanke til en stie,
Hvor Guds Engle op og ned
Mig i Himmel-spoor kand vrie
Til at see din Salighed.

12.

Lad dit Ord og Ære staa
Uformørked allevegne.
Lad din Naade-dug nedregne,
Og din Kirke fremvext faa!
Signe selv vor Kongis Throne
Og det gandske Konge-Blood,
Sæt paa ham en deylig Krone,
Giv ham en bestandig Rood.

*
– 24

13.

Tænk, Gud, i Barmhiertighed
Ogsaa paa de Huuse-vilde,
Og paa hver som lider ilde
Og sig ingen Hvile veed:
Lad de Fattig, Faderløse,
Sorrighfulde, Fangne, træl,
Trøst og hielp aff Kilden øse

Som er udi Israel.

14.

Mine Venner hvor de er,
Lad dem dig befaled være,
Og dem med din Aand regiere,
De maa finde en og hver,
At mit Aften-offer kunde
Sig til Skyen trenge ind,
De og selv til dig maa stunde
Vdi Hierte, Siæl og Sind.

15.

Luk saa Dør i JEsu Naun,
Dødsens Broder vil mig gieste,
Jeg har dog mit Siæle-fæste
I min Frelsers JEsu Faun!
Skal og døden selv sig snige
Til mig ind i denne Nat,
Jeg er færdig, vil ey vige!
Mens jeg har min JEsu fat.
25

16.

Saa skal jeg med Fryd opstaa
Og med Morgenrøden møde
Ja med Tak min' Øyne bløde,
Før jeg vil til Gierning gaa!
Og naar saa min Tiid har ende
Jeg skal hvile i min Grav,
See! saa skal min Siæl sig vende
Til dig. Gud, som hende gav.

Dend 1. Kong Davids Poenitendse Psalme

1.

Ach! min Herre, straf mig ey
I din Næse-fnysend Vrede,
Og udi din grumheds Hede,
Lad dog Naaden finde Vey!
Tænk dog, Herre, at jeg arme
Er saa svag og siver hen,
At vilt du dig ey forbarne,
Faar jeg aldrig Krafft igien.

2.

Heele mig og vær mig good,
Mine Been vil mig ey bære,
De saa høyt forfærded' ere
Jeg kand ey staa paa min food!
Ja min Siæl forfærdis saare,
Ach! hvorlunge skal det saa
Vare med mig arme Daare?
Før jeg skal din Naade faa.
26

3.

Ach min HERre vend dig om
Til din vonlig gunst og naade,
Løs min Siæl af trang og vaade
Og til hielp mig Arme kom:
Lad barmhiertighed dig røre
Mens ieg end i live er.
Thi hvo kand din lov udføre
Naar mand ham til Graven bær.

4.

Jeg har trællet og er træt
Af de dybe Hierte-sukke,
Og de sørge-hik og klukke,
Saa jeg nep har Aande-dræt:
Ja min Seng den hver Nat Svemmer
Af min kolde Angist-sued,
Og min Graad, som Sindet klemmer,
Bløder flux mit Leye-sted.

5.

Udaf Harm, Fortræd, Uræt
Er mit Øye giennemstukket,
Ja dend Spot, som jeg har drukked,
Har som møl mit Ansigt ædt,
At det Sørge-rynker drager
Og er gammelt vorden slæt,
Alt for deris skyld mig plager
Og har sig imod mig sæt.

*
– 27

6.

Viger dog, og viger hen
Alle I som Uræt gjøre,
HErren skal dog eengang høre
Paa min Graadis Røst igien:
Min Formaning skal hand lyde
Med et naadigt Øre paa,
Og min Bøn skal jeg frembyde
At dend vel optagis maa.

7.

Da skal alle, alle de
Vorde snart til skarn og skamme,
(Gid det dem maa og saa ramme)
Som vil min, Ulykke see:
De forfærdis maa og vende
Sig tilbage med en Hast,
I dend ævig skendsel rende
Som de haver for mig kast.

28

1. Siæl og Hierte, Sind og Sandser

24-25

2. Bluser op og værer glade,

3. Salig er dend Mand at skatte.

*
– 29

1.

Siæl og Hierte, Sind og Sandser
Vaager op og værer froo,
Og for HERrens Ark omdandser
Med en fyrig Aand og Troo!
Takker Gud for denne Nat,
I har Morgenstunden fat,
Dagen blidelig oprinder
Og I eder vel befinder.

2.

Jeg mig lagde ned til hvile
Men min Gud holt paa mig vagt,
Sathans Synde-giftig Pile
Hafde mig om Livet bragt,
Om, o Gud, din Engle-Hær
Hafd' ey været mig saa nær,
Jeg i Mørked hafde blevet
Og til Døden vist opskreved.

3.

Derfor jeg din Lov og Ære
Vil udbrede med min Mund,
Min Taksigelse frembære
Udi denne Morgen-stund!
Rør mig med din Aand og Ild,
Thi min egen Brynd' er vild!
Lad din, Glød min Læbe røre
Og din Lov med lyst udføre.

30

4.

Jeg vil Luften giennem skiære
Med min Tungis Raab og Røst,
Hiertet til dit Alter bære,

Øes det fuldt af troo og Trøst!
Tag, o JEsu, tend det op
I min Joorde-tunge Krop,
Lad det Offer dig behage,
Og af Joorden intet smage.

5.

Du est Gud før Joorden skabtis
Før end Bierg og Tue blev
Førend jeg i Adam tabtis
Vaar jeg paa dit Tanke-Brev!
I din Søn du elskte mig
At jeg skulde visselig
Hans Medarving ævig vorde,
Pagt og Baand du med mig giorde.

6.

Det skal være mig et Minde
Hver dend Dag jeg seer at gry,
Jeg skal det om Hiertet vinde,
Jeg skal det om Armen sy!
JEsu, JEsu Kierlighed,
Er det eene der jeg veed
Hvor ved jeg min Siæl kand trøste,
End om Hiertet vilde brøste.

31

7.

Er jeg end til alle Prikker
Ey saa lige Engle-skiær,
Om jeg Synden end inddrikker
I mit svage Kiød (dißvær)
Giv mig, Gud, dog Styrk og Kraft,
Imod syndsens giftig Saft,
At jeg den i Ægget døder,
Før den Basilisker føder.

8.

Lad mig alle mine Dage
Ryste mig mod Sathan ud,
At hand mig ey skal bedrage
Med sin vellyst-smykked Brud:
Beed, O JEsu, beed for mig,
Naar hand kommer hemmelig
Og vil mig som Hvede sigte,
At min Tro ey da skal svingte.

9.

Giv mig Lykke at adspørge
I din Frygt mit levnets Brød,
Lad mig ey som Hedning sørge,
Om jeg end skal ljde Nød:
Signe Hustru, Huus og Hiem,
Mine Børn hielp frem og frem
Lad os alle ved din Skygge
Vorde rolige og trygge.

32

10.

Boo hos os, o Gud, i Naade
Med dit saliggjørend' Ord,
Med din Aand de Hyrder raade
Som skal tiene for dit Bord.
Gjør vor Konge sterk og stoor,
Sæt hans Land' i Fred og Floor,
Lad hans Raad af Vißdoms Kilde
Øse tidig Raad og snilde.

11.

Gjør vort Land som Zions Bierge
Fulde af din Fedm' og Frugt,
Ald Ulykke du afverge,
Driv vor Fiende selv paa flugt,
Lad ey Vaade-ild og Vand
Blive Herrer i vort Land,
Lad ey Hunger, Pest og Plage
Korte vore Levnets Dage.

12.

Er Ulykken og i Veye
For mig selv i denne Dag,
Du, o Gud, kandst det omdreye,
Du kand hielpe i dend Sag,
Saa min Food sig støder ey
Paa min rette Fare-Vey,
At sig Satan ey skal glæde,
Om jeg trøsteløs maa græde.
33 Lad min Tiid i Fred bortrende
Til jeg lakker ad mit Maal,
Giv mig Gud en salig Ende,
Gjør mig glad ved Dødsens Skaal!
Lad mig midt i Døden staa
Med min Frelsers Harnisk paa,
Fuld af Troo og Aandens Glæde
I dend anden Verden træde.

Dend Anden Aften-sang.

1.

Blusser op og værer glade
Livsens Aarer fuld' af Blood
Hvor udi min Aand mon vade
Som en Purpur-farvet flood!
O du dyre-kiøbte Siæl
Bliv ey stum som Asen-træl,
Lad dit Hierte, Mund og Tunge
HERrens Lov og Ære siunge.

2.

Thi saa vit som Himlens Bue
Skyder sig om Jordens Bold,
Er Guds store magt at skue
Og hans Ære mangefold,
Ingen Sool til hvile gaar.
At vi Mennisker jo faar
Aarsag os til Gud at vende
Før vi Aften-liuset tende.
34

3.

Jeg maa selv, o Gud, bekiende,
Endog jeg en Synder er,
Du har haft saa stoort et Nænde
Over mig, endog jeg bær
Synds Spedalskhed i min barm,
Saa har dog din Naadis Arm
Ikke vildet mig nedkaste
Blant de mørkheds-lenked Gaste.

4.

Ach! Hvor mange, mange Dage
Har du til mit levnet lagt,
Som jeg nu maa vel beklage
At jeg ey har haft i agt!
Ach! hvor tüt har Soolen rendt
Og Guds merker paa mig brendt,
Til hans Naadis tiid at bruge
Før mig Døden skuld' afluge.

5.

Denne Dag, som nu vil kvælde,
Har og tusind Tegn opsat
Paa din Naade, Magt og Velde,
Som jeg usle Orme-skrat
Har i mange maader seet,
At du har mod mig beteet,
Jeg med Sundhed, Fred og Glæde
Kand nu af mit Arbeyd træde.

*
– 35

6.

Ach! min Gud jeg vil dog ikke
Til min Sove-sted hengaa,
Før dend Synd, som mig mon stikke
I min Barm, sin Død kand faa!
Jeg bekiender at jeg dig
Denne Dag og idelig
Har til Hefh og Harm opærred,
Og mit Levnet fast forværed.

7.

HERRE, om du vilde trætte,
Og med mig i Rætte gaa,
Skue alle Synde-plætte,
Store Synde-Feyl og smaa,
Jeg med ævig Spot og Skam
Blev da Satans Deel og Nam,
Jeg i Helved skulde synke,
Og mig ingen skulde ynke.

8.

Men O Gud, vend dog dit øye
Til din Søns Døds Kraft og Fynd,
Tænk dog hvad hand motte døye
For min purpur-blodig Synd!
Hand tog paa min skam og skyld
Og min jammers piine-Byld,
Derfor vil jeg Synden hade,
Og med graad hans Smerter bade.

36

9.

Lad din' Engle mig bevaage,
Naar jeg mig skal legge ned
Udi Nattens blanded taage,
Og jeg af mig selv ey veed,
Lad min Siæl da holde Vagt
Mens min Krop sig hviler sagt,
Lad din Engle mig omringe,
Og hin sterke Dievel tvinge.

10.

Giv, o Gud, jeg aldrig glemmer,
At jeg arme bleven er ||
En udaf din Kirkis Lemmer,
Som dit Kiendemærke bær!
Gid din KIRKE hos os staar
Som en vandet Urte-gaard,
Lad Vildbassen ey omroode
Det du har begyndt at poode.

11.

Giør vor KONGIS Arve-Sæde
Høyt i Seyer, Ær' og agt,
Lad alt Kongens Huus optræde
Til jo størr' og større Magt!
Lær du selv hans høye Raad
Hvad der er dend beste Daad,
Til din Ære at forfremme,
Og hans Fiender at beskiemme.
37

12.

Lad din Fred og Leyde blive
Laas og lukke for vort Land,
Lad Ulykker overdrive,
Knuus du Satans Løve-tand,
Lad enhver i Fred og Roo
Under dine Vinger boo!
Gud beskiene og beskytte
Thronen, med dend mindste Hytte.

13.

Her paa vil jeg mig nedlegge,
JEsu, du skalt med mig gaa,
Inden for mit Hiertis Vegge
Du din Hvilested skalt faa!
Verdens Omhu, Lyst og Nød
Vige bort og blive død!
Jeg vil hos min JEsu blunde
Fra ald Verdens Bulder-stunde.

14.

JEsus skal mig og opvække
Til min Gierning glad og sund
Og sin Haand fremdelis rekke
Til dend næste Morgen-stund! .
Og naar Døden træder til
At hand mig omfælde vil,
JEsus skal min Grav da lukke
For ald Verdens Sorg og Sukke.

Dend 2. Kong Davids Poenitendse-Psalme. Ps. 32.

1.

Salig er en Mand at skatte,
Naar hans Byrde lettis af,
Og hans Synder er forlatte,
Skiult i HErrens Naadis Haf:
Naar Gud ikke regne vil
Hans det Daarlig Synde-spil,
Men hand rundt sin Synd bekiender
Og ey Falskhed forevender.

2.

Thi der jeg vaar taus, og vilde
Meene jeg var Éngle-reen,
O hvad gik det mig da ilde,
Da vansmegted Marv og Been,
Skiulte Synder aad mig op
Hemmelig fra Taa til Top,
Jeg som Løven maatte brøle,
For min Lønlige Synde-søle.

3.

HErrrens Haand og heftig Plager,
Som med Synden var fortient,
Udi Tyngsel alt tiltager.
Til min vedske blev forbrendt:
Jeg blev mager og forsvand
Som en Urt for Sommer-brand,
Merk, o Synder, leg paa Hierte,

Sligt gjør Syndsens skiulte smerte.

4.

Jeg omsider blev til Sinde
At bekiende Synd og Skam,
Lukke Skalken ikke inde
Under en skin-hellig ham:
Men jeg sagde saa hos mig:
HErre Gud, jeg vil for dig
Min Misgierning frit bekiende,
Da fik Syndsens Straf og Ende.

5.

Derfor skal hver Helgen mindis
Hvor mod mig du vaarst saa bliid,
Tag' Exempel, naar du findis,
GUD at søg' i rette Tiid
At naar Synde-Flooder sig
Velter ind mangfoldelig,
De ey da til dig skal rekke,
HErrens Haand skal dem forstekke.

*
- 40

6.

Vil end Loven mig forbande,
Jeg har Gud at roo mig ved,
Skal her megen Angist lande,
Gud, du est min Fiele-sted,
Du, for Sorg og Siæle-trang
Skal med Fryd og Frelse-sang
Mig omringe allevegne,
Og din Lov paa mig optegne.

7.

Gud vil selv stoor Fliid anvende,
Nøye agte mig oppaa,
Lære mig den Vey at kiende

Hvor jeg sikker vandre maa;
Ja hans Øyis goode Raad
Er med mig i ald min Daad,
Og skal altid mig raadføre
Hvad som jeg skal troo og giøre.

8.

Værer derfor, værer ikke
Som dend vild' og vrinske Hest,
Vider eder bedr' at skikke
End hint grove Mule-Bæst
I hvis Mund (om de skal staa)
Tømm' og Krogbid knibe maa,
At de ey for nær skal træde
Og slae HERren af sit Sæde.

*
- 41

9.

Mange Plager (hvor det lenter)
Er dend Ondis visse Dom,
Men hvo kun sin Gud forventer
Med Miskundhed ringis om.
Giver derfor Røst og Lyd,
Siunger udaf Hierte-Fryd
I Rætfærdig', Hierte-Fromme,
Eders Frelse skal dog komme.

42

1. Lyksalig Dag! som nu saa blijd oprinder,

42-43

2. Den prægtig Sool som hele verden glæder
3. Ach HERre, lad dog ey din Vrede opsyde etc.

*
- 43

Dend tredie Morgen-sang.

1.

Lyksalig Dag! som nu saa bliid oprinder,
At jeg endnu, med Solens opgang, finder
Guds Naade i min ringe Busk at boo,
Saa Nattens Mørk og Satans Fange-Fælde
Fik ingen magt min Siæl at overvelde
Med sin Uroe.

2.

Lov skee dig Gud i høye Himmel-rige!
Jeg vil med Tak op af mit Leye stige,
Ja til dig løfte Hierte, Mund og Haand,
Min Siæl skal yde sine tusind sukke,
Mit Ansigt skal mod Jorden ydmygst bukke
Sig ved din Aand.

3.

Det er jo ey min Værskyld nogen maade,
At dog det mindste grand udaf din Naade
Mig skulde blive gjort til Deel og Lod:
Men for min Synd og megen stoor' usnilde,
Du af din naadig Haand mig burde trilde
Saa som en Klod.

4.

Dog haver du mig i din Arm optaged
Og Faders hierte altid til mig draged
Endog i denne nest forgangne Nat:

*
– 44

Du har ey qvisted mig med Syndsens snerte,
Mens jeg som Segl oppaa dit hulde Hierte
Har været sat.

5.

Op, op min Siæl, og skynd dig at aflegge
Ald Mørkheds ham forinden disse Vegge,
Gak ud mod Soolen som et Lyvsens Barn,

Og lad dit Hier' i Vand for Synden smelte,
Skam dig, at du her efter dig skal velte
I Synd og skarn.

6.

Mit vandretøy jeg der med paa mig tager,
Gud give mig sin naade at jeg mager
Paa alt det som kand GUD til Ære skee,
At hvor jeg mig skal hen i Verden vende,
Jeg Guds Ansigtis Lyvs hos mig kand kiende
Og klarlig see.

7.

Mit Embed og mit Kald mig er befaled,
Gid det ey bliver udaf mig forhaled
Og efterlat ved Lyst og Ledighed;
Men at jeg kand Guds Ære stedse søge,
Min Næstis og mit eget gaun forøge
Med Fliid og Sved.

*
– 45

8.

Gjør du, O Gud, min Bolig fuld af Lykke,
Lad ingen Modgang mig og mine trykke,
Afvend i Naade Vaade-Ild og Vand:
Lad hastig Død mit Levnet ey afskiære,
Gid mine Been mand ey med Skam skal bære
Til Mørkheds Land.

9.

Giv mig din Aand og Naade at jeg viger
Fra Synd og Skam, og til min Gud opstiger
I gandske Hierte, Tanke, Hu og Sind:
Lad mig ad Verdens Lokke-fugle spytte,
Jeg mig for Lysten i mit Kiød kand hytte
Som slet er blind.

10.

Din Ær' og Ord hos os befæsted blive,
Giv dem din Aand som Fredens Ord skal drive,
Gjør du vor Konge mægtig, stor og sterk!
Giv Seyer, Lykke, Raad udi hans Rige,
At Efterkommerne der om kand sige:
Det vaar Guds Verk!

11.

Lad Jorden blive fuld af Frugt og Grøde,
Giv af de dybe Vand nødtørftig Føde,
Velsigne du hvert Huus og Figentræ:

*
– 46

Lad hver foruden Synd sit Huus opbygge,
Og sidde under HERrens Vinger trygge
I Ly og Læ.

12.

Her paa, min Gud, jeg for mig selv vil bede
Du vilde mig paa Sandheds Veye lede,
Og følge mig ved Haanden tryggelig,
At sikkerhed mig ikke skal forraske,
Men at jeg i min Jord og Falle-aske
Maa speyle mig.

13.

At naar mit Glas er gandske da udrundet,
Og ingen Hielp i Verden bliver fundet,
GUD øse da min Siæl ald fuld af trøst!
Min JEsus maa mig ligg' i hiert' og tunge,
Indtil jeg skal mit Hellig, Hellig siunge
Med Engle-Røst

1.

Dend prægtig Sool, som hele Verden glæder,
Saa sædelig hen fra vor syyn aftræder,
Og Natten bæller ud, som af en ørk!
O Lyvsens Fader, hos mig arme vandre,
Som mørket kand til Liv og Lyvs forandre,
Og Lyvs til mørk.

47

2.

Ach Gud! du skalt mig ey af Haanden slippe,
Om end dend gandske Verden skulde glippe,
Thi jeg af Moders Liv er paa dig kast!
Om Bierge sank, og Verden vild' omvelte,
Og Elementerne de vilde smelte,
Jeg staar dog fast.

3.

Naar jeg, O Gud, din Omhu ræt betragter
Og dine Øynis tusindfolde Vagter,
Da rører sig ræt hver en draabe Blood!
Thi som jeg frem paa Leve-trappen stiger,
Vtallig tusind Vidne til mig siger
At Gud er good.

4.

Siig dog, min Siæl, om nogen Sool er runden
Op over Hoved dit, og er forsvunden
Foruden noget sær Guds Naadis Tegn?
Luk derfor op dit hiertis Live-Aare,
Lad flyde ud din Tak, i dine Taare,
Som Dug og Regn.

5.

Idag, idag er det din store Naade
At Satan over mig ey fik at raade,
Enddog min Synd det havde vel fortient:
Dog haver din Miskundhed mig omringed,
At Satans Anslag haver ey gelinged.
Men er afvendt.

48

6.

Jeg er ey kast ved Sygdom ned paa Leye,
Guds Engle har paa alle mine veye
Haand-baared mig fra Fald og fode-stød!
Gud til mit Kald har givet Naad' og Lykke,
Mig har ey manglet et nødtørftigt stykke
Af daglig Brød.

7.

Min blodig Synd min Siælis skam og skade,
Dend Slange-Edder, som jeg burde hade,
Og dog i Dag har hersket i mit Kiød,
O Gud, du dend med Jesu Blood udslutte
Og gak ey med mig Syndere i rætte,
For din Søns Død.

8.

Jeg dended nu til søvn min' Øyne skikker,
Thi Synden, som i Kiødet boer og stikker,
Forsonet er, saa dend ey skade kand:
Min Seng opvartis af Guds Engleskare,
Min Siæl og Liv skal JEsus selv bevare
Min Frelsermand.

9.

Sov da, sov hen, mig skal ey Satan vække,
Og ey med Drømm' og Helvedsyner skrekke,
Jeg seer min Gud i søvne hos mig staa!
Jeg skadis ey paa mindste Bloodedraabe,

I søvne jeg ved Jesu død kand haabe
Nyt Liv at faa.

49

10.

Lad ingen Nat, O Gud, dit Ord formørke,
Giv Vægterne i Zion Kraft og styrke
Velsigne KONGENS Huus, og sæt din Vagt
Omkring hans Riger og hans Arve-Lande,
Giv viise Raad, Hans Fiender at modstande
Med Lykk' og Magt.

11.

Besøg hvert Huus, og ingen udelukke
Fra disse mine dybe Hierte-sukke,
Giv alle Svage Roo og Hiertetaal:
Gud med sin Aand dem alle kraftig røre,
Som efter HERrens Ville ræt skal gjøre
Med Dødsens Skaal.

12.

Far dermed vel ald Verdens Pragt og Ære,
Jeg vil min Død ræt nu af søvnen lære,
Lyvs over mig dit Ansigts Salighed!
Saa skal jeg fort med Morgenstiernen ile,
Og takke dig for søder Natte-hvile,
For Roo og Fred.

13.

Lad endelig din Aand fra mig ey vige,
Naar jeg i Dødsens Dal skal nederstige,
Vær da, O Gud, min Trøst og Støde-stav!
Lad da min Siæl ad Døden haanlig smile,
Mit Legeme i Livsens Haab sig hvile
Udi sin Grav.

50

Dend tredie Kong Davids Poenitendse-Psalme.

1.

Ach HERre lad dog ey din Vred' opsyde,
Og i din Hidsighed paa mig udbryde,
Ach ney! straf dog ey som jeg har fortient,
Thi dine Pile mig mit hierte kløver
Din Haand med Soot og Sygdom mig bedrøver,
Som paa er kiendt.

2.

Udi mit Kiød er ingen Sundheds Prikke,
Alt for din grumme Vrede jeg maa drikke,
I mine Been kand ingen Lise boo:
Alt for min Synd, som for mit Ansigt vanker,
Ja Dag og Nat besværer mine tanker,
Med stoor Uroo.

3.

Min onskabs Daad, som jeg bedrev forlangen,
(Dend jeg før traadde under Foodesvangen)
Dend nu mit Hovet overstegen er,
Og min Samvittighed saa hart bemøder,
Ja mig fuldnær til Helvede nedstøder,
Som Byrden bær.

51

4.

Af syndsens Saar foul Stank og Raad udflyder,
Jeg svinder ind, dog nu saa høyt fortryder
Min Daarskab og min Ubesindighed,
Jeg gaar nu krum og mig i Støf nedbøyer,

Og under Sorge-skik jeg daglig døyer,
En Angist-sved.

5.

Min Indvold brænder op, og snart vil revne
Af Synd og skam som jeg er haan at nævne
Og paa mit Kiød er ingen sundheds plæt:
Jeg er afmægtig, og mig Synden knuser,
Jeg og mit Hierte brøler høyt og bruser,
Urolig slet.

6.

Men HERre, ald min Lengsel og de sukke
Som jeg udi mit Bryst maa indelukke,
Er ey, O Gud, skiult for dit Viisdoms Raad.
Mit Hierte heftig sker, min Kraft og styrke
Har mig forlat, og Øyne ere mørke
Af daglig Graad.

7.

De som mig før har elsket høyt og æred,
Ja de Staldrødre som jeg fødd' og næred,
Stod' afsiids fra min Plag' og kiged ind!
Min næste Frende, med vel haart et Hierte,
Stood langt af Leed, hver haantis ved min Smerte
I Hu og Sind.

*
- 52

8.

Men de mit Liv med fliid fast eftersøgte,
De deres skalke-snarer daglig øgte,
Og de som fritted efter min Ufær,
De taler Vanart mig til Skam og Skade,
Og pønser friit paa Svig, thi de mig hade,
Hver Dag i sær.

9.

Imidlertiid jeg lood som jeg ey hørde
Hvad skam og skiendsel de om mig udførde,
Som Dummen jeg ey løBde for min Mund
Jeg var som dend der ikke kunde høre
Og ey til giensvar kunde Tungen røre
Mod skalke-fund.

10.

Thi HERRE, jeg med Lengsel efterlented
Og at du skulde svare jeg forvented,
Thi jeg udi mit Hierte tænkte saa:
Om du tilsteder at min Food skal glide,
Da vil det, naar de mellem sig mig slide,
Gaa stort oppaa.

11.

Men om du, Gud, vilt mine Ribbeen vrie,
Jeg færdig er at halte, og vil tie,
Om end min Pine altid for mig staar:
Jeg give vil Misgierning min tilkiende,
Og i Bekymring for dend Synd mig vende
Som jeg begaar.

53

12.

Min' Avindsmænd bestyrkede nu leve,
Og de i tal mangfoldig mange bleve
Ja de som gave idel Ont for Got,
Mod mig som Satan selv af Hiertet stoode,
Og huldte mig, for jeg attraar det goode,
For idel Spot.

13.

Men du, O Gud, mig i ald Angist styrker,
Forlad mig ey, thi jeg dig trolig dyrker,
Min Gud og HErre, vær ey langt af Leed!
Vær snar, Hielp, hielp og paa din Arm mig lette
Giør dog, O HERRE, for din Ære dette,
Min Salighed.

54

1. Velkommen Morgenstund, med Guld og Gavn i Mund.

66-67

2. Dend klare Sool gaar ned, det qvelder meer og meer.
3. Gud vær mig naadig, og tilgiv min Synd saa leed.

*
- 55

Denet Fierde Morgen-sang.

1.

Velkommen Morgenstund, med Guld og gavn i Mund!
Lov skee dig, gode GVd, jeg vogned glad og sund:
Nu skal min øyenbryn ey meere hvile faa,
Før min Food
Med Hiert' og mood
I HErrens Huus skal staa.

2.

I Aftis blev vort Lyvs og Brendelampe slukt,
Men JESus Verdens Lyvs i Siælen skinde smukt:
Min trætte Krop i Fred og leyde hvilte sig,
Og min Seng
Vaar ey saa æng,
Gud bode jo hos mig.

3.

O GVD, dit Øye vaar min klare Natte-Sool,
Om end min Hvile-halm laa paa din Foode-Stool:

Dog saaestu ned oppaa mig usle Kreatur,
Mod ald Nød,
Og Satans stød
Varstu min Vold og muur.

56

4.

Jeg derfor nu vil op til HERrens Alter gaa,
Og mine Taare ned udi hans Ager saae:
Min Tunge med ald Tak skal løBnis udaf Fryd,
Klinge op
Til Himmel-top,
I Aandens Lyst og Lyd.

5.

Dend Dag som vaar i gaar, har nu ey meere brug,
Men denne nyder jeg i tidens Flugt og Fug,
Af HERrens Naade, som er til mit Levnet lagt,
At min Tiid,
Med Frugt og Fliid,
Kand tagis end i agt.

6.

Hielp Gud, jeg kunde saa i Frygt og Agtsomhed,
See hvordan tiiden bort fra mine Fædre gleeed,
At ingen Verdens Lyst mig saa i Sindet groor!
Jeg jo kand,
Med god Forstand,
See hvor dend sig hensnoor.

7.

Jeg har og vel forsøgt hvor Foodefalsk og glat
At verdens Baane er, O Gud tag derfor fat
Og holdt min høyre Haand, at jeg til skam-fald ey
Skreanter hen,
Saa min U-ven
Beleer mig paa min Vey.

8.

Gid hvert Minut min Siæl i Gud kand være glad.
Og færdig fra sin Krop med Lyst at skillis ad;
Lad min Samvittighed ey blive steene-trykt;
Gid for Synd
Og Søle-dynd
Jeg bær en skyldig Frygt.

9.

Udi mit Kald, O Gud, leg med mig Haand i haand,
At jeg af Spindelvæv skal ikke snoe mig Baand;
Lad din Velsignelse mig komme til at groo!
Gierighed,
Og Annis Sved
Langt være fra mit Boo.

10.

Din Ære og dit Ord gjør her i Norden fast,
At vi fra Lyvset ey i mørket blive kast
Giv, ved din Hielp og Haand, vor Konge glædis maa
At hans Land,
I Lyksom stand,
Maa lange Grendser faa.

11.

Giv Brød og Biering til hver i sit lovlig Kald,
Bevar hver Christen fra u-Christelige Fald,
Besøg dend sygis Seng, spiis hver en hungrig Siæl,
Gjør dem fri
Fra vilden Sti
Som ere Satans Træl.

12.

Nu gaar mit Seyeryerk, saa lenge Gud hand vil.
Jeg mod min Aften mig og gierne laver til!
Skiaer, Gud, min knude løs, naar det behager dig,
Mig er vel,
Fordi min Siæl
Er mest i Himmerig.

Dend Fierde Aften-sang.

1.

Dend klare Sool gaar ned, Det qvelder meer og meer,
Hver Arbeydsmand er træt og sig om hvile seer:
En Dag jeg nærmer' er ved Døden end som før,
Tiden mig
Saa sagtelig
Oplukker Dødsens Dør.

2.

Her skiftis Tiden om, her vexlis Dag og Nat,
Af Solen bliver kun en skygge efterlat!
Saa Verdens Herlighed omsider ende faar,
Mørken Grav
Og Onne-Drav
Vi sidst i Verden aaer.
59

3.

Tænk da, o tænk dig om, min Siæl, søg ey din Roo
I Verden, som ey veed at holde stand og Troo!
Ræt nu vaar Solen her nu er her idel mørk
Verden var
Da lyvs og klar,
Nu er dend som en Ørk.

4.

Jeg triner nu udi det Dugge-fulde Græs,
Naturen siger mig: Bie lit, stat her og læs:
See Morgen-blomsteret, hvor det er falmed nu!
Det vaar Fragt,
Nu er det slagt,
Ach! kom det dog ihu.

5.

Min Siæl, vær rolig lit, mens jeg mig tænker om,
Hvad dog min Gud hand er langmodig, mild og from,
Jeg seer mit Kontrafey i Blomster og i Høe,
Dag og Nat
Mig lærer brat
At jeg skal engang døe.

6.

Tak, tusind gange tak, O Gud, som ævig er,
Og udi tiden dog slig Omhu for mig bær!
Fra første Øyeblik der jeg af Rode randt,
Af mit Leer
Du gjorde meer
End jeg kand sige grandt.
60

7.

Du toede mig udaf mit syndig fødeblood,
Og gafst mig i din Søn en anden Voxe-rood,
Du har opklekket mig udi dit rene Ord,
Ja min Siæl
Saa tiit og vel
Er spised ved dit Bord.

8.

End er jeg denne Dag ved din Barmhertighed
Ulykken gangen qvit, om Satan end var vred,
Du har og givet mig i dag min deel af Brød,
I min Skaal,
Med Himmel-maal,
Din Gunst og Naade flød.

9.

Men, O min Gud, giv til hvad jeg mod dig har brudt,
Agt ey de Spirer som af Syndsens Rood er skudt,
Løs min Samvittighed af sine Synders Baand,
Kast dem ned,
I ævighed,
I Haved med din Haand.

10.

Stil du en Engle-vagt omkring min Sove-sted,
Lad Satan i mit Huus ey sette noget fied,
Luk Himlen i mit Sind, gjør Hu og Hierte reen,
Lad min Siæl,
Af Kiødets Pæl,
Ey finde noget meen.

61

11.

Oplyvs din Meenighed og breed din Ære ud,
Omfaun med Kierlighed din Aandelige Brud,
Som du i Norden har opelsked dig til Lov,
Stød dem om
Med Rætviis Dom,
Som søge hendis Rov.

12.

Gud, lad din Salighed for Kongens Ansigt gaa,
Og hug hans Fiender af som Axeklipped straa,
Formeer hans Herlighed, forlæng hans Lives Aar,
Gid hans Sæd,

I dyder klæd,
Stoor magt i Verden faar.

13.

O naadens Fader, see og af din Himmel ned
I ald din Christendom, til hvers nødtørftighed!
Jeg staar nu færdig til min Sovested at gaa,
Giv du mig,
At jeg i dig
En rolig Nat kand faa.

14.

Kom, mægtig Engle-hær, lyvs Herrens Roo og Fred,
Paa Siæl og Legem, og hvad meer mig kommer ved!
Gak, Orme-sæk, og sov, Gud skal i Morgen dig
Vekke her,
Men siden der
Til Liv ævindeligh.
62

Dend Fierde Kong Davids Poenitendse Psalme.

1.

Gud vær mig naadig, og tilgiv min Synd saa leed,
For din Miskundheds skyld, ey for min Værdighed,
For din Barmhiertighed, som saa utallig er,
Reent udslæt
Hver Synde-plæt
Som jeg i Kiødet bær.

2.

Toe mig og vask mig vel og meget af min Synd,
(Jeg ved at i mit Kiød er Syndsens Arpe-dynd,)
Prøv her din Farve-kunst! og gjør min Kiortel hvid
Skiær og reen,
Af Skarn og Meen,
I ald min Livis tiid.

3.

Thi jeg min Ondskab og min' overtrædelser
Til fulde kiender nu, saa det i Hiertet skiær,
Min Synd dend Dag og Nat ræt for mit Ansigt staar,
Siger mig,
At visselig
Guds Straf hos Synden gaar.

4.

For dig min GUD, for dig jeg ene synded har,
Og gjort det onde i din' Øyne obenbar,
63 Din tale derfor mod min Synd retfærdig er,
Og din Dom
Ey feldis om,
Som reenheds merke bær.

5.

See, Gud, og tenk at jeg ey uden Ondskabs Saar
Er af min Moder fød, hvis fødetiid vaar haard,
Ja der min Moder mig først varmed i sit Liv,
Vaar dend Lyst
Ey uden Brøst
Men syndig Tiids fordriv.

6.

See, du har dog din Lyst i Sandheds skiulte Leed
Der er som Nyre-lukt, og ingen Mand af veed,
Dit Evangelium mig trøst i Løndom bær,
Jeg skal faa
God Viisdom paa

Den ting nu tillukt er.

7.

Afløs mig derfor kun med Isop-koosten tiit,
Jeg troer jeg bliver reen og ald min fuulhed qvit,
Toe mig, saa bliver jeg langt hvidere end snee:
Thi jeg grandt
Messiæ Pandt
Hans Blood og Død kand see.

64

8.

Ach lad mig høre da stoor Lyst og Siæle-Fryd,
Udi dit Ordis Kraft og Evangeli Lyd,
At mine Been og Marv, som du med Løve-tand
Knasker smaa
Som aun og straa,
Af Fryd omspringe kand.

9.

For mine Synder og min vilde snuble-Vey
Skiul du dit Ansigt, og agt det aldeelis ey,
Hvad jeg med Hiert' og Haand har for dig gjort Uræt,
Slæt det ud,
O naadig Gud,
Udaf dit Regne-Bræt.

10.

Skab mig et Hierte reent og puurt fra syndsens Art,
Som af sin skyld og Blood i dig er toet klart,
Udi mit Bryst og Liv en rætter Aand forny,
At ieg kand,
Som en Guds Mand,
Her efter Synden fly.

11.

Forkast mig ikke fra dit Ansigts Salighed,
(Bliv aldrig for min Synd saa saare Harmt og Vred)

*
– 65

Tag ey, o Naadens Gud, din værdig Hellig Aand
Fra mig bort,
Thi da vel kort
Fik Satan overhaand.

12.

Giv mig, o Gud, igien din overflødig Trøst
Udaf din Salighed, udi min Siæle-Brøst,
Med en frivillig Aand ophold mig allienstund
At jeg gør,
Det som mig bør,
Med Hierte, Haand og Mund.

13.

Da vil jeg udi mit Exempel lære saa
At Overtrædere paa dine Veye gaa,
Ja Syndere, som end Guds Frygt ey sandse ræt,
Skal til dig
Omvende sig,
Og Synden hade slet.

14.

Udfri mig ogsaa fra den dyre bloodeskyld,
O GVD min Salighed, og fra en Hierte-byld,
Og din Rætfærdighed, din Gunst og Sandheds Ord,
Tusindtal
Min Tunge skal
Berømme her paa Jord.

66

15.

Oplad, o HERre, selv min Mund og Læbers Dør,
(Thi ellers i din Lov er jeg saa Død som før)
Saa skal jeg vit og bredt (alt efter Engle-viis)
Med min Mund,
Af Hiertens Grund,
Kundgiøre HERrens Pris.

16.

Thi du har ingen Lyst til feede Offers Røg,
Og dig befalder ey Brend-Offers hellig Smøg,
Thi jeg vel ellers gav dig tusind Lam og Faar,
Offer nok
Af Øxen-flok,
Som jeg saa vel formaar.

17.

Men ieg langt bedre veed, at HERrens Offer er
En sønderknused Aand, som Sorg for Synden bær,
Et Hierte som for Synd er Angerknused smaa,
For hans Magt
Er ey foragt,
Det maa vi lide paa.

18.

Giør vel mod Zion og imod din Meenighed
Alt efter dit Behag, og søg din Kirkis Fred,
Byg murene udi Jerusalem, og bliv
Selv en Muur,
At Fiende-Luur
Forgævis ypper Kiv.

*
— 67

19.

Da skaltu have Lyst til Offer som der skal
Udi Rætfærdighed frembæris tusindtal,
De rætte ofringer, og Læbers Kalve med
Legger mand,

'Med good Forstand,
Da paa dit Alter-sted.

68

1. Op, op i søde JEsu Naun,

80-81

2. Det mulmer mod dend mørke Nat

3. O HErre hør min Jammers Bøn.

*
- 69

Dend femte Morgen-sang.

1.

Op, op i søde JEsu Navn,
Og lad din Øyenbryn ey slnmme meer
Min Siæl, du est endnu i Haun,
Og Solen stikker paa dit Huus og Leer
Hver Morgenstund fornyer GUD sin Pagt,
Hans Sool forgylder Nattens sørge-dragt.

2.

Jeg vaar ey værd at Solen mig
Med mindste straale skulde skinne paa
Om jeg vaar saa forglemmelig,
At Herren mig af Hierte skulde gaa,
Og jeg hans Øynes tusind Vagter ey
Berømde høyt oppaa mit levnets vey.

3.

Op, op, min Siæl med Lov og Tak,
Og vær med Himmel-Psalmer flux bereed,
Med ydmyghed til Thronen gak
Og kast dig for din Hems Ansigt ned
Dit Hellig, Hellig, siung med Engle-Koor,
Thi du hver dag i HErrens Naade groor.

4.

Udi min Herris skiød og Arm
Har jeg nu soved rolig denne Nat,
Guds Aand var mig i bryst og barm
Og jeg blant Engle-Vagter vaar nedsat:
Thi motte Helved-Aander skammelig
Langt fra min Hvile-sted undsette sig.

5.

Jeg derfor mig nu stiller frem,
Dog ey paa nogen min Retfærdighed
Men med de hellig Vunder fem
Og ald dend pine Jesus for mig leed:
Jeg laver til hans saar et Græde-bad
Thi jeg har dem nydt ald min Frelse ad.

6.

Om Hielp og Raad jeg beder dig,
O gode Gud, endnu i denne Dag,
At ald min Gierning lykkelig
Forrettis kand, min Gud til velbehag
Min Næstis og mit eget gaun derved
Forøgis maa i Lykke, Fryd og Fred.

7.

Mit skrøbelige Kiød og Blood
Til sine tusind fald tilbøyed er,
Thi Synden er mig Nyre-grood
Og Hendis Gift jeg udi Barmen bær:
Mens demp, o Gud, Naturens onde glød,
At jeg i Synden ikke bliver død.

8.

Men om jeg snubler, og min Food
Hand glider hen paa Verdens hale lis,
Udslæt du da med JEsu Blood
Min blodig Synd, og gjør dog ikke Riis
Saa store, som jeg vel fortiene kand
Men bøyt mit Hiert' igien som strømme-Vand.

9.

Om og i Dag indfalde kand,
En ulyksalig Tiim' og Øyeblik,
Om jeg faar skad' af Ild og Vand,
Om soot og sygdom blander Dødsens Drik!
Ach lad mig dog ey tabe Hiert' og Mood,
Men tænk', at alting har fra Gud sin Flood.

10.

Din Meenighed og Faare-Sti,
Hvor i hos os dit Ord og Ære staar,
Fra Siæle-ulve hende fri
Og fra de Hykkel-klædte Satans Faar.
Driv fra os ud dend Parder-plettedt Flok,
Som spinder hemmelig paa Satans Rok.

11.

Giv du vor Arve-Kongis Aar
De maatte vare for dig frem og frem,
Lad Kongens Huus ey lide skaar
Af nogen sorrig eller Modgangs klem:
Giv hannem viise Raad i ald sin Sag
Og hør hans Bøn paa Nødens haarde Dag.

*
- 72

12.

Giør Landene som grønne Dal'
Af Frugt og Fedme ofverflødig riig'
Og gyd ned af din Himmel-sal
Din Fred saa som en Flood, og stil ald Kriig,
Afverge Dyr tiid, Pest og Ildebrand,
Og Havets altfor mægtig Floders Vand.

13.

Jeg gaar nu til dit Huus igien
Og giør for mig og min' en ydmyg Bøn,
Gud vær vor Fader og vor Ven,
Og giv os ikke vor fortiente Løn:
Lad Hustro, Børn og alt mig rører paa,
Din Naade, Lykke, Hielp og Bistand faa.

14.

Giv at jeg mig erindre kand
At ingen blive-sted her er for mig,
Men Verden er mit Vandrings Land
Og mine Reyse-timer skynde sig:
Gud veed hvor snart jeg helser Gravens Hul,
Og mit Leer-bygde Huus gaar ned i smul.

15.

Kom, JEsu, kom kun naar du seer
At det kand være paa min Siælis tarv
Brek kun mit svage Kar og Leer,
Jeg skal da nyde først min Himmelarv!
Puust Jorden lit bort fra min Himmel-Deel,
Paa Dommens Dag skal dend dog blive heel.

73

Dend Femte Aften-sang.

1.

DEt mulner mod den mørke Nat,
Og Dagen er oppaa sit sidste Fied,
Mod Vesten haver Solen sat
Sin Gang hen til sin vaanlig nedgangssted,
I Jacob rinder dog en Stjerne op,
Saa vel i Dalen som i Bierge-top.

2.

Lad mørknis ikkun immerfoort,
Jeg gruer dog for aldrig nogen ting,
Naar Luften bliver fæl og soort,
Saa lyvser Jesus om mig rundt omkring!
Hans Aand i mig et Lyvs oppusted har,
Som over alle Verdens blus er klar.

3.

Nu vil jeg falde ydmyg ned
Og kysse Støven for min Herris food
Fordi hans store Miskundhed
Er saa mangfoldelig mig overgrod,
Før Solen skal mig slet af syne gaa,
Vil jeg med Hiertens Tak for HERren staa.

*
– 74

4.

Paa mine Dags Rime-stok
Har Gud selv tegned Lykke, Liv og Brød,
Gud giver mig det nøysom nok
Om Guld end ikke regner i mit skiød:
Jeg kysser paa Guds Haand og takker til,
Som hver Dag mig min Nødtørft skicke vil.

5.

Vel har jeg svedet denne Dag,
Og i min Viingaard velted Klimpen om,
Dog vaar min Efne alt forsvag
At saae Velsignelse i noget Rom:

Men Gud mig dend dog af sin Naade gav,
Hand signed selv min tunge arbeydstav.

6.

Har Satan spundet Hilde-garn,
At føre mig i dag til synd og skam,
Hans Anslag bleven er til skarn,
Gud lærde mig at see hans Skalkeham,
I Troens Skiold hand sine Pile brød,
Hand fand mig levendis i Christi Død.

7.

Mit Goods og Ære, Liv og Siæl
Har været hid indtil i Guds behold,
Om Slangen stak mig i min Hæl,
Og trued mig vel tiit med Syndsens sold:
Dog har jeg ikke fundet sorg og saar,
End ikke paa mit mindste Hoved-Haar.

75

8.

Mens ach jeg arme Adams Barn
Ureenhed sidder paa min Kiortel fiig,
Jeg velter mig i Synd og Skarn,
Og er Guds Billede slet intet liig:
Mit hiertis Tanke, ja min Ord og Daad
Med syndsens Galde-Frøe er ombesaad.

9.

Af dette onde Kilde-veld
Er Synd og Last i dag og bubled op,
Men ald min skam og mit Uheld
Tog JESus villig paa sin blodig Krop,
Ved hannem jeg og megen Naade faar,
Hand skyvier mine skamfuld Synde-saar.

10.

Jeg skikker mig til Leye nu,
Og mine Klæder fører jeg mig af,
Ved sengen kommer jeg ihu
Min domme-dagis seng og hvile-grav,
Hvor Verdens Herlighed jeg skal afstaa,
Og kun et svøbe-lagen med mig faa.

11.

Omkring mig, naar mit Lyvs er slukt,
Jeg finder myggen mig at stikke paa,
Jeg tænker da: Naar jeg er lukt
I ald min Eyedom, og gravens vraa,

* 76

Hvor Ormen da skal vrimle i min Hud,
Og æde disse Verdens Lyster ud.

12.

Men efter mørken midder-nat,
Da hører jeg det klingre hane-gal,
Ald Verden er til Side sat,
Min Tanke er da udi Himmel-sal,
Hvorfra jeg, ved Basunens sterke Lyd,
Paa Dommedag opvekkis skal til Fryd.

13.

I disse Tanker vil jeg gaa
En rolig Søvn i Nat at tage mig,
Guds Ansigt over mig skal staa,
Hans Engle mig beskierme veldelig:
Min Siæl i Gud skal tryggeligen boo,
Af Satan og mit Kiød ey faa uroo.

14.

Vær selv, O Gud, en værn og vold
Omkring din KIRKE og din lille Hiord,
Vær du vor Kongis sterke skiold,
Slut Laasene med Fred udi hans Gaard:
Lad hos hans Raad dit Lyvs og Lampe staa,
At Nat og Nød dem ey formørke maa.

15.

Gud trøste dem der ere nu
I deris Døds minut, og afskeeds tiid,

*
— 77

Kom syge Lemmer og ihu,
Giv dem Taalmodighed og vær dem bliid
Glem ikke nogen iblant hver af dem,
Som du selv kiender for dit legems Lem.

16.

Jeg dermed mig nu kaster ind
Udi min Herris Arme og hans skiød,
Hand lyvser op mit mørke Sind
I Søvnne ja udi dend grumme Død!
Saa sover jeg med Herrens Fred og Roo,
I Liv og Død alt lige fuld af Troo.

Dend femte Kong Davids

Poenitendse-Psalme.

1.

OHErre hør min Jammers bøn,
Og lad mit Raab dog komme for dig ind,
Skiul ey dit Ansigt fra din Søn
Oppaa hans trængsels Dag, men vend dit Sind,

Bøø Øret ned naar jeg dig raaber paa,
Skynd dig, bøøhør mig at jeg Hielp kand faa.

2.

Thi mine Dage svundne er
Som Røg i Luften driver sagte hen,
En gru i mine Been jeg bær,
Som tærer mig, at lidet er igien:
Mit Hiert' er feldt og tøøred som en Urt,
Det kiære Brød at æde er mig surt.

*
– 78

3.

For mine dybe Hierte-Suk
Er mine Been og Kiød kun som en Rad,
Jeg, som Røødrummen med sin Kluk
I vilden Øørken aldrig findis glad,
Som Uglen paa hin øøde Mark og Muur
Er jeg alt for mig selv i Skiul og Skuur.

4.

Min Søøvn gaar bort for Hiertenag,
Jeg vaager og er altid i Uøøe,
Som eenlig Spurre paa mit Tag,
Saa Venne-løø er jeg udi mit Boe,
Min Fiende skiender dagligen mit Naun,
Og galne Folk svær hart imod mit Gaun.

5.

Der er en Afsmag i mit Brød,
Jeg æøder det som Aske og som Grud,
Min Graad i Drikke-karet flød,
Og gjorde mig min drik som Lag' og Luud
For trusel din, at du varst vøøed og hvas,
Opløøfte mig, og slog mig ned i kvas.

6.

Som skyggen mod den Aftenstund,
Saa mine Dag' er nær ved undergang,
Som vissen urt i Mark og Lund
Saa mister jeg min Kraft og Aandefang:
Men, Gud, du sidder fast, ihvor det gaar,
Fra Slegt til Slegt dit Minde ævig staar.
79

7.

Stat op, O Gud, og lav dig paa
At ynkis over Zions store Nød,
Skal dend ey gandske undergaa
Da er det tiid at Naade din udbrød!
Ja dend bestemte tiid og kommen er,
Tenk hvad du haver lovet, Herre kier.

8.

Thi dine Tienere har Lyst
Og stoor Behag i hendes bygnings Steen,
Ja det vaar deris Hierte-trøst,
At HErrens Huus det kom igien paa Been:
Thi de har Medynk over dendes foragt,
At HErrens hellig Huus i støv er lagt.

9.

De grove Hedninge skal faa
Der Orsag af at frygte Herrens Naun,
Og Jordens Konger lige saa
Skal søge HErrens Ær' og deris Gavn:
Naar HErren bygger Zion op igien
Og i sin Ære seis, som hendis Ven.

10.

Naar hand har vendt sit Ansigt hid
Til deris Bøn, som nu er slet forlat,
Og nu for Angist intet gid,
Men er som skalded Træ i ørken sat:
At hand ey deris ydmyg Bøn forsmaar,
Men lader see dend ham til hierte gaar.

* 80

11.

Saa skal dend Guds Barmhertighed
Og skrivis op med Fyrighed og fliid
For Efterkommerne, som veed
Dog ellers intet udaf denne lid:
Ja Folket som her efter skabis skal,
Vil love Gud derfor i tusindtal.

12.

Thi Gud hand saae herved oppaa,
Udaf sin Helligdoms det høye Slot,
Af Himlen hand til Jorden saae,
Hvordan hans Folk drev om i spæ og Spot, III
At høre fangens Suk, for Fiendens stød,
Og løse dødsens børn af siæle-nød.

13.

Paa det de kand i Zions hiem
Fortælle Herrens Naun ævindelig,
Hans Lov udi Jerusalem,
Naar folk til Herrens huus forsamle sig,
Og Kongeriger Herren tiene skal,
I Christi Menigheds blood-sprengde Sal.

14.

Men, Gud i min Udlendighed
Og paa dend vey, der jeg i fængsel gik,
Ydmyged mig, jeg fuld vel veed
Hvormangt et angist-stød at jeg der fik:

Ja Gud forkortet mig mit levnets tiid
Og skar i tu mit lange haab og liid.

*
– 81

15.

Jeg sagde da, O gode Gud,
Tag mig ey mit i mine Dage bort,
Mit Haabnings-Maal lad mig naa ud,
Du veedst mit Levnet det er dog kun kort!
Men du, o Gud, i ævighed bestaar
Fra Slegt til anden vare dine Aar.

16.

I Verdens første Skabnings tiid
Du lagde Jordens Grund urørlig fast,
Og Himlen blev udbredt saa viid,
Som dreyer sig om Jordens runde last
De er' din' Hænders Gierning underlig
Hvorpaa jo billig hver forundrer sig.

17.

De skulle samptlig dog forgaa,
Men du bestaar og bliver alt igien,
Som daglig Klæder mand har paa
Saa skal og de af Ælde slidis hen.
De skal forvandlis som en Klæde-palt
Naar du vilt ændre deris store Alt.

18.

Men du densamme altid er,
Og ende-løse ere dine Aar,
Du dine tienere beskiær
At deris Børn og sæd for dig bestaar,
De for dit Ansigt vel befæstis skal,
Det er vor trøst i denne Græde-dal.

*
– 82

1.Nu rinder Solen op,

114-15

2.Til hvile Solen gaar,

3.Udaf dend dybe Nød.

*
– 83

Dend siette Morgen-sang.

1.

Nu rinder Solen op
Af Øster-lide,
Forgylder Klippens Top
Og Biergets side,
Vær glad, min Siæl, og lad din stemme klinge,
Stiig op fra Jordens Boo,
Og med din Tak og Troo
Til Himlen svinge.

2.

Vtallig saa som Sand,
Og uden maade,
Som Hafsens dybe Vand
Er HERrens Naade,
Som hand mit Hoved daglig overgyder:
Hver Morgen i min skaal
En Naade uden Maal
Til mig nedflyder.

3.

En Orm er jeg oc svag,
Ja fød til Møye,
Dog har min Gud behag,
At hand sit Øye
Til Vare-tægt vil paa mig Arme sette,
At jeg hver Morgen skal

Udi hans Naadis Val
Min Troo oprette.

84

4.

Hand har i denne Nat
Med Engle-skare
Mit Huus og Hiem omsat.
At ingen Fare
Har rammet mig og min' i nogen maade:
Men jeg er frelst og fri
Fra dødsens mørke sti,
Og Siæle-vaade.

5.

Jeg har min Førlighed,
Og mine Lemmer
Af ingen smerte veed
Som dennem klemmer,
Og HErreris Aand i mig sit vidne giver
At jeg Guds kiere Søn,
Formedelst Christi Bøn,
Fremdelis bliver.

6.

Min Siæl, vær frisk og glad
Lad sorgen fare,
Dit Legems Blomster-blad
Skal Gud bevare:
Hand skal i Dag mig give Kraft og styrke
Jeg i mit Kald og stand
Min Gud og Fader kand
Tilbørlig dyrke.

*
- 85

7.

Gud legge Haand i Haand

Med mig, og give
Sin gode Hellig Aand
Mit Kald at drive!
Velsigne mig, o Gud, udaf det høye!
Gid jeg hver dag og tiid
I Gud og i min Fliid
Mig lader nøye.

8.

Lad Synden mig i dag
Ey slet forblinde,
At jeg min Guds behag
Kand ræt besinde:
Men om min Food gaar vild og sig mon støde
Da vend, O Gud, mig om,
Og gak ey strax til Dom
For svagheds Brøde.

9.

Du best min Tarv og Trang
O HERre kiender,
Til med er Lykkens gang
I dine Hænder,
Og hvad mig tiener best i alle maade
Du det tilforne seer!
Min Siæl hvad viltu meer?
Lad Gud kun raade.

*
– 86

10.

For mine Børn og sæd
Om jeg vil sørge,
Om ieg hver Tjme græd,
Og vilde spørge:
Hvor skulde de sit Brød og Lykke tage?
Gud lever jo endnu!
Hand kommer dem ihu,
De skal ey klage.

11.

Skal jeg paa Jord og Land
For Brødet svede:
Skal jeg paa vilden Strand
Mit Brød oplede:
Skal jeg mit Sverd for Gud og Brød omspende:
Dog er jeg vis oppaa
Min Gud skal med mig gaa,
Min Tarv at sende.

12.

Gud lad mig denne dag
I Dyd opstige,
Lad Siælen faa en smag
Paa Himmerige:
Lad mig min Hu til Verden aldrig bøye,
Men i min dybe suk
Og knæfalds ydmyg Buk
Til Gud ophøye.

87

13.

O Gud bær Omhu for
Din Kirkis goode,
Giv hende glade Koor,
Sæt dend paa foode:
Lad Anti-Christen dog med ald omstødis
Og hans skinhellig Pak
Med deris falske snak,
I grund forødis.

14.

Lad KONGEN glæde sig
I Gud allene,
Og hvad hand beder dig
Du ey formeene:
Giv KONGENS Huus mangfoldig Ær' og Lykke,
Og sæt ham paa din Haand,
Med kierlighedsens Baand,
Som gylden smykke.

15.

Lad Landet deyligt staa
Af Frugt og Grøde,
Lad Sandhed fremgang faa
Og Rætten møde:
Gud give mig min deel med alle andre,
Indtil jeg hos min Grav
Nedlegge skal min stav
Og heden vandre.

* 88

16.

Saa skal jeg gode Nat
Med Glæde sige,
Min Gud mig tager fat,
Naar jeg skal stige
Ned udi Dødsens Dal og Gravens gjemme
Da faar jeg trøst og raad:
Da endis suk og Graad
Med Engle-stemme.

Dend siette Aften-sang.

1.

Til hvile Solen gaar,
Og dagen helder,
Og mørk af Nattens vraar
Til os udvelder:
Gud lyvse selv for os, og hos os være,
At Naadens Lyvs og Lyst
Optendis i vort bryst,
Os at regiere.

2.

O store Gud, jeg maa
Rundt ud bekiende,
At jeg ey bund kand naa

Og ingen ende
I din Barmhertigheds og Naadis strømme,
En bek den anden naar
Og ieg alt Aarsag faar
Dig at berømme.

*
– 89

3.

Jeg, en udlendings Mand,
Som mine Fædre,
Boer her i fremmed Land,
Attraar et bedre:
Min pillegrimme-stav Jeg skal henslenge,
Og giennem tidens stød
Ja og dend bittre Død
Til Himlen trenge.

4.

Det lærer tiiden mig,
Som haver Vinger,
Og læt og listelig
Hen fra mig svinger:
Ja denne Dag, som nu mod Natten qvelder,
Hand skyder mig i hu,
Hvor nær mit Hoved nu
Mod Graven helder.

5.

O Gud, af hiertens grund
Min Siæl er rede,
For denne Dag og stund
Dig at tilbede:
Du haver mig af idel naade spared,
Og i min stand og kald,
Fra ald u-lykkis fald,
Saa vel bevared.

*
– 90

6.

Du gafst mig daglig Brød
Og legems styrke,
Velsignels' i mit skiød
Til dig at dyrke:
Jeg derfor nu mit Hiertis Harpe stemmer,
Og takker inderlig
Min Gud, som ikke mig
Sit Barn forglemmer.

7.

Hvad jeg har mod dig giort
I Ord og Tanke,
Det være lit og stoort,
Som dig kand anke:
See, jeg nedfalder for din Naadis Throne!
Lad din Barmhiertighed
Og JEsu blodig Sved
Min Synd forsone.

8.

Dend Synd som i mig boer,
Dend udyds Kiempe,
Det ukrud i mig groer
Jeg dog vil dempe:
Tag, Herre, tag mit Hiert' i dine Hænder,
Thi ellers er min Magt
Mod Synden snart forsagt,
Som du best kiender.

91

9.

Nu vil mit Øye-laag
Opsøge Hvile,
O Gud du mig bevaag,
At Satans Pile
Forgievis skydis ud af Dødsens Bue!
Gid jeg i søvne maa,
Og Hiertens skiulte vraa,
Guds Ansigt skue.

10.

Gud holde midlertiid
Oppaa sin KIRKE
Sit Øyes agt med Fliid,
Og det udvirke,
At aldrig Herrens Lyvs hos os formørkis
Men vi, til Satans Spot,
I alt det som er got
Maa daglig styrkis.

11.

Tend Lyvs og Glæde op
I KONGENS Sale,
Hans Sool fra Ærens Top
Lad aldrig dale!
Giv, Gud, hans Raad oplyvsning allevegne,
At de, med good Forstand,
Om disse Riger kand
Ræt vel indhegne.

92

12.

Er nogen her forgiæt,
Gud, glem dem ikke,
Lad dem ey vær' udslet,
Men ogsaa drikke
Vdaf din Naadis overflødig Bekke!
Lad Naadens veldig Arm
Til hver nødtørfdig Barm
Sig selv udstrekke.

13.

Far dermed, Verden vel,
Jeg vil nu sove,
Paa HERren har min Siæl
Sat Liid og Love
Jeg mine Børn hos mig nu inde lukker,
Som først med ydmyghed,
Sig selv til Jorden ned
For HERren bukker.

14.

Saa sover ieg dermed,
Gud skal ey vige
Bort fra min sove-sted,
Men til mig sige:
Sov nu mit Barn, og svøb dig i dit klæde,
Du skalt opvogn' engang
Blant Fryd og Engle-sang,
I ævig Glæde.

* 93

Dend Slette Kong Davids Poenitendse Psalme.

1.

VDaf dend dybe Nød
Af alskens Vaade,
Jeg raaber, HERre sød,
Til dig om Naade!
O HERre, lyd min Røst, mig ey forglemme,
Lad Ør'ne obne staa,
At de grandt merke paa
Min Klynke-stemme.

2.

O HERre, om du vil
Vor Synd betragte,
Og ald vor Ondskabs spil
Saa nøye agte,
Hvo kand da staa, o Gud, iblant os alde
For din dend strenge Dom?
Hand jo maa stødis om
Og slet henfalde?

3.

Men hos dig, gode Gud,
Stor skaansel findis,

Du sletter Synden ud
At dend ey mindis!
Det er af ævighed dit gode Rygte!
Des bør vi ocsaa dig,
Som Børn en hver for sig,
Pligtskyldig frygte.

94

4.

Jeg venter inderlig
Med Hiert' og Øye,
Og efter HERren mig
Vil gjerne føye,
Min Siæl hans sande Løfter eftervented,
Og paa hans Ord og Eed
Gav tøv med good beskeed,
I Haabet lented.

5.

Endnu er jeg paa vagt
Med Siæl og Hierte,
Paa HERren er min agt,
O søde smerte!
Fast meer' end Vægterne i Haabet lider,
At Mørkhed skal forgaa,
Og Morgen-lyvs opstaa
Af østens sider.

6.

Israel haabe paa
Dend Naadig HERre,
De skal og redning faa,
Naar de begiere:
Thi hos ham er Miskund og Faders Hierte,
Og stoor Forløsnings Magt
Udi hans Haand Er lagt,
Mod alskens smerte.

*
- 95

7.

Hand, hand den gode Gud,
Ald Naadis Kilde,
Sit Folk skal løse ud
Af onskabs Hilde!
Hvor stoor end Synd og Synde-straf kand være
Dog skal, for deris Raab,
Og store sønlig Haab
Gud over bære.

* 96

1. Vaag op og slae paa dine Streng.

132-33

2. See, hvor sig Dagen atter skynder.

3. O HERre, hold din' Øren aaben.

97

Dend syvende Morgen-sang.

1.

VAag op og slae paa dine Streng,
Siung mig en deylig Morgen-sang,
O kiære Siæl, stat op af senge:
Gjør med din Tak en Himmelgang:
Gjør vold oppaa den Stjerne-borg,
Og glem saalenge, Verdens Sorg.

2.

Velan! jeg vil til Himlen stige,
Langt fra min Jorde-klimp og krop,
Mit Borgerskab er i Guds Rige
Der stunder jeg og daglig op!
Lov, Priis og Tak i tusind tal,
Skee Gud i høyen Himmel-sal.

3.

Jeg har ey andet dig at give,
End kun min blotte Hierte-tak,
Ald anden Gierning her i Live
Dend er at yde ald for lak:
Men mine Suk du ey forsmaar,
Og Graaden som i øyne staar.

* 98

4.

Nu vogned jeg og slap af leye,
Gud gjorde det jeg sov i Fred,
Jeg derfor vil mod Jorden neye,
Og kysse HErrens foode-fied!
Jeg Dulmed vel i Mørkheds Land,
Blev dog betient af Gud og Mand.

5.

Nu seer jeg Soolen at optræde,
Sin Buegang med lyst at gaa,
O Gud, hvad overvettis Glæde,
Jeg daglig kand i hiertet faa,
At Christ Rætfærdighedens Sool
Hand har i mig et skinnebool.

6.

Lad, Jesu, flux dit Lyvs oprinde
I mig, at jeg, som lyvsens Barn,
Ey lader mig af verden blinde
Og snæris udi Satans garn:
Lad Kiødsens lyst i mig uddøe,
Og tænke paa mit Kiød er høe.

7.

De dødelige Skud og Pile,
Som Satan hærded i min Synd,
Er fløyen over tusind Mile,
Og hafde mod mig ingen fynd:

Paa min Dørstolpe Jesu blood
Mod Morderen sig finde lood.

99

8.

Nu veed jeg vel at Satan ikke
Skal udi Dag forsømme sig,
At hand mig kand i Hælen stikke,
Og slæe med Tungen hemmelig,
Men Gud gjør du mit Ansigt stift,
At jeg kand lee ad hendis Gift.

9.

Skal sygdom, sorrig og Ulykke,
Skal Armod eller Fattigdom
Mig efter HERrens Ville trykke,
Lad dog min Troo ey stødis om:
Men giv mig med Taalmodighed
At gjøre HERrens Kalk beskeed.

10.

Velsigne, Gud, udaf det Høye
Mit Arbeid og min sure sved,
Lad mig med Satans Kalv ey pløye,
Af andris Blood gjør mig ey feed:
Viis mig dend Vey hvor jeg skal gaa,
Udi Guds frygt mit Brød at faa.

11.

Bevar hos os din rene Lære,
Elsk paa din Viingard idelig,
Lad os af Ordet Frugter bæere
I Kierlighed, enhver for sig,
Lad Kirkens Fiender see sin harm
Paa os din Hiord udi din Barm.

12.

Gud legge Hæder, Priis og Ære
Paa KONGEN overflødelig,
Lad ham, som David Krunen bæere,
Bøy selv hans Hierte efter dig:
Raadfør du selv hans høye Raad
At deris Verk gaar vel i Traad.

13.

Vort gandske Land, og begge Rjger
Omskands, o Gud med Fred og Roo,
Giør alle dem, som os bekriger,
Til vore Fødders træde-broo:
Giør Luften sund og Jorden feed,
Omkrone dend med Frugtbarhed.

14.

Velan! Jeg til mit Kald mig giver,
Og fanger nu min Gierning an,
Min Gud mig end saa naadig bliver
Som hand i ald min Tiid er van,
Hand tager Haanden med mig i,
Og med sin Aand staar trolig bi.

15.

Jeg vil dog ey paa Verden bygge,
Om Lykken end vil med mig staa
Men alt som Dagen sig mon rygge,
Vil jeg min Siæl alt minde paa,
At Glasset rinder, Tiiden gaar,
Og ævigheden forestaar.

* 101

16.

Saa skal jeg i Guds Frygt fuldende
Min torne-fulde Levnets gang,
Sin Aand skal Gud i Hiertet sende
Udi min sidste Aandefang!
Skiul da, o Jord, min syndig Krop
Mens Siælen følger Engle-trop.

Dend Syvende Aften-sang.

1.

SEe, hvor sig dagen atter skynder
I vester-vand sig Solen toer,
Vor hvile-time snart begynder,
O Gud, som udi lyvset boer,
Og sidder udi Himmel-sal,
Vær du vort Lyvs i Mørkheds dal.

2.

Vort Time-glas det alt nedrinder,
Af Natten drivis Dagen bort,
Ald Verdens Herlighed forsvinder
Og varer kun saa gandske kort,
Dend Sool, som før paa Klippen stood,
Er neden for vort Triin og Food.

3.

O Gud, mit Hierte det er rede
Med Tak at bryde himlens Slot,
Jeg mine Hænder vil udbrede
Til djg, for ald dend Gunst og got,
Som du har hid til denne stund
Paa mig udøst saa mangelund.

4.

Om fra min Vugge jeg begynder
Og overseer min Tælle-stok,
Hielp Gud! Hvad Naader sammen lynder,
I mange mange tusind skok!
Utallig er dend Naadis skat.
Som du hos mig har nedersat.

5.

Jeg kand mig nu fuld vel erindre
Hvordan Guds forsyn med mig gik,
Udi de Aar der jeg vaar mindre,
Og jeg forstod ey Verdens-skik:
Jeg vaar tilfreds med mine Kor,
Og stoled paa mit FADER VOR.

6.

Alt som jeg nu til Alder træder
Og efterhaanden sanker Aar,
Saa samler jeg og HErrens glæder
Og Lægedom for mine Saar:
Mig møtt' end aldrig noget stød,
At Hunning jo forneden flød.

7.

Saa destillerer jeg dend Galde,
Som Verden skienker i min tiid,
Jeg lader alting mig befalde,
Fordi jeg veed, Gud er mig bliid:
Naar Sorgen op med Solen gaar,
Dend inden aften Ende faar.

* 103

8.

Saa gaar ey nogen Dag til ende
Jeg jo min HErris Ansigt seer,
I hvordan Bladet sig mon vende,
Og om ey altid Lykken leer,
Dog finder jeg Guds Naadis gunst
At overgaa ald fliid og Kunst.

9.

Hvad kunde jeg min Sved tilskrive?
Hvad vaar min omhu og uroe?
Alt hvad jeg kunde sammenrive,
Vaar kun som auner paa en Loe;
Om Gud vaar ey i Arbeid med
Og kom Velsignelser afsted.

10.

Des takker jeg min kiere Fader,
For denne Dag besynderlig,
Paa hvilken hand mod Himlens Gader
Har sat mig op saa nær til sig,
At jeg kand see i Himlen ind,
Og kiende grandt min Faders Sind.

11.

Med Lykke, Helbred, Liv og Ære
Jeg hidindtil er kommen vel,
Jeg haver ingen Steen at bæere
Paa min Samvittighed og Siæl,
Jeg venter mig en naadig Gud,
Om livsens lyvs ræt nu gik ud.

* 104

12.

Dog er jeg ikke fri for Synder,
Jeg er, som andre, Kiød og Blood,
Og lysters Lue-nemme tynder
Det ilder i min Nyre-Rood:

Det som er ræt jeg ikke gjør,
Men oftest det mig ikke bør.

13.

Dog skal min Gud alt det tilgive,
Og sætte Naad' i sted for Ræt,
Sin Lov udi mit Hierte skrive,
Min Synd skal blive slæt forgiæt,
Hans Aand skal mig og drive saa,
At jeg ey af hans Vey skal gaa.

14.

Sæt Engle-orden om mit Leye
I denne Nat, lad Satan staa
Langt uden for det jeg mon eye,
Og lad ham ingen indpas faa,
At skade mig med noget fund,
I mens jeg faar min Hvile-blund.

15.

Tag og, O HERre, nøye vare
Oppaa din KIRKIS Rolighed,
Dit Ansigts Sool paa hend' opklare,
Naar mørket det vil falde ned:
Lad Lyvset aldrig blive slukt,
Og Naadens Dør ey heller lukt.

105

16.

Vor KONGIS Huus vi ey maa glemme,
Gud lade Troskab, Fred og Ræt
Udi hans Tider sammen stemme,
Gjør hannem udaf Dage mæt,
Lad hannem i din skygge boe,
Og høyt: sin Fiende overgroe.

17.

For hver en Christen og Medbroder,
Ja hver en syg og Sorrigfuld
Jeg og med Bøn hos Gud anmoder,
Som er barmhiertig, troo og huld,
Hand hielper hver ud i sin sted,
Og alle mine ogsaa med.

18.

Sluk dermed Huege-lyvs og Lampe,
Gud lukke selv mit husis Dør,
Thi skal mod Brodden Satan stampe,
Om hand der paa et Anfald gjør:
Gud selv er her til Huus' i Nat,
Og her omkring sin Vagt har sat.

19.

Sov da i JEsu Naun, og Faune
Din Gud i Troen meget fast
Hand skal din Falle-ask' opsaune
Naar du est i Beenhuset kast,
Og sætter Engle-skik derpaa!
Din Orme-mad skal kun forgaa.

*
– 106

Dend syvende Kong Davids Poenitendse-Psalme.

1.

O HERre, hold din' Øren aaben,
Min sag jeg setter ind for dig
Ach! hør min ydmyg Bøn og raaben,

Som jeg fremfører sørgelig,
Med Lyst paa min Formaning agt,
For din Miskundheds store magt.

2.

Bønhør mig og lad Hielpen komme
Formedelst din Rætfærdighed
Og Himmel-gunst, som alle Fromme
I Verden høyt at prise veed:
Din strenge Ræt jeg søger ey,
Men gaar til dig ad Naadens Vey.

3.

Gak derfor ey med mig i Rætte,
Kom med din Tiener' ey til Dom,
Thi du, o HERre, seer vel dette
At aldrig nogen er saa from,
At hand rætfærdig kaldis kand
For dig, i Adams Synde-land.
107

4.

Min Fiende, som mig uræt gjorde
Foruden nogen skyld og skiel,
Hand støtte mig mit Liv til Jorde,
Og vilde gjøre mig til Træl,
Hand satte mig i mørket ned
Som Døding, der ey Glæde veed.

5.

Derfor min Aand af megen Smerte,
Er Angist-dekked i mit Liv,
Mit arme sukke-banked Hierte
Har ingen Lyst og tiids fordriv,
Det midt i mig forstyrred er
For Angist, som det daglig skiær.

6.

Jeg tænker paa de gamle Dage,
Og hvad du mod dit Folk har giort,
Thi vil mit Hierte ey forsage,
Det grunder meere foort og foort,
Betragtendis din' Hænders Verk;
Om Jeg er svag, Gud er dog sterk.

7.

Thi breder jeg ud mine Hænder,
Som dend der nær fordrukned er!
Jeg mig til dig, O Gud, henvender,
Min Siæl i Troen jeg frembær
Til dig, som et forsmægted Land,
Forfriske dend med Naadens Vand.

108

8.

Skynd dig, o Gud, mig Hielp at sende,
Bønhør mig, thi min Aand forgaar,
Dit Ansigts Lyvs du ey bortvende,
Jeg jo din Hielp i tide faar,
At jeg dog ikke som en Død
Skal Jordis, for min tiid, i nød.

9.

Lad mig din Miskund aarle høre,
Thi jeg paa dig mit Haab har sæt,
Viis mig dend Vey, hvor jeg kand føre
Min Vandring her i verden ræt:
Thi jeg her om min Siæl til dig
Opløfter nu saa hiertelig.

10.

Fra mine Fienders vold og vrede,
Og deris grumme Tyranni,
Jeg dig, min Gud, vil ogsaa bede
Du vilde mig med magt udfri.
Hos dig jeg skiuler mig i Nød,
Og agter haant om Fiende-stød.

11.

Lær ogsaa mig at jeg kand gjøre
Alt hvad dig vel behage kand,
Din gode Aand mig der til røre,
Ledsage mig i slette Land,
At jeg i Græde-dalen maa
Dend rette Vey til Livet gaa.

109

12.

Saa skal du for dit Naun og ære,
Som jeg af hiertet søge vil,
End lade mig i Live være,
For din Rætfærdighed der til
Skal du min Siæl med veldig haand
Udfør' af Nød og Dødsens Baand.

13.

For din Miskund skal du udslette
Min Fiende udi Bond og Grund,
Og dem forderve, som besette
Min Siæl med Angist mangelund.
Thi jeg din Tiener være vil
Af ald min Kraft mens jeg er til.

Velsignelse, ære og priis, og Kraft
være vor Gud i ald ævighed,
Amen.

*

110

Register.

- Rind nu op i JEsu Naun,..... Pag. 4
- Dagen er snart runden hen, ... 14
- Ach! min HErre, straf mig ey,..... 20
- Siæl og Hierte, Sind og Sandser. 26
- Blusser op og værer glade, ... 32
- Salig er en Mand at skatte, ... 38
- Lyksalig Dag! som nu saa bliid oprinder, ... 44
- Dend prægtig Sool, som hele Verden glæder, ... 51
- Ach HErre lad nu ey din Vrede opsyde, ... 57
- Velkommen Morgenstund, Med Guld og Gavn i Mund, 68
- Dend klare Sool gaar ned, det qvelder meer og meer, 73
- Gud vær mig naadig, og tilgiv min Synd saa leed, ... 80
- Op, op i søde JEsu Naun,..... 92
- Det mulner mod dend mørke Nat, ... 98
- O HErre hør min Jammers Bøn, ... 105
- Nu rinder Solen op, ... 116
- Til Hvile Solen gaar, ... 122
- Udaf dend dybe Nød, ... 128
- Vaag op og ske paa dine Streng, ... 134
- See, hvor sig Dagen atter skynder 139
- O HErre holt din' Øren aaben, ... 146

*

111

De Forseelser som i trykken, udi min Fraværelse, ere ind sneget, vilde dend goodhiertige Læsere, saaledis rette.

Blad / lin / læs / for

34 / 1 / glæde / Lukke

39 / 11 / Lnke / Den

45 / 2 / Det / min

48 / 2 / Mine / at

70 / 2 / af / dlæd

71 / 7 / Steenetrykt / Stenetryk

Hvad ellers kand være forseet med Noderne, enten at de ere 10 ikke saa nætte og kiendelige som de burde, eller og Nøgelen er ikke ræt sat, derom vil jeg formode at dend velforfarne Læsere, som Siunge-Kunsten forstaar, det ikke min u-videnhed vil tilskrive, efter som her vaar stoor mangel paa Noder, og min Leylighed ey heller vaar at være stedse derhos tilstæde; bedendis gjerne hand i det øfrige vilde lade see sin Gunst og Genegenhed imod mig, dend jeg altid med ald Ærbødighed vil be flitte mig paa [at] aftiene. Far vel.

*

112

113

**Aandelige Siunge-Koors
Første Part
Anden og tredie Udgave.**

Anden Udgave foreligger i to forskellige Tryk, der begge bærer Aarstallet 1677. Denne Udgave, hvis Titelkobber meddeles om staaende, indeholder et rettet Optryk af **1674** og derefter 3 Morgen og 3 Aftensuk, som angivet S. 116 f. Titelbladet til Førstetrykket **1677a** (i Haderslev lærde Skoles Bibliotek) er gengivet ndf. S. 115. Optrykket **1677b** (KB), hvis Titelblad gengives S. 119, er forøget med et kobberstykke Portræt (anbragt paa Smudstitlens Verso side). Da Portrættet i det eneste kendte Eksempel af **1677b** er stærkt beskaaret, er Aftrykket i **1680b** (KB) lagt til Grund for nærværende Reproduktion.

Tredie Udgave **1680** findes ligeledes i to indbyrdes forskellige Tryk, der begge benytter Pladerne til Titelkobber og Portræt fra **1677**. Den indeholder et Optryk af **1677a**, og er forøget med et Melodihefte med særlig Paginering og Titelblad (S. 121 ff.). De to Tryk **1680b** og **1680B**, hvis Titelblade gengives S. 120 og S. 129, synes at stamme fra et fælles Forlæg (**1680a**), der næppe kan have været identisk med noget af de to kendte 1677-Tryk, og man maa derfor regne med, at der har eksisteret et Mellemlid mellem **1677a** og **1680b-B**.

114

115

116

Dend I. Morgen-Suk.

Nu staar jeg op i HErrens Naun,
[se ndf. S. 295]

Dend IL Morgen-Suk

Dagen nu fra Himlen rinder,
[se ndf. S. 310]

Dend III. Morgen-Suk

Nat Søvn og Slum og Seng far vel,
[se ndf. S. 325]

*
- 117

Dend I. Aften-Suk.

Dagen nu sin Afskeed tager,
[se ndf. S. 307]

Dend II. Aften-Suk.

Haf Tak, O Gud, for denne Dag,
[se ndf. S. 321]

Dend III. Aften-Suk.

Gak Siæl og tag dit Regne-Bræt,
[se ndf. S. 333]

118

119

120

121

122

1. Rind nu op i Jesu Naffn.
2. Dagen er snart runden hen.
3. Ach! min HERre straff mig ei.

*
– 123

1. Siæl og Hierte
2. Bluser op og værer glade
3. Salig er dend Mand

*
– 124

1. Lychsalig Dag
2. Den præctig Soel
3. Ach HERre, lad dog ei

*
– 125

1. Velkommen Morgenstund
2. Dend klare Sool gaar ned
3. Gud vær mig naadig

*
– 126

1. Op, op i søde Jesu Naffn
2. Det mulmer mod den sorte Nat
3. O HERre hør min Jammers Bøn

*
– 127

1. Nu rinder Solen op
2. Til hvile Solen gaer
3. Udaff dend dybe Nød

*
– 128

1. Waag op, oc slæ paa dine Streng
2. See hvor sig dagen atter skynder
3. O! HERre holt din Øren aaben

APPROBATIO.

Sacro hoc & eleganti rhythmo ita fateor animum meum permulsit Nobilis Poeta & *Asaphus* noster, Vir adm. Venerandus, Dn. Mag. Thomas Kingo, ut versum esse, quicquid postea legerem, pené immoderatus vellem. Sive enim *harmoniam* spectes quam huic seculo tandem pate factam crederes, si qua prius latuerit: Sive *sermonem* ipsum attendas, & lingvæ vernaculæ cultum: Sive deniq; *rhythmum* examines & concinnum cantici motum, ita hic omnia pulchré conveniunt, ut, vel ipso *Voßio* iudice, etiam disertissimum audeant provocare Oratorem. Addat hanc insuper divinis cantionibus divinam vim & potentiam Magnus ille præcentor in Israel, qui Asaphum quondam in cytharis prophetantem divina virtute gratiosè sustinuit, easq; supra omnem adeo cultæ orationis efficaciam ponat, ut pios semper motus concitent, & lectorum mentes molliter secum in cælos trahant. Ita eas publico sacras volumus.

Hafn. d. 6. Sept.

Ao. 1681.

Joh. Baggerus D.

*

133

134

135

136

Dend Stoormægtigste Høybaarne Dronning CHARLOTTA AMELIA

Dronning til Danmark og Norge, de Wenders og Gothers, Hertuginde i Schlesvig, Holstein, Stormarn og Dytmarsken, Fødd-Landgrevinde til Hessen, Fyrstinde til Hirtzfeld; Grevinde til Oldenburg og Delmenhorst, Kazzenellebogen, Diez, Ziegenhain, Niddag og Skauenborg.

Ynsker jeg Naade og Fred, med langvarigt Liv og Lyksalighed til ald Kongelige Velstand paa Jorden, og ævige Ære og Salighed udi Himmelen!

Allernaadigste Dronning

Iblant andre mange Kongelige og kiendelige Naader,
med hvilke Himlene, til allis Fornøyelse og Forundring,
saa overflødeligen haver beriiget og kronet Eders Majest.
med, er ikke denne den ringeste, at Eders Majest. med en
fri og fuld Kiærlighed ey allene elsker vort Lands Folk,
mens ogsaa vort Sprog. Disse loulige Kongerigers tro
lydige Undersaatter bære det dagelig, med allerunderdanigste
137 og Hierte-meent Berømmelse, paa deris Tunger og Tale,
at Eders || Majest. haver naadigst ladet sig behage at sætte saa
naadigt et Merke paa sit Kongelige Gemyttis Tilbøyelighed
til os, at vænne sig til at tale med vort Land, førend Eders
Majest. tog Kronen i vort Land. Saa haver vi samptlig lært
at kiende Eders Majest. Hierte af Eders Tunge, førend vi
hafde dend Lyksalighed at kiende Eders Majest. af Ansigt
eller Øyne. Og efter at det haver behaget GUD at velsigne
os med saa dannis og dyd-fuldkommen en Dronning, haver
Eders Majest. ey allene, som en anden Esther, talt Got
til allis Tarv og for hver Mands Huus, mens ogsaa ladet see,
at Eders Majest. Hierte dragis til vor GUDs Huus, i det at
Eders Majest. ofte udi vore Danske Meenigheder lader sig
af Ordets || Prædiken fornøye og forlyste, hvorover alle hierte
ligen glædis, og besynderlig GUDs Tienere, som dagelig
ynsker vort Jerusalem til Lykke, fordi at Eders Majest. sætter
sit Hierte til dends Muur, til at forbedre dends Pallatzer.
Udi denne Lyst, som Eders Majest. haver til at elske vort
Sprog, seer jeg at Eders Majest. paa en sær Heroisk og Helte
maade, gjør mange af dennem skamrøde, der haver (maa
skee i tredive Aar) ædt Fædernelandets Brød i Hans Majest.
Tieniste, og har dog ikke vildet lære tredive Danske Ord.
Enten det nu er vort gode gamle Danske Sprogs Skæbne,
at det skal agtis haant om af dem, som vi agter høyt om; eller
og de indbilder sig (fordi de vil ikke forstaa det) at det er et
Vadmels || Sprog, og derfor gid ej taget det paa deris Silke-
Tunger, det lader jeg staa ved sit Værd denne gang. Og som
jeg, for min Ringhed og det Pund mig er betroed, tragter
efter at legge tilbørlig Værd paa vort kiære og ældgamle
Moders Sprog, sær udi aandelige Sange, og sær udi andre
Maader, som Tjden, nest GUDs Hielp, skal udviise, saa
138 haver jeg taget mig dend allerunderdanigste Tilliid, at jeg
denne mit Aandelige Siunge-Koors anden Part
Landsens Moder, Eders Majest. min Allernaadigste Dron-
ning ville tilskrive, til et udødeligt Minde for Efterkom-
merne hvor berømmelig og Dane-kiær en Dronning Eders
Majest. er, og til et || allerunderdanigste Tegn, at jeg udi
alt det jeg formaar, og udi Hiertens ydmygste Bønner er og
bliver

Eders Majest.

Allerunderdanigste Tienere
og hiertelige Forbedere
hos GUD

Thomas Kingo.

Odense Bispegaard
den 1. Septembris
An. 1681.
139

Wi CHRISTIAN dend Femte af GUDS Naade,

Konge til Dannemarck oc Norge, de Venders oc
Goters, Hertug udi Sleßvig, Holsten, Stormarn oc Dyt
mersken, Grefve udi Oldenborg oc Delmenhorst, gjøre alle
vitterligt, at eftersom os Elskel. M. Thomas Kingo,
Superintendent ofver Fyen Stift, for os allerunderdanigst
hafver ladet andrage, hvorledis hand til Trøcken skal hafve
fuldfærdiget een Bog, kaldes Aandelig Siunge-Koors
anden Part, da hafver Vi, efter hans her om allerunder
danigst gjorde Ansøgning oc Begiering, Allernaadigst bevilget
oc tillat, saa oc her med bevilger oc tillader, at hand samme
Bog paa egen Bekostning maa lade oplegge oc trøcke, dog
at med des *Revision* efter voris Elskel. kiere Her Faders Sal.
oc Høyloflig Ihukommelse den 6. May Anno 1667. udgangne
Forordning vorder forholdet, saa oc at den rigtig oc *correct*
trøckes, oc skal ingen anden end fornefnte M. || Thomas
Kingo hans Arfvinger, eller hvo deris Samtøcke eller Til
ladelse der til hafver, sig maa til fordriste, udi Tiufve Aars
Tjd, fra dette vort Brefs *Dato* at regne, bemeldte Bog eller
hvis andre Skrifter som hand enten allerede hafver ladit
udgaa, eller her efter kunde tilsinds vorde at ville lade udgaa,
enten udi een eller anden slags Format med støre eller mindre
Stil, paa Danske Sprog eftertrøcke, eller eftertrøcke lade, ey
* 140 heller andensteds fra trøckt, her i voris Rjger oc Lande ind
føre, *distrahere* eller forhandele, eftersom det hannem self
oc hans Arfvinger allene skal være frjt oc forbeholden.
Understaar sig nogen her imod at gjøre, eller antreffes med
andre *Exemplarier* af fornefhte Bog eller Skrifter, skal den,
eller de, for hver gang de i saa Maader betrædes være for
falden at gifve udi Straf for hver *Exemplar* de med betreffes
fem Hundrede Rixdaler, dend tredie Deel til Angifveren,
oc de øfrige tvende Deelee til de Fattige i Ottense Hospital,
oc der foruden, som vores *Mandaters* motvillige || Ofver
trædere være vores *General Fiscals* Tiltale undergifven. For
biudendis alle oc enhver her imod, eftersom forskrefvet
staar, at hindre, eller udi nogen Maade Forfang at gjøre,
under vor Hyldest og Naade. Gifvet paa vort Slot Kiøben
hafn den 20. Augusti Anno 1681.

Under vort Zignet

Christian

*

141

In

Chorum Sacrum

THOMÆ KINGO.

142

Hactenus altisoni rhythmos & carmina Risti
Et numeros pietas qvos velit esse suos
Miramur Dani & peregrino assvescimus ori,
Et bibimus rivos Rhene superbe tuos:
Nunc patrias KINGO genio locuplete camænas
Erigit, & fato dat meliore frui;
Ille canit, totumq; trahit ad carmina regnumm,
Et dulci eloqvio templa domosq; replet,
Ut jam dediscens fædos vox publica cantus,
Incipiat cælo nil nisi teste loqvi,
Ausa suum cunctis Heliconem opponere terris,
Ingenio Vatum carminibusq; parem.
Heus ubi sunt tua magne Pater Tiberine fluentia?
Seqvana ubi, & toto gurgite piensus Arar?

Nil Dantes, nil Laura Tibi tuus ille Petrarcha,
Nil simile Oenotriæ tota caterva dedit;
Nil Odera, ingentiq; tonans Opitius ore,
Et quicquid Vatum Scaldis & Ya dedit:
KINGO nives ipsas, gelidamq; illuminat Arcton,
Et procul à Phæbo sideribusq; canit,
Laudibus hoc Vatum præcelsior omnibus unus,
Pindum ultra, & cunctos Bellerophontis Eqvos,
Qvo coelum jungit terris, & flectit iisdem
Inde homines metris, hinc pietate Deum.

V. Bering.

*

—
143

**Den Vel-ærværdige, Hederlige og
Høy-lærde Mand
Mag. Thomas Kingo
Superintendent ofver Fyens Stift
til Ære**

Mange sig med laante Fiere
Pynte, og der paa studere,
Der paa Flid anvende vil
At de kand med fremmed Tale,
Som en Paahøns-rumpe prale,
Og sig deraf gjøre til.
Som dog mest er Fusk-Ildrætter,
De mand daarlig eftersetter,
Og i de mand sielden naar,
Det mand gjør sig for Umage:
De der ingen og kand hage,
Uden den sligt ey forstaar.
Mere bør mand da at prise,
Dem sig flittig deri vise,
Deri tee sig snild og klog,
At de heller meer og mere,
Kand uddørke og staffere,
Deris eget Moders Sprog.
De i Stranden ikke pløye,
Tar sig ey forgiefvis Møye,
Haabe kunde, det de paa

*
— 144

Deris Tid og Arbeid vende,
Ey tør frycte anden Ende,
End de agted dem at naa.
Heri KINGO self er hiemme,
Heri lader klart fornemme,
At hand sligt til Grunde veed:
Herlig sine Gafver yder,
Og for andre Isen bryder,
Med all Lyst og Artighed.
Før os dermed ret paa Bane
Den beqvemme Skialdre-vane,
Ved hin deilig Vise-lyd:

Siunger som i Lund og Dalle,
Stilliøer og Nattergalle,
Til en hver Mands Lyst og Fryd.
Derfor bør ham ydet være
Priølig Tak, og Rosis Ære,
Det er voris Danske Pliet.
KINGO, KINGO bør at høre,
At hand lærd' os først at giøre
Søde Riim i Sange-dict.

Af
J. BrunBmand

145

In
Chorum sacrum
THOMÆ KINGO
Episcopi Fyonensis.

Dania tolle caput, reliqvis accepta remitte
Gentibus & laudes noscere disce tuas;
Disce peregrinæ fastum contemnere lingvæ;
Ut placeas aliis disce placere tibi.
Ne dubita; qva terra patet tua lingva placebit,
Musaqve jam summo docta placere deo.
Muneris hoc KINGO debes, hoc vindice nomen
Sperat & æternum Danica Musa decus.
Dum pia vota canit, vocem dum mittit ad astra,
Ecce simul lingvam tollit ad astra tuam.

Henr. Harderus.

Af hver en Tøddel i GUds Ord mand kand opdrage
En Lærdoms Bierge-hob: blef sagt i gamle Dage
Udaf en stoor *Rabbin*, som ogsaa drues maa,
Om ey Betenkninger der i for fage gaa.
Tolmodighedens Speyl betragtende hvad virkelig
Naturen i sig har udbryder der om merklig:
Paa Intet, siger hand, Gud Jorden hafver sat.
I det, der intet er er uskatteerlig skat.
Om Biblen taler jeg, jeg Sacramenter finder
I hver et Ord der af. Der er dog meer og minder,
146 Som Firmamentet paa sig underskedlig har
Med Stierner, Maane, Soel, der alle skinne klar;
Men udi Herlighed er et dog meget høyer
End som det andet, det sig riigligere føyer
I hint, end dette, som vi hafve for der i,
Det liig-vel vil ey staa med alle Steder bj.
De Psalmer, David skref for alle Prisen bæere,
For Titel hafve de den liden Bibels Ære,
En Sum udaf det ny, det gamle Testament
De kaldis udaf een. Saa høyt det blifver spendt:
Blant Himmel-fakkler som at Solen bærer Palmer,
Blant Skriftens Bøgger og saa giøre Davids Psalmer.
De Middel-puncten der udinden ere, ja
Mand Hiertet tager, hvis de tagis skal der fra.
Og Tyrken self saa høyt det David siunger skatter,
Som det, hans Mahomet i Alkoranen fatter.

I Davids Psalmer er med Siæle-lyst Profit
I dennem Manden gjør med Aanden altid sit.
Den *Grædske Pindari* den eene Sang er skrefven
Med gyldne Lineer og siden er den blefven
I *Rhodi* Tempel hen til god Forvaring lagt.
I Hiertet ligges maa hvad David hafver sagt.
Det er jo Skriftens Pyk og Prunk oc Pral, hand siger:
Det Torn af Libanon saa himmel-høyt ey stiger;
Ey Aarons Salve gaf af sig en bedre Lucht:
Ey Heßbons Floder flød saa reent i deris Bucht.
Den Dug af Hermon ey saa fruchtbar af mig meenis,
At vi jo bedre kand ved Psalmerne betienis.
Men hvi saa meget om Guds egen Hierte-mand?
Hvorfor om hannem mig saa vit i Tanker rand?
147 Vel-ædle Biscop jeg tilsammen dette ligner
Med Eders Skrifter [mand for dennem sig velsigner]
Der intet er, som jo fortienet største Lof,
I hver et Ord mand seer en Rarhed udaf Stof.
Men Eders Siunge-Koor er som vor Harpe-slager.
Dermed [jeg haabes at Her Biscop det fordrager]
Dermed besynderlig forhverfves saadan Priis,
Som aldrig nogen Tjd skal tage mod Forliis.
Ærbødigst beder jeg, at det mig maa tilstedis
I Sted for Roes, at her udaf mig meget bedis:
Jeg ikke kand der med at føre meget frem,
Vel-ædle Biscop jeg vil ønske saa for dem:
GUD glæde Hannem (hvo vil ikke sige dette)
Som kand med Glæde GUDs, og Kongens Hierte mætte!
GUD tage hannem i sit Hierte, som saa kand
Indtage Hiertet! Hvo kand treffe det, som hand?
Som Engle-fryde-koor i Himmel-sale klinger,
For KINGOS Siunge-koor i Jordedale springer
Saa Hiertet op og need. Hvem ey beveges her,
Et Hierte, troer jeg, af Steen hand i sig bær.
For søde Melodier, for Indfald meer end søde,
Som alle Steder os i Siunge-kooret møde,
Gid vor Vel-ædle Bisp i mange Tjder maa
En Sødhed udaf all Lyksalighed opnaa!
GUD gifve det maa gaa vor sødest Arfve-Konge,
Som Hiertet ønsker med Vel-ædle Biscops Tunge!
Vel-ædle Biscop gid hand saae og her for sig
Mit Hierte, som det er ræt ønske-fuld i mig.

Jens Pederssøn
Evangelii Tienere til Dalum
og Sanderum i Fyen.
148

*Antistes venerande, cohors, dum cantica profers,
Laudes decantat devenerata tuas.
Regis ad exemplum totus componeris ipse
Psalmis Isæi palma daturq; tuis.
Dictus Rex Psalmos scribit, qvos cantat Asaphus;
Psalmos, qvos scribis, Rex canit ipse tuos.*

Idem Posuit.

149

**Redivivo Bichorali NEHEMIÆ:
C 12. v. 31. 40.
Clarißimo & Nobilißimo**

**Summēq; Venerabili
DNO. D. M. THOMÆ KINGO &c.
Sanctum DEI CHORUM ya/l/jcug nol vftvois
xal d?ådlg nvev/taTixals éavrolg haklv iterum
atq; iterum jubenti,
afflatum Divinæ Auræ æternum.**

Jam mihi me videor Bichoralem audire MAGISTRUM
NEHEMIAM placidum Pace, Qviete Diu.
O! olim Præfecte Chori Grandæve gemelli
Nonne Novis sêclis req; tonôq; Redux?
Anne Tibi socium liceat mihi fingere nutu
Instinctu, Ritu, Flumine, Luce DEI?
Tune Chori Bisoni Fundator & ordinis qvi
Author & en Laudis Rex Opifexq; DEI?
Anne Chori Bisoni Renovator & Ordinis qvi
Arbiter, hic Laudis Lex Monitorq; DEI?
Sancte DEI Præco Regiqve, Duciqve, Gregiqve
Calcar eras, cumulent Nomen Honore DEI;
Posthumus ecce Tuus sacris sublimis iisdem
Motibus intentô pectore tractat idem:

*
—

150 Nehemiæ nomen, populo qvia dulce levamen
_eionsrégy monitis, ore, tenore, modô.
Nomen huic THOMÆ, sensorum animiqve gemellis
Nam studiis satagit magnificare/multiplicare DEUM,
Vel THOMÆ, qvia perfectos coelo addere plures,
Olim seqve simul Candidus ardet Amor:
Hospes Tu terræ Dux Lux ad REGNA BEATA,
Ipse comes multis, Civis & Hæres IBI:
Hicce tuæ socius curæ, comes atqve palestræ
Serior adveniat Collateralis HONOS.

Chregeme, Die Annæ
26. Jul. 1681.
Æterno adauctum optat votô
Ampliß. V. studiosiß.
Isaach Enochi.

*
—

151

**A _ _ _
Register
ofver disse aandelige Sange oc Hierte-Sukke
efter Ordenen.**

- *Dend første Sang.*
Andæctigheds Opmuntring.
Op, op med Himmel-stemme..... *Pag. 3*
Hierte-Suk om hiertelig Andagt. Steenig Hierte, gid du kunde 11

- *Dend II. Sang.*
Er en Bekiendelses og Bedrings-Psalme, hvorudi Synderen bekiender, at Lowen er hans Tugtemestere til Christum, Gal. III. 4.
Kom, Siæl, og lad os græde..... 12
Hierte-Suk. Ach! min JEsu, jeg maa klage..... 21
- *Dend III. Sang.*
Nær forsagt, men dog ikke fortabt.
Sorrig og Elendighed, Suk og salte 23
Hierte-Suk.
Ach! min JEsu! ach! jeg er død..... 36
- *Dend IV. Sang.*
Sorrigfuld og dog trøste-fuld.
Ach! HErre see min Hierte-vee 38
Hierte-Suk.
Aldrig er jeg uden Vaade, Aldrig..... 46
- *Den V. Sang.*
Er en Bekiendelsis og Bedrings-Psalme, udi hvilken Synderen bekiender, at Synd og Skrøbelighed henger ved hannem, ihvor meget Got GUD gjør imod hannem.
Med Blusel, Graad og Klage..... 48
152 Hierte-Suk.
Naar jeg, O Gud, mit Syndedyb 55
- *Dend VI. Sang.*
Er ogsaa en Bekiendelsis og Bedrings Psalme, hvilken tillige med de forige af samme Art, kand brugis, naar mand gaar til Skrifte.
Fald ned, fald paa dit Ansigt ned 57
Hierte-Suk.
Søde JEsu, Siælens Læge..... 65
- *Dend VII. Sang.*
Om en gudelig og christelig Beredelse til det H. og høyværdig Altars Sacramentis Annammelse.
Himmel-søde GUD og Fader..... 67
- *Dend VIII. Sang.*
Er iligemaade en Beredelse til det H. Sacramentis Annammelse.
Til HErrens Bord, i JEsu Navn..... 71
Hierte-Suk om ret at prøve sig selv.
Hierte JEsu, hvad for Prøve 73
- *Dend IX. Sang.*
Bestaar af Hellige Andagter, dend stund det høyværdige Alterens Sacramente uddelis.
O JEsu! paa din Alter-food..... 75
- *Dend X. Sang.*
Er en Taksigelse efter HErrens Nadvere.
Tak JEsu, Siælens Hyrde good..... 79
Hierte-Suk eller H. Betænkninger ofver HErrens Nadvere.
Min Siæl, hvo er dog dend, som..... 81
153
- *Dend XI. Sang.*
Keed af Verden, og kier ad Himmelen.
Far, Verden, far vel 86
Hierte-Suk.
Ach JEsu, mit Hierte har vanked, ... 94
- *Dend XII. Sang.*
Guds naadige Forsyns Øye er et rætsindige Guds Barns fulde Fornøyelse.
HErre Gud mit Hiertis Glæde,..... 97
Hierte-Suk.
Søde Siæl, hvi vilt du komme,..... 104
- *Dend XIII. Sang.*
Dend Betrængde paa Jorden søger Bood i Himmelen.
Hvorfor mit Hierte klemmis du,..... 108
Hierte-Suk. Ach! hvi kand jeg aldrig lukke..... 117
- *Dend XIV. Sang.*
Hver har sin Skæbne.
Sorrig oc Glæde de vandre tilhaabe..... 121

- Sonnet eller Suck i Klingeriiim.
Hvor ofte sukker jeg, fordi dend 125
- *Dend XV. Sang.*
Alle Ting tiene dem til Gode som elsker GUD *Rom. VIII. 28.*
Blant alle Ting i Verden her, ... 127
Sonnet eller Klingeriiim.
Saa skal dog alle Ting sig efter 134
  - *Dend XVI. Sang.*
Bord-Andagt, eller en Sang at siunge for Maaltjd.
Hierte Fader, Godheds Rood,..... 136
154
  - *Dend XVII Sang.*
Er iligemaader en Bord-Andagt eller en Sang at siunge for
Maaltjd.
O Gud, hvor stor og priselig 141
Smaa Børns Hierte-suk
eller Boord-Læsning for Maaltid.
Vor Disk og Dug er alt bered,..... 145
  - *Dend XVIII. Sang.*
Er Bord-Andagt eller en Tacksigelsis Sang efter Maaltjd.
Vort Maaltid vi beslutter nu..... 147
Smaa Børns Hierte-Suk
eller Boord-Læsning efter Maaltid.
Hav Tak ô Gud, vor Skabermænd 151
  - *Dend XIX. Sang.*
Er Reyse-Andagt eller en Sang for et Menneske som er paa sin retfærdige Reyse.
I Jesu Himmel-søde Navn 156
Hierte-Suk.
En fattig Pillegriim jeg er,..... 164
  - *Dend XX. Sang.*
For Søfarende.
O store GUD og HERR 166
  - Hierte-Suk.
Naar jeg O Gud paa Havet er 171

155

156

Erindring til de Music-elskende.

Eftersom det ikke kunde skee, at ved denne første Tryck
Noderne eller de ny Melodier ved hver Psalme paa
sin tilbørlig Sted kunde blifve indlemmede, da ere Noderne
for sig alleene prentede, som enhver, efter sin egen Behag,
enten for eller bag udi Bogen eller ogsaa for sig self kand
lade indbinde. Saa fremt GUD gifver Helbred, saa lofvis
hermed, at ikke alleene denne, mens og den første Part, naar
de i fremtiden skal igien oplegges, da saaledis skal trykkes,
at Noderne for hver Psalme skal være at finde. Imidlertid
Gud befalet.

*

157

**A. — — ,
Aandelige
Siunge-koors
Anden Part
Dend første Sang.
Andægtigheds Opmuntring.
Kand og siungis under dend bekiendte
Melodie:
Jeg vil din Priis udsiunge.**

1.

Op, op med Himmel-stemme
Mit Hierte, Siæl og Sind,
Lad Verdens Sorg betemme,
Slæe dend i Veir og Vind!
Op i GUds Aand og Kraft,
Op Harpe, op min Psalme
Op giennem Kiødets-qvalme
Og Blodets dørske Saft.

2.

O GUD ! du veedst jeg vilde
Om end jeg ikke kand
Af Himlens rene Kilde
Opfylde Hiertets Spand
Med Naaders Floode-maal,

*
— 158

Hvis grunde-løse Strømme
Afgrunden ey kand tømme,
Ey Hafsens hule Skaal.

3.

Mens, O min GUD! du kiender,

Jeg h r et bruddet Kar,
Hvor Naaden giennemrender,
F r jeg det bliver var,
Du JEsu, O du seer
Min ankelig Formue,
Hvor lit jeg og mon due
Til got i dette Leer.

4.

Jeg hiertelig bejamrer,
At Satan er saa snild,
Som mig mit Hierte hamrer
Tiit ved en syndig Ild,
At jeg med Andagt ey
Min Aand til GUD opløfter,
Men mig i Jorden grøfter,
Langs ned ad Dødsens Vey.

5.

Nu holder mig tilbage
En vellyst-maded Krog,
Som Satan veed at drage
For Dødsens Brod og Aag:
Nu staar jeg tanke-fuld
Med Verden i mit  ye,
Og t ncker, hendis Fl ye
Er af bestandigt Guld.

159

6.

Nu er mit Hierte tynged
Af mange Sørge-lod,
Bekymring om det slynged
Med Tankers Pine-brod!
Min listig Avindsmand
Med Uro kand forvolde,
At jeg mig nep kand holde
I ret andægtig Stand.

7.

Nu trænger Korsens Byrde
Og knuger Sindet ned,
Og vil min Andagt myrde
Med stor Urolighed:
Min Andagt over alt
Maa giennem Spißrod løbe
Og Korsens tordnet Svøbe,
Som tiit gjør Blodet kalt.

8.

Nu hindris jeg af Venner,
Og ofte med dem gaar
Did hvor mand Verden tiener
Og GUD bag Dørren staar;
Mit Hierte flyver frem
Hvor Lyste-druer drybe,
Men neppist kan det krybe
Til GUDs Jerusalem.

160

9.

Thi beder jeg og sukker,
Du med din kraftig Aand,
O GUD! mit Hiert' oplukker
Og løsner Tungens Baand:
Løft, JEsu! Siælen op,
At dend paa Troens Vinger
Med Andagt sig opsvinger
Til Himlens Telt og Top.

10.

Slæe paa mit Hiertis Klippe,
At det i Strømme-vand
Ald Verden ud kand slippe,
Og Himlen gjemme kand.
Tag saa dit Huus og Boo
O søde GUD! der inde
Og lad mig Andagt finde
Til Siælens Trøst og Roo.

11.

Om Hiertet end bedrøvis
Og finder Brudd og Baand,
Mens det paa Korset prøvis,
O JEsu! i din Haand,
Du dog saa nændsom er,
At du min Andagts Vinger,
Med din dend Prøve-finger
Flux op mod Himlen bær.
161

12.

Om Tornen end vil rive
Mit Hiertis lønlig Vraa
Og skiære, som med Knive
Mit Sind hvor jeg mon gaa,
Din Torne-krone mig
Dog Trøst og Taal indgiver,
At Syndsens Torn ey bliver
Min Siæl ulidelig.

13.

Saa vil jeg mig da sætte
I Andagts Fiære-ham.
Du, JEsu mig skal lette
Fra Jordens Lyste-kram,
At jeg, ved Aandens Sving
Kand giennem Skyen bryde,
Og for GUDs Throne yde
Mit Hiertis skiulte ting.

14.

Imidlertiid da hvile
Ald Verdens Tanke-tøy,
Mens jeg til GUD kand ile,
Til Himlens Hald og Høy:
Viig af ald Lyst og Synd,
Som mig fra Himlen rykker
Og snedelig nedtrykker
I Verdens Henge-dynd.
162

15.

Bort Avind, Had og Vrede,
Bort alt det hindre kand,
Vær, Jesu! flux tikede
Med Andagts Blus og Brand,
Bort Lyst, jeg agter hiem
Til Himlen med min Tanke
O GUD! lad dend ey vanke
Men hielp dend naadig frem.

16.

Saa skal jeg da udgyde
Mit Hierte for din Stool
Min Øyne-strøm skal flyde
For dig ald Naadis Sool,
Indtil min Andagt maa
Sig stille for dit Sæde,
Til Trøst og Himmel-glæde
I Liv og Død at faa.

163

Hierte-Suk om Hiertelig Andagt.

Steenig Hierte, gid du kunde
Blødne udi HErrrens Haand,
Blive fuld til Bredd og Bunde
Udaf Andagt ved hans Aand!
Kolde Hierte, lise-kule,
Bunde-frøsne Synde-søe,
Gid din dybe Froste-hule
Op ved Aandens varme Tøe!
Dovne Hierte, Søvnne-pryne,
Dorsk og død i Kiød og Krop,
JEsu Sool og Øyenbryne
Vække dig til Andagt op!
JEsu, lad dog Aandens Gløder,
Rense Hiertet op og ned,
At de brekker, demper, døder
Steen og Kuld, og Dovenhed.

*
- 164

Dend II. Sang.
Er en Bekiendelses og Bedrings-Psalme,
hvorudi Synderen bekiender, at Lowen er hans
Tugtemestere til Christum.
Gal. III. 24.
Kand og siungis under dend bekiendte
Kircke-Melodie.
Jeg raaber fast O HErre! af dybste
Nød til dig.

1.

Kom, Siæl, og lad os græde,
Ach! græd, mit Kiød og du,
Øes op en Jammers Væde
Fra Øyne, Sind og Hu!
Tøm ud det fule Hierte
Fra ald Urenheds Skam,
Fyld det med Suk og Smerte,
Kast af ald Ondskabs Ham.

2.

Og om en flyve-tanke
Af Vellyst banker paa,
Lad dend til Helved vanke
Og fra dig ude staa!
Kom lad mig Verden kaste
Bag Ryggen gandske hen,
Og til min JEsu hast
Med Poenitentz igjen.

*
- 165

3.

Mens, ach! hvor er min Bedring?
Hvor er de Løfters Ord,
Som jeg i Støvs Fornedring
Saa mangel gang har giord?
Hvad frugted det der strømde
En Flood af Kinden ned,
Da sidst jeg Hiertet tømde
Paa Skrifte-stolens sted.

4.

Har jeg mit Levnet retted
Og holdet HErrens Bud?
Er jeg, som da blev tvettet,
Igjen ey sølet ud?
Er Hiertet ey forstokked?
Er Tungen Løgne-frii?
Har Øyet ikke lokked
Min Food til Sydens-Stii?

5.

Ach! Jo jeg maa beklage,
Med Skraal oc Himmel-skrig,
At Kræftern' ere svage,
Der boer ey got i mig!
Min Aand alt got udlover,
Og Villien synis good,
Men Gierningen hun sover
I mit fordærved Blood.

*
– 166

6.

Min Kiærlighed (diß værre)
Til GUD er ey saa sød,
Som dend jeg veed at bære
Til Verden, Blood og Kiød:
Jeg elsker ey min Næste
Med grundig Kierlighed,
Men skakrer mig til beste
Hans Gods og sure Sved.

7.

Jeg har Afguder dyrket,
Gods, Ære, Venner, Lyst,
Og mig i Verden styrket,
Dend til mit Hierte kryst.
Min tunge Løgn og Bander,
Bedrag og Hykklerj
Med smigre-sukker blander
Og gjør sig snakke-frj.

8.

Sabbaten, som bør være
Min søde Hviledag,
For GUD og for hans Ære
Dend er kun en Behag
Min Vellyst op at fylde,
En Tjmes Kirke-fær
Kand sminke og forgyldde
Sex Dagis Synds Begier.

*
– 167

9.

Forældre jeg ey lyder,
Og ey min Øfrighed,
For det de billig byder,
Jeg ofte gjør mig vred:
Min egen Hu og Hoved
Paa egen Haand vil gaa,
Mit Sind er dødt og doved
Til lydige Pligt at faa.

10.

Min Næste hâr jeg dræbet,
Om ey til døde slæt,
Dog hâr jeg ofte stræbet,
At hand er bleven sæt
For Tungens Sverd og Egge
Foruden nogen skyld,
Jeg hâr og vildet legge

Saar paa hans ømme Byld.

11.

Utugtig Snak og Tale,
Løbsagtig Ord og Daad,
Begierlighed at svale
Er Hiertets Lyste-raad:
Vellysters Tindre-øye
Til Skøgens Fagter staar,
Og Eliødets søde Møye
Gjør Siælen dybe Skaar.

168

12.

Jeg Tyverj har drevet,
I Handel været sleedsk,
Jeg X for V hår skrevet,
Og været falsk og tredsk:
Med Træck hår jeg udsuet
Min Næstis Blood og Sved,
Og hår dog høyt opskruet
Min sær Retfærdighed.

13.

Jeg Sandhed ofte sparer,
Og elsker Løgn og Tant,
Ja legger Reve-snarer
Tiit for min nær Forvant:
Min Næstis Navn og Lempe
Jeg bider som en Hund,
Og tør hans Ære dempe
Med Tunge, Pen og Mund.

14.

Min Næstis Huus at søge
Jeg treskeligen veed,
Hans Hustrø, som en Skiøge,

Staar i mit Øyis Meed,
Hans Lykke, Gods og Ære
Jeg ham mißunder slæt,
Og tiit en Flig tør skiære
Bort fra hans Gavn og Ræt.

*
– 169

15.

See! dette er min Klage,
Det er mit Hiertis Nag,
Det er min Siælis Plage,
Min Uroe Nat og Dag!
Jeg skammelig forbryder
Mig mod GUds Bud og Ord,
Og elsker faure Lyder,
Som er min Siælis Mord.

16.

Jeg derfor mig indsvøber
Udi min Synd og Skam,
Og til din Forgaard løber,
Nedkaster der min Ham:
Jeg før min JEsu knæler
Og viser mine Saar,
Begierer Læge-væler
Med mangen modig Taar.

17.

Jeg hierteligen sukker
Og op til Himlen seer,
Jeg mig mod Jorden bukker,
Jeg vaandis meer og meer.
Jeg i min Tunge bider,
Jeg haanis som en Hund,
Jeg mig i Sindet slider,
Jeg slaar mig paa min Mund.

170

18.

Ach! lad dog Himlen drybe
Med Trøste-draaber ned,
Du seer hvor jeg mon krybe
I Siæls Amægtighed:
Til JEsu Kors jeg helder
Min tørstig Hierte-skaal,
Hvor JEsu Blood nedvelder
I fulde Himmel-maal.

19.

Det Blod skal mig besprette
Og give Ljv og Aand,
Mit syndig Ljv at rette,
Hvortil din høyre Haand
Mit Hierte selv skal bøye,
Jeg har ey selv dend Magt,
Thi Kiødet vil alt krøye
Mod Siælens Himmel-agt.

20.

Saa vil jeg derpaa træde
Frem til din Skrifte-stool,
Og om Afløβning græde
For dig ald Naadis Sool!
Ach! lad mig faa at høre,
Din Synd er soned, gak:
Saa skal min Mund udføre
Din Lof med tusind Tak.

171

Hierte-Suk

Ach! min JEsu, jeg maa klage,
At jeg slet er fra dig vendt!
Ach! min JEsu! see tilbage,
See, jeg er paa Dødsens Skrent!
Mosis Tauler, Lowens Steene
Støder sig mit Hierte paa,
HErrens Bud-ords Himmel-greene
I min Jord ey Rood vil faa!
Men naar Moses lader høre
Trusel, Torden, Død og Band,
Siiger, at hand mig vil føre

Ned til de Fordømtis Stand,
Da, for Lowens Pidsk og Svøbe
Krympis jeg med Skrig og Skraal,
Og vil til min JEsu løbe,
Som er Trøstens rette Maal,
Ja jeg ønsker, GUD vil laue
Det med mig i Verden saa,
At mig Moses maatte aue,
JEsus legge Plaster paa.

172

Dend III. Sang.

Nær forsagt, men dog ikke fortabt.
Under den Melodie:
Rind nu op i JEsu Nafh, du livsalig
Morgenrøde, etc.

1.

Sorrig og Elendighed,
Suk og salte Øyne-taare
Tvinger mig saa meget saare,
For min GUD er bleven vred,
Jeg har Giekken med ham spilled
Og hans Naader bag mig kast,
Og paa Satans Bane drilled
Livet hen i Synd og Last.

2.

Synde-bierge ligger paa
Mine Lyste-knæged Skuldre,
Siælen har begyndt at buldre
I sit Kiøds besmitted Vraa,
Lowen mig med Grumhed truer
Og fordømmer mig i Grund,
Satan viser Helved-luer,
Som hans Kule har i Mund.

* 173

3.

Hvert et Løv der tumler om,
Og for Vinden hastig ramler,
Frygter jeg at Himlen skramler
Med min velfortiente Dom!
Seer jeg Gnisten hastig sprette,
Gyser mig mit Hierte-blood,
Vil en Fugl sig hastig lette,
Snubler strax min rædde Food.

4.

Som en Orm jeg frygter mig,
Naar at Gierdet monne knase,
At mig Døden er i Hase,
Og forfølger endelig:
Som en Ugle maa jeg vige
Hen i Sorgens blinde Vraa,
Og min Jammer-sang udskrige,
Som jeg enlig nyner paa.

5.

Hielpeløs er slet min Haand,
Jeg af Graad er hees og hikker,
Hiertet bever, klapper, pikker,
Senern' er i Krampe-baand:
Tungen udi Støven mumler,
Øyne rinde strømme-sterk,
Og min Siæl i Blodet tumler,
Vaandefuld af Syndsens Verk.

174

6.

Trøsteløs og angerfuld
Ligger jeg og suremuler,
Mens mit Synde-saar udfuler,
Vrier mig i Støv og Muld,
Og med hede Taare vander
Jorden, som jeg ligger paa,
Sorg og Sukke sammenblander
Af mit Hoveds Græde-Aa.

7.

Jeg er aldrig hierte-glad!
Men med lønlig Smerte tærer
Brødet, som mig Usle nærer,
Sorgen svømmer i mit Fad:
Jeg med lønlig Sukke drikker
Hvad der skienkis i min Skaal,
Og i Sindet stedse prikker
Syndsens giftig-odded Naal.

8.

Vaager jeg, da er jeg fuld
Af Bekymrings Kræft og Qvide,
Ingen Glæde kand jeg vjde,
Aatte jeg end Verdens Guld:
Sommer-dag min Sorg forlænger,
Vinter-dag gjør Glæden kort,
Hver en Time Suk paahenger,
See, saa slidis Ljvet bort.

*
- 175

9.

Om sig andre lystig gjør
Udi GUd, og kunde smile,
Ja foragte Sorgens Pile,
Jeg er ræd og ikke tør:
Thi om nogen Lyst vil trekke
Paa mit sene Smile-baad,
Vil Samvittigheden rekke
Mig en Pidsk af Syndsens Vond.

10.

Sover jeg, og søger Roo,
Uroe lader som hun slummer,
Men i hast mit Sind oprummer
Med fantastisk Drømme-troo,
Saa jeg veed ey om jeg lever,
Eller jeg er gandske død,
Thi alt hvad er hos mig bever,

See, saa grusom er min Nød.

11.

Ach! hvad skal jeg arme dog!
Blant saa mange Siæle-plager,
Som mig piner, trekker, drager
Under Syndsens Kober-aag?
Himlen har sin Hielp forsaget,
Jorden mig ey hielpe kand.
Englene har jeg forjaget,
Ach, hvor usel er min Stand!

* - 176

12.

Er der da slet ingen Raad?
Er der ingen Trøst at vente?
Er der ingen Hielp at hente?
Er der ingen Fynd i Graad?
Er da Naadens Kilder tørre?
Er jeg slet til Døden solt?
Er der Laas for Himlens Dørre?
Er GUds Hierte blevet koldt?

13.

Er min JEsus borte slæt?
Er hans Saar til ingen nytte?
Vil hand Hielpe-stenen flytte?
Er hand hielpe-keed og træt?
Er hans milde Broders Hierte
Følisløst udi hans Barm?
Finder hand ey til min Smerte?
Er hans Aand ey meere varm?

14.

Skal jeg da fortvifle plat?
Skal jeg Troens Anker slippe?
Skal mit faste Haab nu glippe?

Skal jeg miste Himlens Skat?
Skal jeg Cains Broder være?
Skal jeg Judas Strikke faa?
Skal jeg selv mit Liv afskiære?
Skal jeg slæt til Helved gaa?

*
- 177

15.

Ney, O ney! min Siæl, O ney!
Reys dig lit, og see du stylter
Med de mange Synde-bylder,
Hen ad Troens trøstige Vey!
GUd er end ved Bøn at vinde,
JEsus lever og endnu,
Aandsens Kraft er end at finde
For din Sorg-nedsenked Hu!

16.

Ach! min GUd, jeg merker vel
At her er dog Haab tilbage,
Og en Trøstis Hunning-kage
For min høybedrøved Siæl!
Jeg kand see et Glimt af Naade
Giennem Mißhaabs grumme Sky,
Og min store Hierte-vaade
For et Blink af Trøst at fly.

17.

Jeg kand vel i Troen see,
Hvor du, JEsu, selv har ligged,
Og din Trøst fra Himlen tigged,
Udi mine Synders Vee!
Du for mine blodige Synder
Og Mißgierning svedte Blood,
Heraf ald min Trøst begynder,
Her er Glædens rette Flood.

178

18.

Du i Mørket est forraad,
For min Mørkheds fule Laster,
Og for jeg fra Liuset haster
Med min skummel Synd og Daad:
Du for mig est bleven tagen
Og ført hen for Dom og Ret,
Hudfletted, spøtt og slagen,
At min Straf skal vorde læt

19.

Tornekronen stak jo dig,
For at mine Sinde-torne
Skulde ved din Pine forne,
Før de fanger Rood i mig:
Du paa Korset villig hengde,
Og dend Håndskrift sønderrev,
Som mig ned til Helved trengde
Og var mig et Dødsens Brev.

20.

I din Siæle-tørst og Tvang,
Har min Synde-gift og Galde
Vildet dig paa Hiertet falde,
Ved din sidste Aandefang:
Du har Syndsens Surhed smaget
Af min fule Synde-svamp,
Og dend bittre Gift borttaget
Af min onde Lyste-damp.

*
- 179

21.

Du har taald den grumme Død,
Saadan Død som ey kand tænkis,
Hvor at alle Døder lænkis
I en bondløß Afgrunds Nød,
Som dit reene Hierte trykker
Til det brister endelig,
Men den Tiid det brast i stykker,
Slap jeg nærmer ind til dig.

22.

I din tæt-besegled Grav
Har du lagt dig ned til Hvile
Hvor du brødst dog Dødsens Pile
Og hvert Sting som hand dig gav!
Du stood op fra Mørkheds Telte,
Du ald Verdens Sool og Lyst,
Og ald Sorgens Steen afvelte
Fra min Hierte-grav og Bryst.

23.

Du til Helvede foer ned,
Helvede hvorfor jeg gruer,
Og fik Satan sat i Skruer,
Med sin Magt i Ævighed!
Du til Himmels foer med Glæde,
Trodsset Død og Helved-baand,
Og udi mit Kiød tog Sæde
Hos din Faders høyre Haand.
180

24.

Du min trygge Talßmand der
Hos din Fader er og bliver,
Og et ævigt Vidne giver
Om hvad du leedst for mig her,
Du din Faders Hierte vender,
At hand naadig til mig seer,
Troens trøste-lius optender
I min Siæl jo meer og meer.

25.

Lad da Lowens Torden-skrald,
Lad ald Satans Helved-grube
Lukke op sin svouled Strube,
Lad ald Verden staa paa Fald,
Lad Afgrundens sorte Trolde,
Lad dend gamle Hugorms Tand
Mig forfølge, jeg vil holde
Ved min hulde Frelsermand.

26.

Om mig Synden Banghed gjør,
JEsus skal mit Hierte lette
Og sin Aands Besegling sette
For min skiulte Hierte-dør,
Saa hand altid skal der inde
Med sin Aand en Bolig faa,
At jeg Hu og Kraft skal finde
Synd og Skam at træde paa.
181

27.

O min Siæl, vær derfor froo!
JEsus er din Trøst og Glæde,
JEsus er dit Skiul og Klæde,
JEsus kroner selv din Troo,
JEsus er dig Livsens Baade,
Og din Lyst til ævig Tiid,
JEsu, JEsu giv mig Naade
Jeg maa døe i dend Tillid.

Hierte-Suk

Ach! min JEsu! ach! jeg er
Død og Grav og Helved nær!
Døden mig af Øyne seer,
Graven obnis mod mit Leer,
Helvedis det grumme Gab
Spendis mod min Siælis Tab,
Satan mig fordømmer slæt,
Lowen siger: Det er Ræt!
Dommen bliver snarlig sagt
Efter alle Dievlis Agt,
Om, O JEsu! du ey vil
Mig din Side vende til,
Hvor jeg ad dend blodig Port,
Som mit Synde-spyd har giort,
Til dit Hierte komme maa
Og fra Lowens Strenghed gaa!
Saa skal Dommen blive good,
Skreven med dit Naade-blood!
182

**Dend IV. Sang.
Sorrighfiild og dog trøstefuld.
Kand siungis med dend Melodie:
HERre JESu Christ, min Frelser du est, etc.**

1.

Ach! HERre see
Min Hierte-vee,
Hielp, hielp, thi jeg er bange!
En syndig Drik
Mit Hierte fik,
Som gjør mig Stik,
Og bider som en Slange.

2.

Det Adam brød
Til dobbelt Død,
Mig tusindfold opskrivis:
Eet brød kun hand,
Utald, som Sand
Hos Hafsens Vand,
Er de af mig bedrivis.

3.

Naar Solen sig
Saa prægtelig
Udstraaler paa GUDs Himle,

*
- 183

Feyl stoor' og smaa,
I hver en Vraa,
Strax for mig staa
Og for min' Øyne vrimle.

4.

Fra Hoved-top
Min syndig Krop
Ræt need til Fodens Saale,
Er fuld af Saar,
Hvert Hoved-haar
Har Skad' og Skaar,
Dend smerte maa jeg taale.

5.

Tiit tænker vel
Min arme Siæl,
Jeg vil min Gang forvare,
Men før jeg veed,
Gaar af min Leed
Paa Syndsens Beed,
Til Strikke, Fald og Snare.

6.

Jeg stoler paa,
Mit Huus at staa
Paa Verdens faste Klippe:

*
- 184

Men lidet Vand
Læt skylle kand
Min Grund aff Stand,
Saa jeg mit Haab maa slippe.

7.

Min Ven er mig,
Saa skuffelig,
Som Flyde-vand og Bekke,
Jeg i hans Arm
Og falske Barm,
Til Siæle-harm
Mig og har ladet giekke.

8.

Der er ey Grund
I Haand og Mund,
Hvorpaa mand nu kand bygge:
Hvert Hiert' er Garn,
Hver Eed er Skarn,
Hver Skalk som Barn,
Hvert Løfte som en Skygge.

9.

For dig, for dig
Jeg klager mig,
Trofaste GUd og HErre,

* 185

Mit Hierte slaer,
Min Siæl er baer,
Min Synd er svaer,
Hielp, JESu, dend at bæere.

10.

Jeg aldrig faldt,
Det er jo taltt,
Hvor tiit veed jeg dog ikke:
Jeg har ey giort,
Hvit eller sort,
Lit eller stort,
Du veedst det jo til Prikke.

11.

Jeg derfor lam
Af Synd og Skam
Paa din Fodskammel ligger!
O JESu kom!
Vendt Sverdet om,
En naadig Dom,
Jeg af din Godhed tigger.

12.

Dog maat du vel
Med Ræt og Skid
I Hast og Vrede svare:

*
– 186

Mand bør jo paa
Sin Ræt at staa,
Naar Børn de *taae
Sit Brød for Hund' at spare.

13.

O Frelsermand,
For Hunde kand
Dog Herre-smuler vanke:
Min Trang er stoor,
O Sandheds Ord,
Jeg hos dit Bord
Vil Naade-smuler sanke.

14.

Og om jeg maa
Utrøstet gaa,
Dend gandske Dag i Sorgen,
Og om jeg plat
Dend lange Nat
Er slæt forlat,
Du kommer dog i morgen.

15.

Lad Verden sig
Ey glæd' i mig,
Og gjør mig ey til Skamme:
Lad min Uven
Ey lee mit Meen,
Men lad en Green
Af Naadens Riis mig ramme.

* *
– – 187

16.

Du est dog dend
Der Herr' og Svend
I Nyrene randsager,
Seer du jeg er
Af ond Begiær
En Hykkler skiær.
Spar da ey dine Plager.

17.

Mens har Du end
Din Bue spend,
Og lit med Hielpen lenter,
Jeg staar saa sagt
Paa Haabets Vagt,
Ved Troens Magt,
Og dog din Naade venter.

18.

Det dyre Blood
Som JEsus lood
Udaf sit Hierte rinde.
Har giort mig reen
Af Syndsens Meen,
Min Hierte-steen
Skal jeg ey meere finde.

* - 188

19.

Des være dig
Ævindeligh
Treenig GUD din Ære!
Min Tunge skal
Blant Engle-tall
I Himlens Sall
Dig ævig Lov frembære,

Hierte-Suk.

Aldrig er jeg uden Vaade,
Aldrig dog foruden Naade:
Altid har jeg Suk og Vee,
Altid kand dog JESUM see:
Altid trykker mine Synder,
Altid JEsus Hielp tilskynder:
Altid er jeg udi Tvang,
Altid er jeg fuld af Sang:
Nu i Sorrig, nu i Glæde,
Nu i Fald og nu i Sæde:
Ofte fuld af stor Uroo,
Altid fuld af JEsu Troo!
Saa er Sorg og Glæde lenked,
Saa er Begeret iskienked
I mit Levnets Omgangs Skaal,
Slig er mine Levnets Maal!
Men, O JEsu, jeg vil græde,
Hielp Du til at Troens Glæde
Fra min Synd og Sorrig maa
Altid Over-vegten faa!

* 189

Dend V. Sang.
Er en Bekiendelsis og Bedrings Psalme,
Udi hvilcken
Synderen bekiender, at Synd og Skrøbelighed
henger ved hannem, ihvor meget Got
GUd gjør imod hannem.
Kand siungis under den bekiendte Kircke-
melodie:
Udi din store Vrede, For mine Synder lede, etc.

1.

Med Blusel, Graad og Klage,
Med Sindsens skiulte Plage
Jeg ydmyg kommer frem
For Naadens høye Throne,
At søge Syndsens Sone
Ved JEsu Vunder fem.

2.

Med salte Øyne Taare,
Jeg synde-giekked Daare
Min Kind vel bløde maa,
Med Lowens Smek og Snerte
Jeg slide maa mit Hierte,
Til Suk deraf at faa.

*
– 190

3.

Thi naar jeg mig besinder
Hvordan min Tijd henrinder,
Som hastig Elv og Aae,
Og hvor jeg lidet andser
At Synden alle Sandser
Kand slæt forblindet faa!

4.

Da maa jeg Øyet gnie,
Og mig, som Ormen, vrie
I Jordens nedrig Støv!
Mit Hierte slæt maa briste,
Min Siæl i Livet riste,
Som daalligt Espe-Løv.

5.

Fra først jeg randt af Roode,
Strax Synden med mig groode,
I Vuggen fik jeg Smag
Paa Syndsens Eble-Stamme,
Maturen vaar min Amme
Til Syndsens Patte-drag.

6.

Nep kom jeg til at vende
Min Gange-vogn til Ende,
Før jeg vaar snild at gaa
Flux efter Ondskabs Svøbe,

Min Tunge kunde løbe
I bander stoor' og smaa!

*
– 191

7.

Om Riiset vilde qviste
Og kue mig, med Liste
At dempe Syndsens art:
Saa snart at snertet dulmed,
Sig Arten i mig ulmed
Og fik sin gamle Fart.

8.

Som jeg i Aar optriinde,
Sig Synden ved mig kliinde,
Om end jeg tugtet blev
Til HErrens Frygt og Ære,
Jeg dend dog tiit (difiværre)
I Glemme-bogen skrev.

9.

Min Ungdom, Daarskabs Moder,
En blanding af unoder,
Vellysters Oldermænd,
Mig ofte haver daaret,
Og Roser til mig baaret
Med Slange-stik og Tand.

10.

Udi min Mandoms Styrke,
Da Gud jeg burde dyrke,
Har jeg med Jacob ey
Min Gud i Faunen taget,
Men Naaden tiit forsaget,
Og vandret Syndsens Vey.

*
– 192

11.

Hvor tijt har jeg afviget
Fra Dyders Vey, og stiget
I Lasters Lime-spoor?
Hvor tijt lood jeg mig bøye
Did hen, hvor andris Øye
Til Dødsens Lyster foor?

12.

Jeg ofte haver fundet,
Naar jeg i Synd vaar bundet,
At JEsus mig hâr læst:
Naar jeg leed ofte ilde
Da obned hand sin Kilde,
At jeg fik Trøst opøest.

13.

Da klynked jeg og loved
At Satan, Syndsens Hoved,
Sit Lyste-regiment
I mig ey skulde finde,
Dog gik jeg, med de Blinde,
Hvor hand blev Synd-betient.

14.

Paa Soote-sengens Leye
Hår Gud og vildet veye
Min Synd mod Naadens Pund:
For læt jeg tijt er fundet,
Dog hår min Gud forbundet
Og lægt mit Saar af grund.

193

15.

Mens ach! saa snart min Sprekke
Begyndte sig at stække,
Og jeg blev frisk og føer,
Jeg da saa snarlig glemte
At Gud ey sønderklemte
Mit Lefnets svage Rør!

16.

Af Dødsens grumme Fare,
Blant mine Fienders Snare,
Hår Gud mig underlig
Med egen Haand udrevet,
Og Liv paa ny bebrevet,
Blant tusind skaanet mig.

17.

Saa gik jeg frem og groode
Blant HErrens Mægle goode,
Jeg treen i fulde svang
Med Ære, Gods og Lykke,
Men HErrens Frygtis Smykke
Dog tabtis mangen gang.

18.

O Gud, du veedst og kiender,
Det ey i mine Hænder
Og mine Kræfter staar,
At jeg dig fuldt kand dyrke,
Om jeg ey daglig Styrke
Fra dine Hænder faar.

* 194

Knuus selv mit Hiertis Stene,
Buk høye Tankers Grene,
Giv ydmyg Kierlighed
Til Gud og til min Næste,
Min Gang du selv befæste
I dine Fodefied.

20.

Hold mig i dine Veye,
Lad mig i Døden neye
Ned paa din Død og Saar!
Saa skal mit Liv begynde
Og sig til Ljvet skynde,
Naar jeg af Ljvet gaar.

Hjerte-Suk.

Naar jeg, O Gud, mit Synde-dyb
Og Ondskabs Afgrund maaler,
Da siiger jeg: Kom, Siæl, og kryb,
Mod JEsu Naade-straaler!
Mit Lodd gaar langs ad Helved ned
I Svoule-pø lens Grube,
Hielp, JEsu, for din blodig Sved,
Riiv mig af Dødsens Strube!
O rek mig Troens trygge Lodd,
Din Naadis Dyb at prøve,
Saa skal paa Jordens Velte-klodd
Jeg mig ey meer bedrøve!
195 Thi om det ene skiendelig
Til Døden mig vil neye,
Saa skal det andet Himmerjg,
Ved dine Saar, opveye.

Dend VI. Sang.

**Er ogsaa en Bekiendelsis og Bedrings Psalme,
hvilken,
Tilliige med de forige af samme art,
kand brugis,
Naar mand gaar til Skrifte.
Kand siungis under dend bekiendte Kirke-
melodie:
Af dybste Nød raaber jeg til dig, etc.
Eller:
HErren hand er min Hyrde god, etc.**

1.

Fald ned, fald paa dit Ansigt ned
Og lad dit Hierte smelte,
O kiære Siæl, bøy dig og beed
At Strømme-vand kand velte
Udaf dit Øyis Kildespring,
Øes Vand i Syndsens Saar og Sting,
Stryg Blodet af dit Belte.

* 196

2.

Her ligger jeg paa mine Knæ,
Min Siæl i Støv er bøyen,
Og til det blodig Korsens Træ
Opløfter mine Øyen;
Jeg gruer for mit syndig Leer,
Naar jeg Guds Naader ræt anseer,
Som af min Haand er fløyen.

3.

Der jeg, O Gud, blev lønlig skabt,
Og du min Form paasætte,
Jeg af mig selv vaar slæt fortabt,
Naturens Synde-plette
I Moders Liv kom mig oppaa
Og smitted, før jeg Solen saae,
Med mange skamfuld Spette.

4.

Dog toode du mig af mit Blood
Med Blodet af din Side,
I Daabens hellig Rense-flood,
De Klæder vaar saa hvide,
Som du paa mig i Daaben bandt,
Med Naader i hver Søm og Kant
Til hellig Prunk at slide.

5.

Mens ach! Gud bedre mig saa sandt!
Mit Himmel-rene Klæde

*
– 197

Jeg ey forvaret hâr saa grandt
Fra Synds urene Sæde,
Jeg mangan haanlig Synde-plet
Har jo der paa med Vidskab sæt,
Blant Verdens skidne Glæde.

6.

Den dyre Troskabs Eed og Pagt,
Som jeg min Gud har sooret,
Jeg lidet taget hâr i agt,
Men ofte mig har mooret
At spille med hans Pagtis Baand,
Og derfor er nu Siæl og Aand
Med Smerte giennem-booret.

7.

Ach! Hierte Gud, hvad hâr du ey
For min skyld vildet gjøre,
At du fra Synds og Dødsens Vey
Mig kunde frj og føre?
Dit Ord og din Basunis Lyyd,
Til Siæle-Trøst og Hierte-Fryd,
Har du mig ladet høre.

8.

Ach! ach! dit Ord i Væjr og Vind
Saa ofte hen er drevet,
Og ey i mit steen-haarde Sind
Med JEsu Finger skrevet!

*
– 198

Mit Øre heller lyder til
Hvor Lysters daarlig Fryde-spil
Er høyst opstemmed blevet.

9.

Paa Sundheds Støtte hâr du sæt
Mit Ljv i mine Dage,
Og sielden vildt jeg skulde ræt
Af Sygdoms Beger smage:
Du qvisted mig paa Børne-vijs,
Naar du til andre lod dit Rijs
Opskærpis udi Lage.

10.

Jeg ved din Aue bleven er
En kællen Synde-degge,
Som sig i Lyste-dynds Begiær
Hår daglig vildet legge:
Jeg leegte med din Miskundhed,
Og tænckte, Du blev aldrig vred,
Hvor høyt jeg dig mon egge!

11.

Naar du mig Gods og Rigdom gav
Og fyldte mine Hænder,
Mens andre gik med Betle-stav,
Med nøgen Ryg og Lænder:
Dog fik dend Arme liden Bood,
Thi Rjgdom gav mig Over-mood,
Som du best veed og kiender.
199

12.

Om ogsaa noget korted blev
Udaf min Mammons Dynge,
Dend Sorg jeg dybt i Hiertet skrev,
Det blev en grusom Tyngge!
Jeg ofte gik og gulpe-græd
Og ræt var u-forstandig ræd
For Rjgdoms Torne-klynge.

13.

Naar du paa Ærens Sted og Stool
Blant andre mig opsatte,
At Lykken, som en Middags-Sool
Mit Levnet motte glatte:
Mig selv jeg ofte da har glemt,
Og foodsed, som vaar meer end slemt,
Dend Nedrig' og forlatte.

14.

Om alting gaar mig vel i Traad,
Og intet mig mislinger,
Mit Arbeyd, Anslag og mit Raad
Er spundet af Guds Finger:
Saa ærer jeg dog min Forstand,
Og mener at jeg flyve kand
Foruden Himlens Vinger.

15.

Hvor tijt, naar Satan frjster mig
Med Verdens Lokke-duer,
Og puster op saa træskelig
Naturens Gnist i Luer,
200 Hvor tijt faar jeg ham Hiertet hen,
I hvor min Gud og Himmel-Ven
Hand lokker end og truer.

16.

Hvert Bud i Lowen h r jeg brudt
Og brekked Mosis Tauler,
Mit Hierte h r Guds Ord forskudt,
Og i Guds Vrede krauler:
Min Lyst-begi ring svangred er,
Dend Syndsens Foster daglig b er,
Som Døden siden auler.

17.

Vilt du mit Hiertis Afgrund om
med Lyys og Lygte vanke,
Og sætte for din Ræt og Dom
Hver Gierning, Ord og Tanke,
Da kandst du tusind Bierge faae
Som du af Synder stoor' og smaa
Kandst paa mit Hierte sanke.

18.

O Gud! du seer min Siæl er fuld
Af fast utallig Jammer,
Mit Kiød, min Siælis tunge Muld,
Er under Lowens Hammer,
Jeg viiser dig min Verk og Vee,
O JEsu, lad af Naade see
At du min Suk annammer.

201

19.

Jeg holder dig i Troen fast,
Trofaste Gud, og beder:
Skil mig ved Syndsens tunge Last
For dine Løfters Eeder,
Og for din Søns uskyldig Død,
Ja for det Blood som af ham flød,
Hvor hen min Troo dend meder!

20.

Forny min Aand og form mig om
Med dine Himmel-hænder,
At jeg alt fremad bliver from
Og altid dig bekiender!
Og giv at jeg, ved JEsu Aand,
Mit Liv, blant Dødsens Brudd og Baand,
I Troen salig ender.

Hierte-Suk.

Søde JEsu, Siælens Læge,
See, og lad dig dog bevæge
Ved min Siælis dybe Saar!
Ved mit Sinds saa bittre Møye!
Ved dend Flood som fra mit Øye
Af mit Hiertis Kilde gaar!
Men om mine Saar og Sukke
Kand dit Hierte ey oplukke,
Da, O Hierte JEsu, see
* 202 Til din' egne Saar og Sprekke,
Og de grumme Dødsens Bekke
Hvor du selv leedst Trang og Vee!
Saa skal du mig vel husvale,
Og saa trøstigt til mig tale:
Jeg vil hele Syndsens Skaar!
Aldrig skal du finde Smerte
I dit dybe saaret Hierte,
Naar jeg legger Saar paa Saar!*

Dend VII. Sang.
Om
En gudelig og Christelig Beredelse
Til
Det hellige og høyværdig Altars Sacramentis
Annammelse.
Melodien findis her bag udi Bogen.

1.

Himmel-søde Gud og Fader,
Som af intet mig hår skabt
Og fra Dødsens Skam og Skader
Frelste mig som vaar fortabt,
At du af dit Himmel-skiød
Gav din Søn i Dødsens Nød,
For det jeg saa ilde brød.

* *
-- 203

2.

Eva fik ved Slangens List,
Og sig Adam lod befalde
Af dend syndig Æble-qvist,
Har din Søn, dit ævig Ord
Redt en Nådver paa sit Bord
Mod dend giftig Slangis Mord.

3.

Hand sin Dug for mig udbreder
Paa sit hellig Alter-sted,
Og udi sit Tempel leder
I sit kierlig Foode-fied,
Hvor hand af sit Kiød og Blood,
Ljfsens Brød og Sukker-flood,
Fylder mig i Hierte-rood.

4.

Ach hvor gierne vil jeg træde
Til dit Bord og Lammets Fad,
Men du veedst jeg pleyer æde
Mest af Verdens Lyste-mad!
Bryllupsklæder har jeg ey,
Hiertet vil paa Syndens Vey,
Frygt gjør Siælen ræd og fey.

5.

Klæd mig derfor aff min Ville,
Klæd mig af min Lyste-ham,
Klæd mig af ald Ondskabs Grille,
Klæd mig af ald Last og Skam,
204 Klæd mig af ald Hofmods Pragt,
Had, Hefngierighed, Foragt,
Klæd mig af ald Satans Dragt.

6.

Klæd mig i din Aand og Glæde,
Klæd mig i min JEsu Troo,

Klæd mig i hans blodig Klæde,
Klæd mig i hans Trøst og Roo,
Klæd mig i hans Kiortel-fliig,
Sy dend med hans Torne-piig,
Gjør min Klædning JEsu liig.

7.

Tag fra mig dend Eble-kierne
Som er saaet i min Natur,
Tag fra mig min ublu Stierne
Og min syndig Tankis Muur,
Tag fra mig min Synd saa snild,
Tag fra mig min egen Vild,
Tag fra mig ald Ondskabs Ild.

8.

Giv mig Siælens rette Smykke,
Hiertet fuldt af JEsu Raad,
Giv mig Himmel-kraft og Lykke
Til at dempe Kiødets Daad,
Giv du mig en ydmyg Aand,
Kierlighed i hver min Haand,
Kyskhed knyt i Reenheds Baand.

205

9.

Saa vil jeg, O JEsu, komme
Til dit Bords dend dyre Mad,
Saa vil jeg, med alle Fromme,
Æde, dricke, være glad,
Saa vil jeg med Glæde gaa,
Og et Himmel-maaltjd faa,
Med mit Bryllupsklæde paa.

Den VIII. Sang. Er iligemaade en Beredelse til det hellige Sacramentis Annammelse.

Under den Melodie: Et trofast Hjerter, HERRER min, Skal dig til reede være, etc.

1.

Til HERRERNS Bord, i JESU Nafn,
Jeg agter mig at gange,
Til Hierte-trøst og Siæle-Gafn,
Til Salighed at fange:
Mens, ach, jeg veed
Hvor fuul og leed
Jeg er i Synd og Uselhed,
Hvorfor min Siæl er bange!

* - 206

2.

Dog vil jeg paa min JESU Bord
Med Suk og Lengsel tæncke,
Og for min Siæl af Naadens Ord
En Lyste-strøm iskiencke:
Ach, flyd da ind
I Siæl og Sind
Guds Aand og Glæde, og forbind
Min Siæl i Troens Lencke.

3.

Ryk op udaf mit Hierte-rood
All Ukruds kaade Grene,
Plant i mig Troens Frugt og Bood,
Kast bort mit Hiertis Stene!
Ryd fra mig op
Af Siæl og Krop,
Ald Synd og Skam, med Rood og Top,
Giør mine Tancker reene.

4.

Saa vil jeg til Guds Alter gaa
Min JEsu Giest at være,
Hvor jeg hans Kød og Blood skal faa,
Fra Bordet skal jeg bære
Min Siælis Roo,
En salig Troo,
Guds Aand som skal udi mig boo,
Til ævig Trøst og Ære.
207

Hierte-Suk om Ræt at prøve sig selv.

Hierte JEsu, hvad for Prøve
Skal jeg paa mit Hierte faa?
Hvorned skal jeg mig bedrøve,
At du Lyst til mig kand faa?
Ild og Vand er alt for strenge,
Deris Prøve taal jeg ey!
De for hart paa Siælen trænge
Og forkorter Ljfsens Vey!
Mens, O JEsu, du har Luer
Udaf Aandens Ild og Glød,
Stik dem an i Hiertets Buer
Og brend ud min Lyst saa sød!
Øes op af mit Hiertis Junge
Graad i Øynis Boode-spand,
Prøv saa Hierte, Mund og Tunge
Daglig med slig Ild og Vand.
208

**Dend IX. Sang.
bestaar af
Hellige Andagter
dend stund
Det høyværdige Alterens Sacramente uddelis.
Siungis under den Melodie:
JEsu søde Hukommelse, etc.**

1.

O JEsu, paa din Alter-food
Med Hiertens Troo, med Bøn og Bood
Jeg knæler for Guds søde Lam,
Som bær ald Verdens Synd og Skam.

2.

Mit Hierte jeg til dig frembær,
Hvor Synden skaar og skrammer skiær,
Mens, JEsu, din dend saared Krop
Skal fylde dem med Salver op.

3.

Jeg er i Dag min JEsu Giest,
O Siæl, betænck dend høye Fest,
Hand byder dig til Bords med sig,
Ja med sig selv bespiser dig.

*
– 209

4.

Her rekker hand mig under Brød
Sit Legem, som leed Korsens Død,
Og under Viin sit Rosens Blood
Dend dyre Naadis Purpur-flood.

5.

Æd, drik og vær af Hiertet glad
Ved denne meer end Engle-mad,
Og for dend Skaal siig JEsu Tak,
Som aldrig nogen Engel drak.

6.

Jeg troer og veed hvad jeg her faar,
Endog min Sands det ofvergaar!
Jeg faar min JEsu gandske slæt
Og af ham selv jeg bliver mæt.

7.

Seer, I GUds Engle, seer herved
Og ærer dend Hemmelighed,
At JEsus hos GUds høyre Haand
Er her i Testamentets Baand.

8.

Der er hand udi Glæden sød,
Her er hand i velsigned Brød,
Der er hand i sin Æris Kraft,
Her i Vjndruens signed Saft.

* 210

9.

Hvordan det skeer det veed jeg ey,
Hand har ey vildet viist dend Vey,
Min Sands saa høyt sig ey bør snoo,
Det er mig nok, hans Ord at troo.

10.

Saa fryd dig da min Siæl og Aand,
At dog GUds Tieners ringe Haand,
Maa rekke dig det salig Pant,
Hvor i sig GUD til dig forbandt.

11.

Det Bord det er min Siælis Kraft,
Der faar jeg Livets Himmel-saft,
Det er mit Hiertis styrckis Rood,
Det er min Trøst, min Troo, mit Mood.

12.

Det Bord er bridt ved Sandheds Mund,
Til Salighedens faste Grund,
Det er mit Haab som qveger mig,
Mit Liv og Lyst ævindelig.

13.

O JEsu, lad mig aldrig gaa
Fra dette Bord, hvor du est paa,
Jeg kaster jo ald Verden hen,
Og længis altjd did igien.

*
- 211

14.

Indtil du mig i Himmerjg
Forflytte vil hen op til Dig,
Hvor mig skal ævig Ære skee,
Og jeg har nok i Dig at see.

**Dend X. Sang.
Er en
Taksigelse efter HErrens Nadvere.
Melodien findis bag i Bogen.**

1.

Tak, JEsu, Siælens Hyrde good,
Ævindeligh,
Tak for din Død, min Siæle-bood
Hvorved du frelste mig.

2.

Tak for dit Legem og dit Blood,
Min Siæle-mad,
Dend Paradise-frugt og Flood
Mod Slangens Bid og Had.

3.

Jeg smagte nu hvor sød du est
For Mund og Sind,
Mit Hierte veed det allerbest,
Der blefstu prentet ind.

*
– 212

4.

I Verdens Lyster viger hen,
Thi aldrig meer,
Og aldrig er jeg eders Ven,
Jeg eder nu beleer.

5.

O JEsu, lad dit Legems Brød
Og Blode-skaal,
Mig vederqvæge til min Død,
Saa har jeg naaet mit Maal.

Hierte-Suk. eller Hellige Betænkninger over HErrens Nadvere.

Min Siæl, hvo er dog dend, som dig saa kierlig føder,
Og med sit aabne Bryst og rene Hierte møder?
Hvad er det dog for Mad, som nu dit Kiød og Blood,
Med Kraft bespiiser saa? Hvad er det for en Flood,
Som Hiertet over alt med Liv og Lyst omrinder?
Hvor ved sig Kierlighed i alle Aarer finder!
Det er jo visselig, korsfæste JEsu, Dig
Som med dig selv hâr holt et Maaltjd her med mig!
O Riigdoms store Dyb! hvi vilde du ey regne
Dit Manna mere ned? hvad er det høyt at tegne,
At du, GUDs ævig Søn, selv vilde være Brød,
Som udaf Ævighed leed aldrig Hungers Nød.
* 213 Hvi vilde du saa høyt dend ringe Jordens Drue
Velsigne, at mand der livagtig kunde sue
Dit rene Hierte-Blood? Min Siæl dend staar i Brand
Og leder smaalig, dog ey dette finde kand!
I Guld det kunde Du dit Billed ladet trykke,
Og hengd det paa mit Bryst som deilig gylden Smycke,
Med konstig Demants Spill: Du kund' i Perler hengd
Dit liflig Kontrafey, med Roosen-Blood omsprengd!
Mens, ach! det kunde mig saa gandske lidet nytte,
At jeg din Lignelse udvortis kunde flytte
Fra Lem til anden, i det allerbeste Guld,
Jeg blev indvortis dog af Synd og Ondskab fuld!
Hvad gavned det min Siæl, om end jeg fik at æde
Nyfaldet Himmel-man? og om jeg kunde væde
Min Synde-tørred Siæl med Klippe-sprungne Vand
Om jeg ey JEsu Brød og Blode-kilde fand?
Du derfor vilde mig, O søde JEsu, give
Dit eget Kiød og Blood, som for mig skulde blive
En hellig Spiise, til at rydde Siæl og Krop
Fra Verdens Lyste-mad og Synde-vedsker op!
Saa deler du din Kraft til mine svage Lemmer,
Og Slangens Hoved hos mit Hierte sønderklemmer!
Dit sande Kiød og Blood, mit rene Maaltjd er,
Hvor Du dig gandske selv i Kierlighed frembær!
Og vaar det ey dig selv, da kunde jeg vel æde
Et slagted Paaske-Lam, og mig i Skygger glæde:
Men du togst Skyggen bort, og sagde selv: Det er
Mit Legeme, mit Blood; der er ey Skygger her.
Lad andre nøyis med din Tilsagns bare Skygge,
Og deris Salighed og Troo der paa opbygge!
Mens det er Glæden som mig ind i Hiertet gaar,
At jeg min JEsu selv i Sacramentet faar!

214

Dend XI. Sang.

Keed af Verden, og kier ad Himmelen. (Melodien findis bag i Bogen.)

1.

Far, Verden, far vel,
Jeg keedis nu længer at være din Træl,
De Byrder, som du mig har bylted oppaa,
Dem hvister jeg fra mig og vil dem forsmaa,
Jeg river mig løß, og jeg keedis nu ved
Forføngelighed,
Forføngelighed.

2.

Hvad er det dog alt
Som Verden opsminker med fauer Gestalt?
Det er jo kun Skygger og skinnende Glar,
Det er jo kun Bobler og skrattende Kar,
Det er jo kun Ise-skrog, Skarn og Fortred,
Forføngelighed,
Forføngelighed.

3.

Hvad er mine Aar,
Som smugende svinder og snigende gaar?
Hvad er min Bekymring? mit Tanke-fuld Sind?
Min Sorrhig? min Glæde? mit Hovedis Spind?
Hvad er mit Arbeyde? min Møye? min Sved?
Forføngelighed,
Forføngelighed.

*
– 215

4.

O Riigdom og Guld,

Du Jorderiigs Afgud i skinnende Muld,
Du est dog af Verdens bedragelig Ting,
Som voxer, aftager og vexlis omkring,
Du est dog, i høyeste Mercke og Meed,
Forfængelighed,
Forfængelighed.

5.

Ach, Ære, hvad er?
Hvad er dine Kroner og Krands du bær?
Misundelse sidder dig altid paa Ryg,
Du hemmelig stødis og sielden est tryg!
Du ofte der snubler, hvor andre de gleed,
Forfængelighed,
Forfængelighed.

6.

Ach, Yndist og Gunst,
Du hastig opførte og faldende Dunst,
Du konstig opblæsere, hvegende Vind,
Som tusind har Øyen og dog løber blind,
Hvad est du naar mand dig ved Soolen hår seed?
Forfængelighed,
Forfængelighed.

7.

Ach, Venskab og Troo,
Som alt efter Lykken veedst Fløyet at snoo!
Du smukke Bedragere, heldige Skalk,
216 Som skuffer saa ofte i Drøfvælsens Kalk
Du est, som og jeg af Forfarenhed veed,
Forfængelighed,
Forfængelighed.

8.

Ach, kiødelig Lyst,
Som mangel med dødelig Læber hår kyst,

Dit fengende Tynder, din flyvende Gnist,
Hår mangel i ævige Luer henhvist,
Din Skaal synis Hunning, men Drikken er leed
Forfængelighed,
Forfængelighed.

9.

Saa far da, far vel,
Du skalt nu ey lenger bedrage min Siæl,
Bedragelig Verden, jeg takker dig af,
Og synker dig ned i Forglemmelsens Grav,
Jeg lengis at bøde min Sorrhig og Nød
I Abrahams Skiød,
I Abrahams Skiød.

10.

Der skal mine Aar
Begyndis i Ævigheds deylige Vaaer,
Der skal ikke Dagen ved Solen opgry,
Ey Maanen tilmaale mig Næde og Ny,
Men JESUS er Solen, hvis Straaler er strød
I Abrahams Skiød,
I Abrahams Skiød.

217

11.

Min Rigdom og Guld
Skal være af idel Bestandighed fuld,
Dend skal ikke Tyven bestiele mig da,
Dend skal ey Spitzfindighed skakre mig fra,
Min Rigdom er frj for ald Jorderigs Stød
I Abrahams Skiød,
I Abrahams Skiød.

12.

Jeg Ære skal faa
Fra Thronen min JESUS hand sidder oppaa,

Mig Kronen skal givis med Herlighed fyldt,
Med Blodet af Lammet alt over forgyldt,
Dend faar jeg, om Satan end selv det fortrød,
I Abrahams Skiød,
I Abrahams Skiød.

13.

Med Yndist jeg skal
Fremskinne blant Englenis hellige Tall,
Misundeligt Øye mig ikke skal see,
GUds Ansigt mig altid i Øyne skal lee,
Der skal jeg bespotte dend avindsyg Død
I Abrahams Skiød,
I Abrahams Skiød.

14.

Der hâr jeg en Ven,
Min JEsus, som elsker og elskis igjen,
Mit Øye der seer ham saadan som hand er,
218 Hand Kierligheds Himmel-blufi stedse frembær,
Ved Aanden staar Kierlighed ævig i Glød
I Abrahams Skiød,
I Abrahams Skiød.

15.

Min Lyst og min Fryd
Forfriskis ved Engle-basuner og Lyd,
Men GUD er ald Lysten for mig og for dem!
Far op da, min Siæl, og ald Verden forglem!
Mens glem ey at Lysten er ævig og sød
I Abrahams Skiød,
I Abrahams Skiød.

Hierte-Suk.

Ach JEsu, mit Hierte hâr vanked omkring.
Og prøved saa mange forfængelig Sving!
Nu hâr det omflagret hos Leeg og hos Lyst,
Og ise-kold Glæde med Fyrighed kyst;
Nu har det omhvipped ved Herligheds Top,
Hvor nogle gik under, mens andre krøb op;
Nu hâr det omhveged i Fyrsternis Sall,
Hvor Herre-gunst tagis i Lykke-pott-vall;
Nu hâr det omnysled i Prægtigheds Kram,
Hvor Udyd saa ofte besminker sin skam;
Nu hâr det omhvimsed i Veldigheds Boo,
Hvor Penge hâr monned fra Ære og Troo;
Nu hâr det i Styrcke sin Lykke opsøgt,
Og ofte sin Amagt i Styrke forøgt;
* 219 Men, JEsu, mit Hierte er fundet for læt,
I hvor det i Verden sin Tilliid hâr sæt;
Ald Lyst og ald Ære forsvinder som Damp,
Ald Herre-gunst er en Vand-voxende Svamp;
Ald tjmelig Vælde og Viißdom og Kraft,
De feyler og slipper saa ofte af Skaft!
Men, JEsu, fey ud disse Spindelvævs Garn,
Lad rense mit Hierte fra Jorderigs Skarn,
Vær du mit fornøvelig Saligheds meed
Thi Verden er jdel Forfængelighed.

Dend XII. Sang.
GUds naadige Forsyns Øye er et rætsindigt
GUds Barns fulde Fornøvelse.
Melodien findis bag i Bogen.

1.

HErre GUD mit Hiertis Glæde,
Du min Siælis Lyst og Roo,
Du mit Hoveds Smykke-klæde,
Du Pligt-anker for min Troo,
Du min Eyedom og Skat,
Som i mig er nedersat,
Og jeg hâr i Hiertet fat.

* 220

2.

I mit svage Sind beseer,
Og jeg derhos agter nøye
Mit saa ringe Skabnings Leer,
Ach! hvad mine Tanker sig
Da bemøye hiertelig
Alt, O store GUD! om dig.

3.

Jeg h r lært min GUD at kiende
Fra mit første Barne-svøb,
Der jeg i Gang-vognen rende,
Snublet ofte i mit Løb,
Jeg udi min Barneskik
Aldrig nogen Skade fik,
Eller til Ulykke gik.

4.

Nogle f dis Lykke-riige,
Og kand ved For ldris Haand
Høyt paa Verdens Trapper stige,
Føler aldrig Modgangs Baand,
Dennem f yer alle Ting,
Lykkens vanskelige Sving
Gaar de lettelig omkring.

5.

Derimod skal andre friste
Hvad det er i Ungdoms Aar,
Beste St de-stav at miste,
221 De paa sorten Liige-baar
Seer Forældre b eris hen,
Og h r saa ey nogen Ven,
Uden Gud, som er igjen.

6.

Nogle f yer alle Vinde,
Fører dem hvorhen de vil,

De kand efter Ynske finde
Alting sig at neye til,
De har Lykkens Krone paa,
De i Roser stedse gaa,
Hvad de vil det kand de faa.

7.

Derimod skal andre sukke
Over Lykkens Langsomhed,
Under Aaget daglig bukke,
Og ey naa sit Maal og Meed,
Tornen er i deris Vey,
Lykken agter dennem ey,
Deris Ynske faar alt Ney!

8.

Modgangs store Bølge-bierge
Dem omvelter mangeleed,
De kand ingen Sky afværge,
Som med Møye dryber ned,
Deris Blomster vil ey frem,
Deris Ynske vil ey hiem,
Lykken vil ey krone dem!
222

9.

Men naar jeg, O GUD! betragter
Dit forsynlig Øyis Meed,
Min Bekymring sig da sagter,
Og min Siæl er strax bereed,
Dig at takke med Attraa,
For du passer alting saa,
At vi, hvad os tiener, faae.

10.

Du mig meget bedre kiender,
End jeg selv, fra første Rood,

Du h r haft mit Leer i Hænder,
Prøver hver min Draabe Blood,
Du omspeyler alt mit Sind,
Hver min Aande-dr et og Vind,
Og seer mig i Hiertet ind.

11.

Hafde du af Lykken fyldet
Mig med Verdens Lyste-skaal,
Og mit Levnet slået forgyldet,
F ert mig til mit eget Maal,
Vaar jeg bleven Ynske-m et,
Og paa Lykkens Tinding s et,
Da, maa skeep, du blev forgiet.

12.

Men om jeg h r Verden prøvet,
Drukket tiit en Galde-drik,
H r jeg været tiit bedrøvet,
Fundet mangt et Hierte-stik:
223 GUD h r mig dog givet Bood,
Og h r l ert mit svage Blood
Tr ede Verden under Food.

13.

Om sig Alting ikke skikker
Efter min Forvidenhed;
Om en Sorg i Barmen stikker,
Som jeg selv allene veed;
Om ey Solen daglig vil
Mig ald Lykke skinne til,
Jeg h r dog ey tabt mit Spill.

14.

Om en Sky vil Modgang regne,
Bløde ald min Gl edis Barm,
Og om Dødsens Piil vil tegne

Helsot paa hver Fren-dis Arm;
Om min Lykke skrider plat
Hen i en forvirred Nat,
Dog hâr GUD mig ey forlat.

15.

Derfor jeg til Takke tager
Med min GUD, i hvad hand vil,
Ingen Skaal mig ilde smager,
Som hans Haand mig skienker till!
Komme hvad der komme kand,
Sorrig eller Glæde-stand,
GUD er Lykkens Mester-mand.

*
– 224

16.

Dermed jeg fornøyed bliver
Med min GUD, i hvad hand gjør,
Hand min Tarv mig ogsaa giver,
Længer jeg ey spørge tør!
Dermed jeg i alle Stød,
Dermed jeg i Lyst og Nød
Er fornøyed til min Død.

Hierte-Suk.

Søde Siæl, hvi vilt du komme,
Og saa tiit til Rætte staa,
Under Hiernens sumpig Domme,
I dit mørke Hiertis Vraa?
Ach! saa længe som du møder
Med mit svage Kiød og Blood,
Og dem ey tilbage støder
Er jeg fuld af Veder-mood!
Det kand mig i Sindet prikke,
Jeg ey kom i Perle-svøb
Dend Tiid jeg vaar spæ, og ikke
Vuggen just paa Lykken løb:
Det kand mig i Hiertet anke,
At min Ungdom ey er fuld,
Efter Mening, Mood og Tanke
Af det skønne Verdens Guld!

Er min Mandom ey ophroned
Høyt paa Verdens Velde-stool,
225 Og min Alderdom ey kroned
Med ald Velstands Aften-sool!
Hemmelig jeg da bejamrer
Lykkens blinde Fiadse-kast,
Kjødet selv og ofte klamrer
Om og Himlen selv er fast!
Hår en anden bedre Lykke
End som jeg, da er jeg harm,
At ey nogen Modgangs Krykke
Settis hannem under Arm!
Andris Riigdom, Gods og Ære,
Høyhed, Velde, Held og Magt,
Kand mig i mit Øye skiære,
For det ey hos mig er lagt!
Er jeg siug og Senge-bunden,
Avindiug jeg vel tør see,
For en anden ey er funden
Udi lige Verck og Vee!
Er mig Sorgen inden Dørre,
Døden gjør mit Huus Gevalt,
Smerten bliver mig diß større,
For hand ey paa andre faldt!
Hierte Siæl, saa maa mit Øye
Bade ud med mangan Taar,
Og i Sindets Lage døde
Mange dybe hierte-saar!
Men, O JEsu! naar du viiser
Siælen fra min Hierne-damp,
Da GUDs Forsyn giennemgliiser,
Tørrer Hiertets Lyste-svamp,
226 Saa jeg HERrens Øye kiender
Og hans Haand i alle Ting,
Være sig hvordan de render
Hen i Verdens falske Ring!
Derfor vil jeg mig ey støde
Paa en andens Lykke-vey,
Men for alt det mig skal møde,
Aldrig sige trodsig ney!
Græd mit Øye! men lad flyde
Ald din Graad i JEsu Skiød!
Saa skal dig GUDs Øye gyde
Salighed i Liv og Død!

Dend XIII Sang.
Dend Betrængde paa Jorden, søger Bood
i Himmelen.
Under dend Melodie:
HERren hand er min Hyrde good, etc.

Hvorfor, mit Hierte, klemmis du,
Og kand din Sorg ey slukke?
Hvi tyngis saa mit Sind og Hu?
Hvi skal jeg altid bukke
Ned under Modgangs haarde Aag?
Og i mit Levnets Jammer-Bog
Kun læse Sorg og Sukke?

*
– 227

2.

Ald Møye synis med mig fød,
Som Skyggen dend mig følger,
Mit Liv er som jeg altid flød
Paa Modgangs Velte-bølger!
Det heele Verdens Fryde-land
Er som en Sool, der Skyens Vand
I store Storme dølger!

3.

I Korsens Skole er jeg sat,
Fra først jeg Verden kientde,
Mit Liv det er som idel Nat,
Der hår ey Sool at vente!
Vil end en Stjerne blinke op,
Strax skiuler Skyens mørke Krop
Det Haab jeg viit udspendte!

4.

Vel haver Lykken flagred om,
Sit Seyl for mig udslaget,
Hun smilte vel, som hun vaar from,
Men jeg blev alt bedraget!
Hun stood oppaa dend slibrig Bold,
Og hafde intet bedre hold
End Glaß der knak og knaged!

5.

Jeg for ald Verdens Venne-flok
Saa ubekiendt er bleven,
Som jeg af haarden Steen og Stok
Udsprungen vaar og dreven,
228 Naar andre samlis og er froo,
Jeg da, blant deris Fryd og Roo,
Som fremmed Fugl er skreven.

6.

Jeg mættis alt med Enlighed,
Og Korsens Skaale drikker,
Min GUd min Sorrhig Ene veed
Og hvad mit Hierte stikker.
Naar andre drikker Skaalen om,
Da er min Siæl fuld tør og tom,
GUDS Fødders Støv jeg slikker.

7.

Foruden Synden i min Barm,
Som Hiertet heftig trykker,
Er Sindsens Torne, som med Harm
Min Glædis Rood oprykker:
Jeg vende, hvor jeg vende vil,
Mit Lykke-glaß, saa seer det til
At gaa for mig i stykker.

8.

Med Armod og med Fattigdom
Jeg Tjden og maa slide,
Og ofte smaalig see mig om
Det Brød, som jeg skal bide!
Jeg haànis tiit, naar jeg skal gaa
Hen til min Ven, om Hielp at faae,
Og Sult vil heller lide.
229

9.

Fortrykkelse hos Armod boer
Og anden slig Ulempe,
En Sorrhjort i dend anden groer
Hos Armod's palted Kiempe:
Hvor Gierdet lauest faldet er,
Befinder jeg, at hver Mand der
Vil traske det, og dempe.

10.

Mand ofte hundefletter mig
Med Løgne-snært og Læber,
Og rundt om Landet snedelig
Paa Tunge-sluffer slæber!
Mand setter mig en Skamflik paa,
Og dend, maa skee, jeg aldrig saae,
Mig med sit Mund-sverd dræber!

11.

Min Ven (om nogen er min Ven,
GUd veed det Tall er ringe)
Som Røret blæser hen og hen,
Saa veed hand sig at svinge!
Hand skuffer mig, som Flydevand,
Naar jeg ham ikke føre kand
Paa Medgangs Lykke-vinge.

12.

Jeg herforuden og er svag
Af Sygdoms Vee og Sprekke,
Som mine Lemmer Nat og Dag
Med megen Pjne brekke,
230 Jeg verker, og er vaande-fuld,
Og ynsker kun at Gravens Muld
Mit Legem maatte dække.

13.

Jeg er som et forfløyet Blad,

Der alle Vinde driver,
Min Krop dend er kun som en Rad,
Hvis Rode-saft hensiver!
Hvert Øyeblik Forandring skeer,
Udi min Siæle-boligs Leer,
Som slet udsoted bliver.

14.

O GUD, naar jeg for dig kun maa
Min Jammers Knude løse,
Og af mit Hierte, som en Aae,
Min Sorrigs Strøm udøse,
Da faar mit Hierte Stille-stand,
Om end ald Verdens Hielpe-vand
Og Trøste-kilder frøse.

15.

Jeg venter dog din Salighed
Og paa din Frelse haaber,
Om ald Naturen vaar mig vred,
Med Lykkens Vende-kaaber!
Igiennem Modgangs tykke Sky
Skal Dagen dog igiennem gry
Med Naade-dug og Draaber.

231

16.

Lad Verden derfor blive trang,
Lad alle mig forlade,
Lad Lykken tage hen sin Gang
Til andris Hvege-stade!
Jeg seer kun efter Himmerig,
Hvor JEsus mig ævindeligg
Oprette skal min Skade.

17.

Jeg skal min Jammers Age-læs

Ved Graven dog afvelte,
Min Modgangs Ijs, som Skum og Piæs
For JEsu Sool skal smelte,
Jeg skal med ævig Fryd og Roo
Hos GUD og JEsu stedse boo
I Himlens sikre Telte.

18.

Min Krop skal faae en Engle-form,
Min Siæl i GUD skal glædis,
Ald Verdens Møye, Stød og Storm
Skal af mig undertrædis,
Jeg, efter JEsu Naadis Dom,
Af HERrens Haand skal runden om
Med ævig Ære klædis.

232

Hierte-Suk.

Ach! hvi kand jeg aldrig lukke
Hiertets Dør for Sorg og Sukke,
Og en rolig Time faae?
Hvorfor ere mine Dage,
Meer end andris, fuld' af Klage?
Hvorfor skal jeg Arme gaa
Daglig spendt i Korsens Hilde,
Og i Øynis Taare trilde
Sindets Smerter i mit Skiød?
Hvorfor skal jeg Ene velte
Sorgens Steen, som ey vil smelte,
Om min Graad, som Elven, flød?
Hvorfor er min Angist mere,
Endsom ellers tj og flere
Skulde døe og daane ved?
Hvorfor skal min stakked Aande
Dragis giennem Vee og Vaande
I min Suk-trangbrystighed?
Søde JEsu, ald min Glæde,
Ald min Trøst i Øynis Væde,
Alt mit Haab i Verdens Sorg,
Ald min Hunning i min Galde,
Du min Stav naar jeg vil falde,
Du min Tilflugt, Skiul og Borg!
Du vel veedst jeg suremuler,
Naar du dig bag Væggen skiuler,
Lader som du ikke seer,
Om jeg end maa meget døye,
Lange Modgangs Furrer pløye
I Gienvordigheders Leer!
233 Dog kand du i ald min Smerte

Qvege mit halvdøde Hierte,
Naar du viiser mig en Smiil
Af dit Ansigts blide Straaler,
Da jeg, meer end gierne, taaler
Hver Død-skærped Korse-piil!
Thi jeg seer at du mig prøver,
Og en liden Tijd bedrøver,
At du mig tilmaale kand,
For en Skaal-fuld Øyne-taare,
Af GUDs Himmel-veld og Aare
Tusind Floder Trøste-vand!
O min Siæl, saa lad dig tysse
Om din GUD vil paa dig drysse
Noget af en Sorrigs Regn!
Naar du Hiertets Graad udtømmer,
Da til GUD i Vand du svømmer!
Ald din Sorg er Naade-tegn!

Dend XIV. Sang. Hver har sin Skæbne. (Melodien findis bag i Bogen.)

1.

Sorrig og Glæde de vandre tilhaabe,
Lykke, Ulykke de ganger paa Rad,
Medgang og Modgang hin anden anraabe,
Soelskin og Skyer de følgis og ad!

*
– 234

Jorderiigs Guld
Er prægtig Muld,
Himlen er Ene af Salighed fuld.

2.

Kroner og Scepter i Demant-spill lege,
Leeg er dog ikke dend kongelig Dragt!
Tusinde Byrder i Kronerne hvege,
Tusindfold Omhu i Scepterets Magt!
Kongernis Boe
Er skøn Uroe!
Himlen allene gjør salig og froe!

3.

Alle Ting h r sin foranderlig Lykke!
Alle kand finde sin Sorrig i Barm!
Tiit ere Bryst, under dyrebar Smykke,
Fulde af Sorrig og hemmelig Harm!
Alle h r sit,
Stort eller Lit!
Himlen allene for Sorgen er qvit!

4.

Velde og Vij dom og timelig  re,
Styrke og Ungdom i blomstrende Aar,
Høyt over andre kand Hovedet b ere,
Falder dog af og i Tjden forgaar!
Alle Ting maa
Enden opnaa,
Himmelens Salighed Ene skal staa!
235

5.

Deyligste Roser h r stindeste Toorne,
Ski nneste Blomster sin tærende Gift,
Under en Rosen-kind Hiertet kand foorne,
For dog at Skæbnen saa s lsom er skift!
I Vaade-vand
Flyder vort Land,
Himlen h r Ene Lyksaligheds Stand.

6.

Vel da! saa vil jeg mig aldrig bem ye
Om ikke Verden gaar efter min Agt!
Ingen Bekymring skal kunde mig bøye,
Intet skal giøre mit Hierte forsagt!
Sorrig skal d e,
Lystigheds Frøe
Blomstris paa Himle-Lyksaligheds  e!

7.

Angist skal aule en varende Glæde,
Qvide skal vinde sin Tott udaf Teen!
Armod skal prydis i rjgeste Klæde,
Svaghed skal reysis paa sundeste Been!
Avind skal staa
Fengsled i Vraae,
Himlen kand Ene alt dette formaa!

8.

Lad da min Lod og min Lykke kun falde
Hvordan min GUD og min HERre hand vill,
236 Lad ikkun Avind udøse sin Galde,
Lad kun og Verden fulddrive sit Spill!
Tjdernis Bom
Bliver dog tom,
Himlen skal kiøre altingest her-om!

Sonnet eller Suk i Klingerim.

Hvor ofte sukker jeg, fordi dend haarde Lykke,
Som dog af herrens Haand uddelis til enhver,
I allis Lodde ey med lige Skrammer skiær,
Mens alle dog i Fleng, oc hver i sær mon trykke,
Om end de Kroner vel paa deris Hoved bær,
Og om blant Betler-tall de slæt indregned er!
Dog skal hver tage mod sit Skæbne-skaaren Stykke,
Og saa sin Lykke-palt af beste Æfhe smykke!
Hvi skal jeg da, O GUD! mig i min Deel ey skikke?
Imens jeg veed, at ey en Toorn min Food kand stikke,
Hvor ey din Haand er hos! Mens Tjden og er kort,
Som Alting hår paa Rygg, og blæser dennem bort.
Saa blæser jeg, og gjør mig Taal, og blæß igjen
Ad alle Ting, som dog af Tjden blæsis hen!

237

Rom. VIII. 28.
Alle Ting tiene dem til Gode,
som elsker GUD.
Under dend Melodie:
Jeg løfter høyt op Øyne mine, etc.
Eller
Fader vor udi Himmerig, etc.

1.

Blant alle Ting i Verden her,
Hvor til jeg Hu og Hierte bær.
Er intet som GUDs sande Frygt
Udi mit Hierte-rood indtrygt;
Jeg finder hendis Frugt saa sød
At styrke mig i Liv og Død.

2.

Vel maa jeg klage hiertelig,
At Kiød og Blood hâr draget mig
Hen over Sjden mangen Gang,
Hvor Vellyst-Engle for mig sang
Indtil i Syndsens Søvn jeg faldt,
GUD veed hvor nær mit Ljv det galdt!
238

3.

Foruden Frygt jeg da gik frem,
Dog frygted tijt min skiulte Lem,
Mit Hierte, som ey nogen saae,
Det slog mig i dend lønlig Vraa!
Tijt smiled jeg med fauer Mund,
Dog sved jeg i mit Hiertis Grund!

4.

Jeg veed ey hvor jeg gik omkring
I Dødsens Grøfters vildsom Ring,
Min Food jeg satte dristig der,
Hvor Vey til Dødsens Herberg er,
Jeg stood ræt ved Afgrundens Poort,
Og sukked efter Naadens Ort.

5.

Min GUd og søde Frelsermand,
Hand saae mig i dend usle Stand,
Hand fandt mig ved mit Hierte-rood
Og værmed mit Liiv-løse Blood,
Som vaar i Synden dødt og koldt,
Og dog ved Syndsens Vane holdt.

6.

Hand kyste mig med Himmel-mund,
Jeg fandt det i mit Hiertis Grund,
Hand blæste paa mig med sin Aand,
Hand tog mig ved min høyre Haand,
Hand i mit Øre hvisked mig,
Hand fauned mig saa hiertelig.

239

7.

Hand kaste ind GUds Frygris Sæd,
Udi mit Hiertis lønlig Sted!
Saa snart jeg fandt det Himmel-frøe,
Fandt jeg ræt som af Livsens Søe
En qvegsom Trøst og Voxe-kraft,
Som før jeg aldrig hafde haft.

8.

Hvor jeg omkring i Verden gik,
Da syntis mig hvert Øyeblik
Jeg blev i Himlen løftet ind,
Saa hafde GUD fyldt op mit Sind!
GUds Billede jeg stedse saae,
I alt det som jeg rørte paa.

9.

Min Tanke fløy i Himlens Sall,
Foragted denne Jorde-dall,
Min' Ord vaar JEsu Lov og Priis
Og lydte kun af Paradiis,
Min Gierning vaar at gjøre Bood,
Og undertrykke Kiød og Blood.

10.

Mig mødte dog saa mange Stød,
Saa tunge Kaars, saa farlig Nød,
Mig snærted daglig Avinds Riis,
Mand stødte mig paa Verdens lis,
Og efterstræbte, at mand mig
Kuldkaste kunde snedelig.

240

11.

Jeg vaar min Uvens daglig Sang,
Og fandt hans Tungis Knibe-tang,
Min Ven hand gav mig vel en Smiil,
Men hvedsed dog paa Falskheds Piil,
Min Naboe holdt sig fra min Dør,
Hans Huldskab vaar som Siv og Rør.

12.

Jeg daglig vandred udi Toorn,
Dend Stolte stødte mig med Hoorn,
Dend Ringe brugt' en skiden Mund
Og bieffed som en Bonde-hund,

Hvad Hofmod kunde ey med Magt,
Det vilde Armod med Foragt.

13.

Men, GUD, du hialp mig ved din Haand,
Og styrked med din gode Aand,
Jeg blev udi din sande Frygt
Af alle disse uforrykt!
Ach! holdt mig fast der i at staa,
Saa skal de Skyer overgaa.

14.

Mig tiener alle Ting til Gavn,
Naar jeg kun frygter HERrens Navn,
Det onde virker mig til Got,
Til ævig Ære Verdens Spot,
Af Verdens Galde kand jeg faae
En Himmel-flood og Sukker-Aae.
241 Dend Steen mand kaster mig i Vey,
Gaar jeg forbi og agter ey,
Hvert Skalcke-snidd og Snære-garn
Giør GUD til Spindelvæv og Skarn,
Jo meer min Uven giør mig Harm,
Jo meer jeg kryber GUD i Barm.

16.

Dend falske Tungis Slange-snært,
Som daglig slikker Dragens Stiært,
Saa giftig kand ey sammensnoe
Sin Ædder-svøbe, at dend jo
Hudstryge skal sin HErris Ryg,
Naar jeg udi min GUD er tryg.

17.

Hvad Armod, Svaghed, daglig Brøst,
Som GUD mig sender, er min Trøst,
Hand veed hvad best mig tiene kand,

Brød eller Nød, Viin eller Vand,
Jeg faar hvad hand mig gafnligt seer,
Hvad vil jeg da i Verden meer?

18.

Om jeg end ey min Ynske naaer
I samme Time, Dag og Aar,
Som Hiertet daarlig siger till,
Og efter Kiødets Tanke vill,
GUds Himmel-Seyerverk ey staar,
Udi hans Tiid min Tarv jeg faar.

242

19.

Saa frygt din GUD af Hiertens Grund,
O kiere Siæl! lad Haand og Mund
Og Hierte følgis altid ad,
Vær til GUds Gierning altid glad,
Frygt GUD, og viid at Alting maa
Til Salighed dig passe paa!

Sonnet eller Klinge-riim.

Saa skal dog alle Ting sig efter dennem føye,
Som frygte HERrens Navn, ald Verdens Sirkelring
Og Lykkens Middel-punct, ihvor det gaar omkring.
Skal, efter HERrens Raad, til deris Haand sig bøye:
Men Verden Verksted er for Himlens Lykke-ting,
Som gjør vel mangan Bukte og mange sælsom Sving,
Der synis virkelig for Kiødets stær-blind Øye,
Og dog en ædel Siæl saa herlig kand fornøye,
At dend i alle Ting GUds Himmel-haand kand Kende,
Til hvilket Hiørne sig end Lykkens Vind vil vende,
Saa seer dend dog sin GUD, hver Streeg i sit Kompas,
Og aldrig anker paa det skiøre Lykke-glas,
Om Skæbnen aldrig vaar saa ankelig og hvas,
GUD gjør dog alle Ting, og gjør dem vel tilpas.

243

Den XVI. Sang
er
Boord-Andagt
eller
En Sang at siunge for Maaltjd,
Under dend Melodie:
Siunge vi af Hiertens Grund, etc.

1.

Hierte Fader, Godheds Rood,
Sundheds Kilde, Livsens Flood,
Af hvis bundløs Naade-veld
Flyder Lykke, Liv og Held,
Spiisemester viis og klog,
Som i Verdens mindste Krog
Holder ævig Opholds Bog.

2.

Fra min første Form og Skik,
Som jeg lønlig af dig fik,
I min Moders Liv og Barm
Blev jeg ved din Naade varm,
Og fik Føde før jeg saae
Frugtbar Sky paa Himlen gaa,
Brødkorn udi Furren staa.

3.

I min spæde Barndoms Stand,
Før min Gumme hafde Tand,
Gav du Melk af Moders Bryst,
Som med kierlig Kys blev kryst,
244 I min Ungdom daglig Brød
Jeg hos Riis og Aue nød.
Tugtens Graad er nu saa sød.

4.

Hvor jeg haver reyst omkring,
Trædt i Verdens Vandring,
Har du Brødet med mig deelt
Nu i halft og nu i heelt,
Jeg ved din Forsynlighed,
I mit loulig Kald og Sved,
Intet hungrigt Maaltid veed.

5.

Du hâr givet Huus og Hiem,
Hiulpet mig i Verden frem,
Og min Hustru yndelig
Som et Viintræ breder sig,
See til Frugten som her staar,
Mine Børn jeg af dig faar
I mit korte Levnets Aar.

NB. Dend som GUD hâr ey velsignet med Børn,
kand siunge dette Vers saaledis:

Du hâr givet Huus og Hiem,
Hiulpet mig i Verden frem,
Saa jeg hâr til min' og mig
Ald min Nødtørft rundelig,
Giv, O GUD! min Siælis Frugt
Maa, dig til en søder Lugt,
Spire frem i Dyd og Tugt.

*
- 245

6.

Du hâr skienkt mit Kar og Skaal
Til et vel-fornøyed Maal,
At min Fiende ogsaa maa
Harme-brusten see derpaa!
Gid jeg aldrig glemsom er
For det Brød din Haand mig skiær,
Og din Forsyn til mig bær.

7.

Signe ved dit Ord og Aand,
Alt hvad din, den runde Haand
Haver nu paa Borde sat
Af din rige Forraads Skat,
Giv os Styrke ved vor Mad,
Drøvelse leg i vort Fad,
Hver maa blive sund og glad.

8.

Hold ved lige Kirkens Bord,
Sacramentern' og dit Ord,
Til vor Siælis Leve-brød,
Som er sundt i Liv og Død:
Signe Kongen, at hans Land
Rige Madbord blive kand
I lykkelig Trive-stand.

*
- 246

9.

Giør os af dit Gode mæt,
Hold os i dit Bud og Ræt,
Gid vi, med en kierKg Aand,
Gierne fylder Annis Haand,
Lad os leve i din Fred,
Med en god Samvittighed
Døe i Troen vel bered.

**Dend XVII. Sang
er
iligemaader en Bord-andagt
eller
Sang at siunge for Maaltid,
Under dend Melodie:
Naar jeg betænker dend Tiid og Stund, etc.**

1.

OGUd, hvor stoor og priselig
Din Naade er at skatte,
Som over Verden strekker sig,
Flux længer end vi fatte!
Hvert Øye maa
Dig vogte paa,
Du seer og med dit Øye
Udi din Arv,
Til allis Tarv
At hielpe og fornøye.

*
- 247

2.

Du obner din saa runde Haand
Og med din Naade mætter
Alt det som haver Liv og Aand,
Og Føden hver indretter,
Du dryber ned
Med Frugtbarhed,
Ved Regnens Drysle-draaber,
At Skov og Mark,
At Søe og Park
Ny Frugt og Yngel haaber.

3.

Du spiiser os, som paa dig troer,
Vi seer paa dine Hænder,
Vort Brød paa dend Sted ofte groer,
Som vi slet intet kiender!
Du deeler om
Af Havets Vom,
Af Luft, af Søe og Strømme,
Fisk, Fugl, og Fæ
Med Frugt af Træ
Skal Mark og Skov indrømme.

4.

Vi seer nu her sat om paa Bord

De fulde Fad og Skaale,
O Gud, i JEsu Navn og Ord
Velsignels' os tilmaale!
Vi løfte op
Mod Himlens Top

*
– 248

Vor Haand, med mange Sukke,
Lad ingen Synd
Vort Maaltids Fynd
Med Hierte-sorrig slukke.

5.

Giv os fremdelis, at vi saa
Vort Brød med Ræt adspørge,
Og frem i Dyder daglig gaa,
At du for os vil sørge,
Vi daglig Brød
Indtil vor Død
Foruden Synd kand nyde,
At og vi maa
En Lefning faa,
Dend Fattige at yde.

6.

Saa setter vi os dermed ned
At bruge dine Gaver,
Som du i din Barmhertighed
Saa kierlig givet haver,
Og bede dig
Med Troens Skrig,
Du selv vor Giest vil være,
Og endelig
I Himmerig
GUds Riigis Brød beskiære.

249

Smaa Børns Hierte-suk eller Boord-Læsning for Maaltid.

Vor Disk og Dug er alt bered,
O GUD, for din Barmhertighed,
Velsigne disse Gaver saa
At vi kand Legems Styrke faae,
GUD mætte hver som hungrig er,
Og Suk for Brød til Himlen bær,
Giv Fred og Frugt i vore Land,
Velsigne Jorden, Luft og Vand,
Bevar vor Christen Øfrighed,
Giv os vor Næring af vor Sved,
Spiis og vor Siæl med Livsens Brød,
Det JESus tiente med sin Død. Amen.
250

Dend XVIII. Sang
Er
Boord-Andagt
eller
En Taksigelsis Sang efter Maaltjd,
ogsaa under dend Melodie:
Naar jeg betænker dend Tiid og Stund, etc.

1.

Vort Maaltid vi beslutter nu
Og folder vore Hænder,
At komme dig vor GUd ihu
Med Tak til Jordens Ender,
For Roe og Fred,
For Førlighed
Og dette Maaltids Spiise
Af Luft og Vand,
Af Skov og Land,
Vi dig af Hiertet priise.

2.

O GUd, hvor mangen løber om
Og efter Brødet leder,
Hvis fattig Haand er ofte tom,
Hvor bønlig hand end beder!

Hvor mangen staar
I Verk og Saar
Beklemd og lider ilde,
Og raaber paa
En Bid at faae
Af det vi haanlig spille!

*
– 251

3.

O! lad os ey vor Brødkurv hen
Bag Laas og Lukke sette,
Før at dend hungrig JEsu Ven
Sit Stykke faar af dette
Som over er
Af Lefninger,
Til Trøst i Hungers Vaade,
Vort Forraads Tall
Ey mindskis skal,
Men voxe til i Naade.

4.

GUd signe os i JEsu Nafn,
Som vil os daglig mætte,
Vi gaar nu til vort Verk og Gafn
I GUDs Frygt at forrette:
Gid i vort Brød
En andens Nød
Og Sved vi aldrig elte
At vort Uskiæl
Dend Armis Siæl
Skal slæt i Taare smelte.

5.

Naar da i Verden intet Brød
Vor Tunge meer vil smage,
Gid da imellem Liv og Død
Vi Livsens Brød maa tage,
Og Troens Haand
Ved HErrens Aand

*
– 252

I JEsu Saar indstikke,
Ja Livsens Flood,

I Jesu Blood,
Til sidst Far Vel at drikke.

Smaa Børns Hierte-suk eller Boord-Læsning efter Maaltid.

Hav Tak, ô Gud, vor Skabermænd,
For Næring udaf Land og Vand,
Hav Tak, ô Jesu, for din Død,
Hav Tak du rette Livsens Brød,
Tak, hellig Aand, oplius vort Sind
Og GUD til vore Hierter bind,
GUD, tænk oppaa os arme smaa
Som i din Forsyns Øye staa,
Du veedst hvordan vor Lykk' og Brød
Skal skiæres for os til vor Død,
Giv Lykke, Helbred, Liv og Gafn,
Og Salighed i Jesu Nafn.
Amen.

253

Dend XIX. Sang er Reyse-Andagt eller En Sang for et Menniske som er paa sin retfærdige Reyse, Under dend Melodie: Jeg beder dig min HErr' og GUD, Lad op din Miskunds Øre etc.

Kand og siungis under efterfølgende Melodie.

254

1.

I Jesu Himmel-søde Navn
Min Reyse jeg begynder,
Fra min saa kiære Hiemmestavn,
Hvor til min Tarv mig skynder,
Jeg signer Hustru, Huns og Hiem,
Og dermed Afskeed tager,
GUd selv skal være hen og frem
Min Fader og Ledsager.

2.

Jeg fik min Vandrestav i Haand
Da næp et Aar jeg tallte,
Saa snart jeg kom af Svøbe-baand,
Mand slap mig løs og kaldte,

*
– 255

Ja lokked mig med kierlig Smil,
Saa jeg sloe løs at gange,
Tre Triin vaar mere end en Miil,
Thi jeg vaar spæ og bange.

3.

Min Barne-kiep jeg siden reed
Og prøved Glutte-dyster,
Jeg loe ad Verdens Herlighed,
Men elsked Barne-lyster,
Dend Vey som laa til Skoole-gang
Besværlig vaar at træde,
Hand faldt mig stundum meget lang,
Og korted mig min Glæde.

4.

Min Ungdom lod mig Porten op
Til Verdens mange Veye;
En viiste mig til ærens Top,
Til Lyst mon andre skeye*
Paa ærens Vey Arbeyde stood
Med møysom Sved i Pande,
Men sminked Lyst med skiden Food

Vred om til mørke Lande.

5.

Dend rette Vey hâr GUD mig kiendt
Fra Ungdom op at løbe,
Endog jeg heller hafde rendt
For Lysters lekre svøbe,

*
— 256

Og om jeg end af Veyen vred,
Til Lysters Afkrogs Telte,
Saa hialp min GUD, om Foden gleeed,
Jeg dog ey gandske velte.

6.

Dend GUD, som hâr ledsaget mig,
Jeg ævig Tak tilskriver,
Hand paa min Reyse visselig
Min Følge-støtte bliver,
At jeg om Dagen kiende maa
Hans Sky og Skyggis Glæde,
Hans Lius og Ild om Natten staa
Mit Reyse-telt at klæde.

7.

Jo flere Aar jeg faar paa Bag,
Jo fleer bekymrings Bylter,
Jo mere voxer Dag fra Dag
Min Sorrigs Tall og Tylter:
Tiit giennem Morgenrødens Dør
Dend gyldne Sool fremtræder,
Naar jeg staar op og færdig gjør
Mit Reyse-tøy og Klæder.

8.

Udi min Vogn jeg aldrig mig
Saa snart til Sæde mager,

Jeg mindis jo hvor hastelig
At Tidens Vogn henjager,
Og hvert Minut i Tiden er
En liden Drive-svøbe,
257 Ved hvilket jeg i ald min Fær
Mit Maal skal snart udløbe.

9.

Om Solen da mig unde vil
Sit blide Skin og Øye,
Og giver Vey og Væirlig til
Mit Øye-meed at føye,
Jeg takker GUD: Dog bliver ey
Saa tryg, at jeg vil vente
At Lykkens Sool, paa Verdens Vey,
Vil jo til Nedgang skrente.

10.

Om Regn og Torden, Storm og Snee
Med hast vil paa mig sette,
Saa næp jeg tør med Øye see
Ud af min Reyse-hætte,
Da tænker jeg, at Verdens Nød
En Synde-sky mon være,
Hvor Soolen JEsus giennembrød,
Hans Navn skee ævig Ære!

11.

Jeg seer saa tiit en Vandringsmand
Paa Veyen mig at møde,
Hvis Kiep er ald hans Stads og Stand,
Som hand sig til kand støde;
En anden bær, med bange Kor,
Sin svage Krop paa Krykke,
Og nogle gaar og græder for
Sin vildsom Vey og Lykke.
258

12.

En faderløs og nøgen Hob,
Som ingensted hår hiemme,
Mig kommer for med Suk og Raab,
At GUD dem ey vil glemme;
Der læsser een sin Vogn saa fuld
Af Sorg, som hand kand age;
En anden tier med sin Buld
Og vil sig ey beklage!

13.

Jeg seer og andre prægtelig
I Lykkens Vogn at kiøre,
Ved Ærens Tøyl holde sig
I Standen som de føre:
Dog merker jeg, at Vognen skiær
Dybt i for store Helte
Paa Lykkens Bane, hvor der er
En farlig Vey at velte.

14.

Saa holder hver sin Reyse-fær,
Som Himlen det behager,
Vel dend, som takker GUD i sær
For det hand til ham mager!
Naar Døden hår fira Vognen spendt
I Gravens Orme-stræde,
Da skal det ikke blive kiendt,
Hvo høyst hår sidt i Sæde.
259

15.

Saa tænker jeg mig om og om,
Mens jeg min Reyse driver,
Og til min Siæls andægtig Dom
Jeg disse Ting opskriver,
Slet intet jeg paa Veyen seer,
Som kand mig jo betiene,
At kiende GUD jo meer og meer,
Og mig fra Verden vænne.

16.

O søde JEsu, Livsens Vey,
Slip mig ey af dit Øye,
Men lad dit Kors og Kontrafey
Paa rætte Vey mig bøye,
Paa Korsens Vey at jeg ey skal
Dit søde Aag henkaste,
Og hen til Lysters Døde-dall
Blant syndig Sælskab haste.

17.

Vær med mig, hvor jeg vandrer hen,
Med dine Engle-skare,
At jeg maa komme glad igien
Til Huus og Hiem at vare,
Giv Naade, Lykke, Salighed
Til det jeg skal forrette,
Min Uvens Raad, min Haders Meed
Du selv tilbagesette.

260

18.

Naar da min Siælis Reyse-vogn,
Mit Legem, Aflægs bliver,
Og i de Dødis Orme-sogn
Mand mig et Beenhuus giver,
Lad da min Siæl, O JEsu, foort
Opvandre til dit Sæde,
Indtil min Krop fra Dødsens Poort
Skal reyse op til Glæde.

Hierte-Suk.

En fattig Pillegriim jeg er,
Som Adams Synde-palter bær!
Fra først jeg fik min Vandre-stav,
Faa Triin kun fra min Føde-grav,
Du lille Barn, du Jesu veed
Hvor tiit min spæde Food hand glead.
Jeg hâr udi min Ungdoms Tiid
Giort Reyse-pladsen skiøn og viid,
Og meent, at Verdens Reyse klodd
Dend hafde ingen Stød og Odd,
Jeg tænkte tiit at Hunning flød,

Hvor Veyen grønnist faldt og blød,
Da dog dend slibrig vaar og slem
I Henge-dynd at træde frem,
Dog slap jeg vel, og gik forbi
Ved JEsu Gienveys trygge Sti.

261 Endnu jeg vandrer daglig Dag,
Alt som det er min GUds Behag,
Og søger Lykken hvor jeg kand
At nære mig udi min Stand!
Gid jeg fra Syndens Veye maa
I JEsu Foodspoor daglig gaa,
Og fra Ulykkis Vaade-fald
Bevaris i mit loulig Kald,
O JEsu, lad din Engle-hær
Mig altid blive huld og nær,
Gid Alting vel i Haande gaar,
Indtil mit Reyse-pas jeg faar
Herfra til Himlens Hiem og Boo,
Saa hår jeg naat min Reyse-roo!

Dend XX. Sang. For Søfarende. Under dend Melodie: Beklage af ald min Sinde, etc.

1.

O store GUd og HErre,
Som Himmel, Jord og Land
Aldmægtig kand regiere,
Ja Havets grumme Vand,
Vi paa dit Ord
Os nu til Søes begive,
Vort Verk og Værv at drive
Og gaar fra Land og Jord.

262

2.

Vort Seyl vi nu ophidse
For Vindens Puste-kast,
GUd! hielp det selv at tridse
Og holt derved saa fast,
At Storm og Stød

Og grumme Sky-kast ikke
Skal os til Graven skikke
I Havets vaade Skiød.

3.

Du veedst vor Skibe-planke
Er næp tre Fingre breed,
Som Havets Bølger banke
Med Vold og Fyrighed:
Saa lit og er
Imellem Dødsens Hule
Og os, om Stormens Kule
Med Magt igiennemskiær.

4.

Dend første Seyle-snekke,
Som i Syndfloden flød,
Du vilde selv tildekke,
Der Synd og Vand sig skiød
Med Grumhed ud
Oppaa dend beged Kiiste,
Da Noah laa og priiste
Din Naade, Hierte Gud.
263

5.

Du haver og af Naade
Ført dine fordum vel
Igiennem Havets Vaade,
Og reddet deris Siæl!
Det røde Hav
Med Vand i Vand du mured,
At Pharao blev lured
Udi dend slibrig Grav.

6.

De som endnu skal fare

Ud paa de dybe Vand,
Befinder obenbare,
At tusind Ting i Strand
De Vidne bær,
At din' aldmægtig Hænder
Alt Havet overspender,
Og hersker ene der.

7.

Du kandst med Fingren true
Dend kaade bruse-søe,
Og Bølgers Stolthed kue,
Som skryde grumt og giøe;
Du kand saa snart
En Blik af Stormen giøre,
Og af en Blik opføre
En Storm med hastig Fart.
264

8.

O GUD! du seer vi ere
En liden Flyde-flok,
Lad Bølgens Huus os bære,
Og lad din Engle-skok
Os stedse fri
Fra Luftens Fyrstis Fare,
Fra Leviathans Snare,
I Havets farlig Sti.

9.

Lad Væk og Vind os føye,
Lad Lykken i vort Seyl
Og til vor Gierning bøye,
O GUD! slæe os ey feyl
Men hielp os frem,
At vi med Tak og Glæde
Paa Lande-jorden træde
Og kommer til vort Hiem.

10.

Gid og vi kunde lære
At vore Dage far,
Som Skib der seylend' ere
I Havets Bølge-glar,
Vi mod vor Død
Os daglig kanel berede,
Indtil GUD vil os lede
I Himlens Havn og Skiød.
265

Hierte-Suk.

Naar jeg, O GUD paa Havet er
Og Bølge-ryggen giennemskiær,
Da kand jeg mig erindre,
At i mig selv der er et Hav
Ræt ved min dybe Hierte-grav
Hvor sterke Storme tindre
Og tunder om ved Dag og Nat,
Endog en Stang der for er sat,
Saa hver dog ikke kiender,
Hvordan det ulmer i min Barm,
Hvordan det pebler, naar jeg varm
Af Harm og Vrede brender,
Hvordan Bekymrings Storme gaae
I mine Aarers lønlig Vraa,
Hvor Frygt udi mig velter,
Hvor Blodet rutter om min Aand,
Hvor Pulsen pikker ved min Haand,
Til Hiertet nesten smelter!
Da seer jeg salte Taare-vand
Igiennem Øyet trilde kand,
At viise mig dend Kilde,
Som i mit Bryst sin Udspring hâr,
Hvor salt dend er, hvor suur og baêr,
Og hvor dend smager ilde!
Da sukker jeg: O JEsu! giv
At Havet ikke skal mit Liv
Med Vold og Grumhed stekke:
266 Men skal jeg qvælis i en Søde,
Da, søde JEsu, lad mig døe
I Øynis Boode-bekke.
AMEN.

Alt det som haver Aande love
HERREN.

267

Register over Sangene, og Hierte-sukke effter Bogstavernis Begyndelse.

- Ach! HErre see min Hierte-vee 38
- Ach! Hvi kand jeg aldrig lukke..... 117
- Ach JEsu mit Hierte har vanked 94
- Ach! min JEsu! ach! jeg er død..... 36
- Ach! min JEsu jeg maa klage 21
- Aldrig er jeg uden Vaade..... 46
- Blant alle Ting i Verden her..... 127
- En Fattig Pillegrim jeg er 164
- Fald ned, fald paa dit Ansigt ned..... 57
- Far, Verden, far vel, jeg keedis..... 86
- Hav Tack, ò Gud, vor Skabermænd 151
- HErre Gud mit Hiertis Glæde 97
- Hierte Fader, Godheds Rood 136
- Hierte JEsu, hvad for Prøve skal 73
- Himmelsøde Gud og Fader 69
- Hvor ofte sukker jeg, fordi..... 125
- Hvorfor, mit Hierte, klemmis du 108
- I JEsu Himmel-søde Navn 156
- Kom, Siæl, og lad os græde..... 12
- Med Blusel, Graad og Klage..... 48
- Min Siæl, hvor er dog dend, som dig 81
- Naar jeg, O Gud! mit Synde-dyb 55
- Naar jeg, O Gud! paa Havet er 171
- 268
- O Gud, hvor stor og prjselig..... 141
- O JEsu! paa din Alter-food..... 75
- Op! op med Himmelstemme..... 1
- O store Gud og HErre..... 166
- Saa skal dog alle Ting sig 134
- Søde JEsu, Siælens Læge..... 65
- Søde Siæl, hvi vilt du komme..... 104
- Sorrhig og Elendighed, Suk og salte 23
- Sorrhig og Glæde de vandre 121
- Steenig Hierte, gid du kunde 11
- Tack, JEsu, Siælens Hyrde good 79
- Til HErrens Bord, I JEsu Navn..... 71
- Vor Disk og Dug er alt bereed..... 145
- Vort Maaltjd vi beslutter nu 147

Læsere ombedis at hand efterskrefne
Vildelser, som udi Trykken ere forfaldne,
dog kund udi nogle Exemplarier ere blefne
staaende, velvilligen vilde saaledis
rette.

Pag. 17. lin. 15. læß opskruet, for opskrevet,
28. l. 8. læß hvor usel, for hvad usel.
51. l. 2. læß mig kliinde, for, min kliinde.
54. l. 10. læß fuldt, for fuld.
121. l. 2. læß sin Skæbne, for sit Skæbne.

*

269

270

Dend første Sang.

Op, op med Himmel-Stemme.

* 271

Dend anden Sang.

Kom Siæl, og lad os græde,

*
– 272

Dend tredie Sang.

Sorrig og Elendighed.

*
– 273

Dend fjerde Sang.

Ach! HErre see min Hierte-Vee.

Dend V. og VI. Sang siungis under bekiendte *Kirke-Melodier.*

*
– 274

Dend VII og XII. Sang. Siungis med denne *Melodie.* VII. Himmel-søde Gud og Fader XII. HErre Gud mit Hiertis Glæde

Den VIII oc IX Sang siungis under bekiendte *Kirke-Melodier.*

*
– 275

Dend X. Sang.

Tack, JEsu, Siælens Hyrde good.

*
– 276

Dend XI. Sang.

Far, Verden, Far vel, etc.

Dend XII Sang siunges som den VII Sang.
Dend XIII Sang efter en bekiendte Kircke-Melodie.

*
– 277

Dend XIV. Sang.

Sor-rig og Glæde de vandre til Haabe,
Med-gang og Modgang hin anden anraabe,

Dend XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. og XX Sang siungis
alle under bekiendte Kircke- *Melodier.*

*
– 278

***Danielis Paulli* Advarsel til den Kiøbende.**

Eftersom mand sig paa andre Stæder hafver under staaet den Første Part udaf dette Siunge-Koor at eftertrøcke, men meget falskeligen, da ville Kiøberen sig for saadanne onde og falske Eftertrøcke tage vare, og ikke kiende nogen anden for rette Exemplarier, saa vel af den første som og den anden Part, uden dennem alleneste, hvilcke med en rød og sort Titul ere trøckte, og paa hvilcke *Danielis Paulli* Navn findis, og endeligen at for hver Part en sær Kaaber-Titul staar forretrøckt. Hvad de, som samme eftertrøckte Exemplaria her i disse Kongeriger forhandler, sig for Straf at hafve forvente, kand de udaf Hans Kongl. Majest. allernaadigste meddeelte Privilegio, som foran er trøckt, eftersee, og sig for Skade at tage vare.

*
–
279

280
281

282

Kongelige Naadigste Frjhed.

Wi Christian dend Femte, af Guds Naade, Konge til Danmark og Norge, de Wenders oc Goters, Hertug udi Schleßwig, Holsten, Stormarn og Dytmersken, Grefve udi Oldenborg og Delrnen horst, Giører alle vitterligt, at eftersom Mag. Thomas Kingo, Sogne præst i vor Kiøbstæd Slangerup, her i vort Land Sieland, sig haver foretaget en Bog, kaldis Aandelige Siunge-Koors første Part, paa Dansk at forfærdige. Da haver vi efter hans allerunderdanigste Ansøgning og Begiering allernaadigst bevilget og tillat, saa og her med bevilger og tillader, at hand paa sin egen Bekostning samme Bog alleene paa Danske maa lade oplette og trykke, dog at med des *revision* efter voris Elskelige kiere Her Faders Sl. og høyloflig Ihukommelse den 6. *May Anno 1667.* udgangne Forordning vorder forholdet, saa og at den rigtig og *correct* trykkis, og skal ingen anden end fornefnte Mag. Thomas Kingo og hans Arvinger sig maa tilfordriste udi 20. Aars Tjd fra dette voris Brefs *dato* at beregne, bemeldte Bog, enten udi en eller anden slags *Format*, større eller mindre Stiil, paa bemeldte Danske Sprog at eftertrykke, eller efter trykke lade, ey heller andensteds fra trygt her udi vore Riger og Lande at indføris eller *distraheris*: Og dersom nogen sig understaar her imod at giøre, og med andre Exemplarier af forskrefne Bog antreffis, end de som med bemeldte Mag. Thomas Kingos Naun og Merke findis paa tegned, skal dend eller de, som i saa maade betrædis, første gang have forbrudt alle de *Exemplarier* de have med at fare, og der foruden give til Straf til næste Hospital Fire Rixdlr. Befindis nogen i saadan Forseelse anden gang, straffis dobbelt, mens skeer det tredie gang, straffis som voris *Mandaters* modvillige Overtrædere. Forbiudendis alle og en hver her imod eftersom forskrefvet staar at hindre, eller udi nogen maade Forfang at giøre, under vor Hyllist og Naade. Givet paa vort Slot Kiøbenhavn den 21. *Octobr. Anno 1673.*

Under Vort Zignet
Christian. L. S

.

*

283

284

Samtykke til Trykken.

Saasom jeg med største Sindets og Aandens Glæde haver læst disse 14. Geist-rjge og deylige Morgen- og Aften-Sange, samt de 7. Kong Davids fortrefflige Poenitendses Psalmer, vel og arteligen udsatte af vons berømmeligste Danske Skialdrer, og Guds Huses frugt-bringend Tiener, *Mag. Thoma Kingo*: Saa eragter jeg dennem og meget værdige ved Trykken offentligen at udgivis til de hos os værende Christnes allmindelige Brug, at de der ved kunde opvækkes og opmuntres til en ret Christelig Andagtes gudelige Øfvelse; Fornæmmelig i disse sidste Verdens Tjder, da Guds sande Frygt hos de fleeste, dißverr! alt for meget er forkølnd, og det noksom er at befrygte, at ved vor Frelseris Christi sidste og ærefulde Tilkomst, den rette og saliggjørende Troe næppelig skal være at finde paa Jorden. Til hvilken høyfornødene og ynskeligste Virkning iblant os, Gud self forlæne sin gode Hellig Aands, uden hvilken vi intet Got formaae, kraftige Naade, Hielp og Bistand, for Christi skyld, Amen.

Johan Wandal D.

285

286

**Dend
Stormægtigste, Høybaarne
Monark og Ene-Volds
Herre
CHRISTIAN
dend Femte**

Konge til Danmark og Norge, de Wenders og Goters,
Hertug udi Schleßwig, Holstein, Stormarn og Dytmer
sken, Greve udi Oldenborg og Delmenhorst, etc.
Min allernaadigste Herre og Konge, Ynsker jeg, med
det Ny Aar, alle Himmelens Velsignelser at være og
vorde fornyede, til et langt Liv, lyksaligt Regimente,
Seyer og Salighed ævindeligt, af GUD Fader, ved vor
Frelser og eeniste Saliggjører JESUM Christum.

**Allernaadigste
Herre og Konge**

Jeg fordrister mig til udi dybeste Underdanighed, at sætte
Eders Majest. store Navn for udi dette ringe Skrift, og
det dermed udi Eders Kongelige Hænder at overgive; Ikke
som en dyrebar Verdens Gave, der saa stoor en Monark kand
anstaa; Men som en ringe Nyt-Aars Gave, eller en liden
Gudfryctigheds Gave, om hvilken jeg har giort mig selv den
underdanigste Tillid, at jeg med tilbørlig Ydmyghed tør
frembære dend, baade til Guds Altere og til Eders Kongelige
Throne: I Forhaabning, at dend hverken af GUD eller Eders
Kongl. Mayest. skal vorde forsmaad. Mit Forsæt, med dette
mit Aandelige Siunge-koors første Part, haver alleeniste været
dette: At jeg, GUD til Ære, og mine Med-Christne til Op
byggelse, kunde give dem Anledning udi Morgen- og Aften-
287 Sange at ihukomme de særdeelis Sukke, som de ikke alleene
for sig selv, men ogsaa for GUDs Kirkis og vor reene Evange-
liske Lærdoms Floor og Fremgang, saavelsom for Eders Kon-
gelige Mayest. Arve-Husis Lyksalighed og det gemeene bestis
Fremtarv ere skyldige at udøse; Hvilke særdeelis Stykker
aldeelis ikke udi nogen Bede-Psalmer bør udelukkis. Maa det
behage Eders Kongelige Majest. som tilforne i saa stoor
Naade haver optaged nogle faa af mine forige Rim-Skrifter,
at vende fremdeelis et naadigt Øye til dette mit ringe Ar-
beyde, skal jeg der ved opegges at anvende ald muelig Fljd,
til ikke alleene dend anden Part, men og fleere af mit Siunge-
Koor at forfærdige; Saa vi og her i Danmark, saa vel som de
Tydske og andre Lands-Folck (af hvilke vi hverken have
behov at laane, eller udi Riime-Kunsten det ringeste at efter
give) kunde have Psalmer og Sange, til Gudfrygtigheds dag
lige Øfvelser, som ikke ere taad og udkant af deris: Thi de
Danskis Aand er dog ikke saa fattig og forknyt, at den jo
kand stige lige saa høyt mod Himmelen som andris, alligevel
at dend ikke bliver ført paa fremmede og udlændiske Vinger.
Imidlertid vil jeg udi allerdybeste Underdanighed befale mig
og mit ringe Arbejde udi Eders Majest. Kongelige Gunst og

Naade, og af Hiertet dagligen bede, at GUD vil lade Eders Kongl. Maj. Aar vare frem og frem, og bekræfte Eders Kongl. Majest. Arve-Stool og Eders Majest. Sæd ævindeligen til sin Kirkis Beskiærmelse, og disse Rigers og Landis ævigvarende Velstand og Velsignelse, saa som GUDs Befalning og dend allerunderdanigste Pligt det udkræver,

af
Eders Kongl. Majest.
Allerunderdanigste Undersaat,
og tro Forbedere til Gud
Th. Kingo.
U-værdige Sognepræst i
Slangerup

Skrevet i Slangerup
paa
S. Hans Evangelistæ
Dag 1673.

*

—
288

Til dend gunstige og retsindige Læsere.

Gunstige og good-hiertede Læsere, lad det ey være dig under ligt og u-rjmeligt, at jeg haver sat disse Aandelige Morgen- og Aften-Sange, tillige med dend hellige og høy-opliuste Kong Davids Poenitentze-Psalmer, under nogle Melodier, som ellers af mange siungis med forfængelig Ord: Jeg haver der med vildet gjort de velklingende og behagelige Melodier saa meget meere himmelske, og dit Sind (om dig det befalder) dißmeere andægtigt; At om du kand lade dig undertjden befalde, for en Melodies Artigheds skyld, at gerne anhøre en Sang om Sodoma; Du meget meere (om du est et ret Guds Barn) skulde lade dig behage, under selv-samme Melodie, at høre en Sang om Zion. Jeg veed vel, at der ikke faa skal lade sig finde, som dette mit ringe Arbeydis spæde Foster skal vilde udqviste, fordj det ikke er overklædet med de gamle og brugelige Kirke-Sangis Toner. Men her udi haver jeg ikke vist at gjøre mig nogens sær Tanker til en Lov; Besynderlig fordj jeg finder vore Forfædre, som haver digtet og sammensat vore Kirke-Psalmer, at have brugt den Frjhed, at de ikke haver bundet sig til en, to eller fleere, men frjt taget allehaande Melodier, end ogsaa af lystige og verdslige Toner, som meere end nok er bevjsligt. Vil nogen sige at Materien, for Melodiens Vanskeligheds skyld, ikke vel skal kunde læris, da er det kun Ord-Nisser til at kyvse Børn med. Vi finde udi vore Psalme-Bøger de vanskeligste Melodier over de sletteste Sange, de jeg ey nu, for Vjtløftigheds skyld, vil indføre; Til med mange i vor Tjd, ja for kort Tjd, ere i Psalme-Bøgerne indførte, og nu i Kirkerne brugelige, som ere af Toner flux vanskeligere end disse, hvilke dog snart ere lærte og for Ordenis Sundheds skyld, med Lyst antagne. Tjden og Brugen lærer alting. Skulde der og være noget udi Rimekunsten, som dend skarpsindige Læseris lekkere Øren skulde anstøde, vil jeg, naar min Feyl visis, mig baade der 289 paa erklære, og en anden gang, saa vjt mueligt, der efter rette. En rætsindige og billig-dømmende Læsere vil fortolke det, som hans Guds Kierlighed er: Men et vringel-vuren og særsinded Hoved vil forklare det, som hans Sind og Sæder er. Mig er det hidindtil eene nok, at jeg veed forud dette mit ringe Verk har befaldet eendeel de Høy-ædelste og Høy-lærdeste Hoveder iblant os, og besynderlig voris Ædle og Høy-ærværdige Fader og Biskop, Doct. Johan Wandal, som mig i særdeelighed det til Trykken at

forfærdige haver opmuntred, hvilket og skal give mig aarsag, at ikke tage Haanden fra Ploven, men fremdeelis blive ved, fleere af mine Riim-Skrifter (om GUD sparer Livet) til Livset at fremføre. Des imellem, gunstige Læser vil jeg have dig et glædeligt og lyk-saligt Nyt-Aar troligen forynsket, bedendis trolig for dig, og mit ringe Arbeyde, at GUD vil velsigne baade Dig og Det, og Jeg forbliver Din

Ærbødigste og Velvilligste Tienere
i HErren altid

Th. Kingo.

*

290

291

**In
Effigiem
DN. THOMÆ KINGOS**

Episcopi Fionensis.

Grande decus generosa capit mens, & generosam
Grande decus mentem, Præsul Honore, tuam.
Nobilitant tua scripta Deum Divosq; vicissim
Te DI nobilitant, nobilitatq; Deus.
Hine in mitratis stas Nobilis, exserit inter
Nobiliumq; globos Mitra decora caput.
Pinge genas Pictor, Geniumq; refinge Camæna,
Nobile non prodes KINGO qvod intus habet.

M. JOHANNES RASCH

Anno 1684. P. H.

292

**Dend meget Gudelige og Geistrjge
Sang-Mester
THOMÆ KINGO
Til pligtskyldig Taksigelse og Ære sat af den
som udi hans Aandelige Sanges Liflighed dagligen
Haver Sin Lyst.**

Da siunges Psalmen best: Da sødist Echo høres,
Naar voris Morgen-tak og Aften-Offer føres
Til Himlens høye Loft, som Engle-liflig Sang
Med Hiertens dybe Suk og tre gang helligs Klang.
Da maa jo Him'len vist med Naadens Echo svare,

Naar Hierte, Mund, og Røst sit lover Gud ey spare.
Men raaber samptlig, Ach! Saa Vand af Øyed gaar,
Og Poenitenses Graad paa Kindebakken staar,
Ach! HERRe! Klinger vel Det Sukke-rigt hvor lenge!
Maa da fra Him'len vist et Frelses komme trænge,
Saa Hiertet træt af Suk for Syndsens skændig Daad,
Faar dette Naadens Svar: HERRen har hørt din
Graad.

Den Tone lærer mig du geistlig Sangedigter,
GUds Huuβes Musicant, at jeg for Synden pligter
Med dine Morgen-Suk og Aften-Sanges Lyd:
Dit Halelujah, mig en ævig Hierte-fryd:
Blif ved, lad see du dig i HERRen stedse glæder,
Og af slig Engle-sang end ydermeere qvæder:
Saa skal dit Lover Gud, og Hellig siungen tre!
Dig give Himlens Svar: See Naadens Komme! See!

* 293

294 *

295

Aandelige Siunge-koors Første Part. Den 1. Morgen-Suk.

Nu staar jeg op i HERRens Navn,
Min Frelasers JESU kierlig Favn
Med Naade mig omarme:
O Hellig Aand i Hiertet mød,
Og med din kraftig Naadis Glød
Mig til alt Got opvarme!
Lad Ordet læris reent og ræt,
Lad alle Satans Smuge-sæt,
Som Avn og Sky bortdrive:
Giv Kongen Lykke, Raad og Mood,
Lad hver en Achitophels Blood
Forbandet ævig blive.
Giv disse Riger Fryd og Fred,
Lad Ræt og Skiæl alt blive ved,
Og daglig Blomster bære:
Lad mig O Gud! I denne Dag
I Tanker, Ord og ald min Sag,
Dig Hierte-knyttet være.
296 Tag mig og mine vel i agt,
Tving Kiødsens baade List og Magt,
Som er mig fast om Borde;
Saa frygter jeg ey noget Stød,
Og ey hvor snart i Liv og Død
Det end vil Aften vorde.

Dend første Morgen-sang. (Melodien findis paa dend 18. oc 19. Side.)

1.

Rind nu op i JEsu Navn,
Du livsalig Morgenrøde,
Jeg vil i Basunen støde
Hos min Seng og Hvile-Stavn!
Ald min Inderdeel sig røre
Med ald Tak for Natte-ly,
Og min Frelsers Lov opføre
Til den høye Himmel-Sky.

2.

Nattens mørke Taage gik,
Jeg har Dagen alt i Syne,
Og min hvilte Øyen-bryne
Soolen nu i Sigte fik, Nattens Skrækkelse er borte,
Død og Dievel for mig svandt
Som mit Levnet vilde korte
Jeg dem alle overvandt.

*
- 297

3.

Ach min Siæl, fremstil dig nu,
Gjør, at alle Blode-draaber
Vænnis op, og at du raaber
Af dit fulde Hiert' og Hu:
Halleluja! ævig Ære
Være dig treenig GUD,
Som paa Hænder vilde bære
Mig fra Mørkets Hærskab ud.

4.

Give GUD jeg kunde saa
Dagen i din Frygt begynde,
At jeg ikke skulde synde
Og paa Snuble-steenen gaa,
Ach! at JEsus vild' oprinde
Over mig som Sool og Skiold,
At jeg kunde overvinde
Kiød og Blood og Satans Vold.

5.

Mine Veye jeg ey kand,
Som jeg gierne vilde, kiende,
Du, O GUD, kandst eene vende
Min Fornuft og min Forstand,
At jeg udi Spooret bliver
Som dit Ord mig vjser paa
Og hvor hen din Aand mig driver
Jeg med Glæde did kand gaa.

*
– 298

6.

Gid jeg Satans Lyste-Drik
Hade maa som Gift og Galde
Lad dog aldrig mig befalde
Hans løgnactig Engle-Skik:
Lad mig aldrig tænck'at plokke
Figen, blant hans Tidsle-Frøe,
At hand mig saa skulde lokke
For et Æble til at døe.

7.

Skal og Satans Lemmer sig
Denne Dag mod mig bevæbne,
Lad da denne haarde Skæbne
Vendis, O min GUD, ved dig,
Frj mig ud fra Tungers Svøbe
Og fra Morde-mandens Haand,
At min Food dog kand undløbe
Deris skiulte Snære-Baand.

8.

Ald dend Gieming, Drift og Daad,
Som min Haand i Dag skal gjøre,
Gid jeg hende aldrig røre
Uden din Aands Kraft og Raad:
Thi forgævis skal jeg svede,
Og arbeyde uden Frukt,
Om din Aand er ey tilrede,
Og din Hielp er udelukt.
299

9.

Mine korte Dag' og Aar,
Lykke, Velfærd, Gods og Ære,
Hvordan de skal lodnet være,
Det udi din Ville staa:
Giv mig kun hvad dig behager,
Bland du selv mit Levnets Skaal,
Ey som det min Gane smager
Mens saa som det er dit Taal.

10.

Lad din Lyvse-stage staa,
Og din Ære sig udbrede;
GUD, du selv til Lyvset lede
Dem som end i Mørke gaa,
Dine Hyrder du bemande
Som skal vogte dine Faar,
At de frjt mod Ulven stande
Som din Hiord fast eftertraar.

11.

Gid vor Kongis Arfvestool
Maatte ævig, ævig være,
Seyer, Salighed og Ære
Blive Ham som Middags Sool,
Gjør den gandske Konge-stamme
Høy-velsignet i dit Navn,
Giv hans Raad Forstand at ramme
Ære din og Rigets Gavn.

12.

Vore Landemercker staa
Mured om med Fred og Leyde,
Hunger, hastig Død og Feyde
Bryde ey med Vold der paa,
Land og Vand velsigned blive,
Fædme af Guds Vogne-spoor,
Ald nødtørfdig Grøde give
Mens vi lefve skal paa Joord.

13.

HERRE glem og ikke mig
Din Velsignelse at sende
Og alt Got til mig at vende
Som min Troo den er til dig:
Lad dit Ansigt med mig vandre
Fæst du selv min svage Food,
Lad ey Synden mig forandre,
Og omvelte i mit Blood.

14.

Lær mig ved hvert Klokke-slæt,
Denne Dag forbedret blive
Saa mit Hierte, her i Live,
Bliver ey til Verden sæt:
Men at jeg mig kand erindre,
Hvor min Tid den nipper af,
Og hver Time bliver mindre,
Til jeg seyner i min Grav.

15.

O min GUD, du hielp mig da,
Naar mit Levnets Maal har ende
Og mit Hiul ey meer vil rende,

Men mit Aag skal spendis fra!
Lad da uden Tid og Dage
Mig dit Æris Ansigt see!
Synd og Sorrig, Vee og Klage
Rodne med min Jorde-Blee.

Dend første Aften-sang. (Melodien findis paa dend 18. og 19. Side)

1.

Dagen er snart runden hen
Det nu flux ad Aften lider
Tjden sagtelig henskrider!
HERre GUD vær du min Ven,
Naar at Mørkheds Magt og Vælde
Falder paa min Øyenbryn,
Lad mig, GUD, da til dig helde,
Og vær' i dit Øyesyn.

2.

Fra min Moders Bryst og Barm
Har du mig alt Got beskæret,
Og min Tilflugt stedse været
Under Skyggen af din Arm!
Din usigelige Naade
Staar i hvert mit Foode-fied,
Paa hvad Stj jeg vilde traade
Har du GUD alt følget med.
302

3.

Tak! O tak af Hierte-rood
Være dig, ald naadis Kilde,
Lad mig ingen Draabe spille
Udaf ald din Naade-Flood
Som du haver ladet flyde
Ned til mig i denne Dag,

At jeg jo min Pligt kand yde
Til din Ære og Behag.

4.

Luftens Fyrste Satan ey
Med sin tusind-kunstig Snare,
Haver ført mit Liv i Fare
Eller vildet af min Vey!
Jeg er bleven fast beskærmed
Ved din Himmel-mægtig Haand
At hvor meget Satan sværmed,
Slap jeg dog forbj hans Baand.

5.

Din Velsignelse hver Stund
Har jeg klarlig nok fornummed,
Saa dit Øye ey har slummed
Eller taget nogen Blund:
Men med Fljd og Faders Hierte
Har du givet paa mig agt,
At slet ingenhaande Smerte
Er mig paa min Skuldre lagt.

*
– 303

6.

O min GUD vær mig saa good,
At du mig min Synd tilgiver,
Og mit Feyle-tal udskriver
Med din Søns det dyre Blood!
Thi saa stoor og overmaade
Som min Synde-samlig er,
See! saa bondløs er din Naade
Imod mig og mod en hver.

7.

Har jeg end med Ord og Daad
Mig vel høyt forseet og synded,

Til forbudne Frukter skynded
Efter Slangens listig Raad,
Lad mig da min Synd begræde.
Førend Soolen daler slæt,
At jeg rense kand mit Klæde
Udi JEsu bloodig Tvæt.

8.

Giv mig og din Hellig Aand,
At jeg Synd og Skam forsager,
Og Vellystens Skaal ey smager
Til min Siælis Byrd' og Baand:
Mens at jeg dit Barn maa være
Som du har paa Hiertet sat,
Og du vilt paa Armen bære
Til min Døds den lange Nat.

304

9.

Kom da søde Sove-tjd,
Jeg vil Verden snart forgiette,
Min Uroe med Søvnens lette,
Lad, O GUD! dit Ansigt blid
Over mig med Lyst oprinde,
Naar jeg slummer sagte hen,
At jeg alt din Vagt kand finde
Til jeg vogne skal igien.

10.

Falder nogen Drøm mig ind
Udi min bekymred Hierne,
Livsens Sool og Jacobs Stjerne
Lyvs da op mit mørke Sind!
At ald Synde-damp maa svinde
Fra min Søvnne-knytte Siæl,
At mig Satan ey skal vinde
Udi Søvnne som en Træl.

11.

Lad de Hellig' Engle-Bud
Som din Øyesteen mig vare,
Fra ald Satans Snid og Snare
Og hans hule Helved-skud!
Gjør min Tanke til en Stie,
Hvor GUDs Engle op og ned
Mig i Himmel-spor kand vrie
Til at see din Salighed.

*
– 305

12.

Lad dit Ord og Ære staa
Uformørket allevegne,
Lad din Naade-Dug nedregne,
Og din Kirke Fremvext faa,
Signe selv vor Kongis Throne
Og det gandske Konge-Blood,
Sæt paa ham en deylig Krone,
Giv ham en bestandig Rood.

13.

Tænk, GUD, i Barmhiertighed
Ogsaa paa de Huuse-vilde,
Og paa hver som lider ilde
Og sig ingen Hvile veed:
Lad de Fattig, Faderløse,
Sorrighfulde, Fangne, Træl,
Trøst og Hielp af Kilden øse
Som er udi Israel.

14.

Mine Venner hvor de er,
Lad dem dig befaled være,
Og dem med din Aand regiere,
De maa finde en og hver,
At mit Aften-Offet kunde
Sig til Skyen trænge ind,
De og selv til dig maa stunde
Udi Hierte, Siæl og Sind.

*
– 306

15.

Luk saa Dør i JEsu Navn,
Dødsens Broder vil mig gieste,
Jeg har dog mit Siæle-fæste
I min Frelzers JEsu Favn!
Skal og Døden selv sig snige
Til mig ind i denne Nat,
Jeg er færdig, vil ey vige,
Mens jeg har min JEsu fat.

16.

Saa skal jeg med Fryd opstaa
Og med Morgenrøden møde
Ja med Tak min' Øyne bløde,
Før jeg vil til Gierning gaa!
Og naar saa min Tiid har Ende
Jeg skal hvile i min Grav,
See! saa skal min Siæl sig vende
Til dig, Gud, som hende gav.

307

Dend 1. Aften-Suk.

Dagen nu sin Afskeed tager.
Natten ham af Lande jager,
Jeg vil knæle, JEsu sød,
Og min Suk op til dig sende,
At du til mig vilde vende,
Fred og Sundhed, Liv og Brød:
Giv din Kirke Roe og Glæde,
Lad i Kongens Sal og Sæde
Ingen Modgangs Skygge gaa.
Lad et hvert bedrøved Hierte,
Og hver Christen i sin Smerte
Lyvs og Lindring fra dig faae.
Lad mig og, O JEsu, hvile
Frj fra Synds og Dødsens Pjle
Tag mig i din' Arme fat,
Saa vil jeg i Morgen siunge
Denne Lofsang med min Tunge:

JESUS
var min Sool i Nat. * 308 Dend Første Kong
Dauids
Poenitendse Psalme.
(Melodien findis paa dend 18. og 19. Side.)

1.

Ach! Min HERre, straf mig ey
I din Næse-frysens Vrede,
Og udi din Grumheds Hede,
Lad dog Naaden finde Vey!
Tænk dog, HERre, at jeg arme
Er saa svag og siver hen,
At vilt du dig ey forbarme,
Faar jeg aldrig Kraft igien.

2.

Heele mig og vær mig good,
Mine Been vil mig ey bæere,
De saa høyt forfærded' ere
Jeg kand ey staa paa min Food!
Ja min Siæl forfærdis saare,
Ach! hvor lenge skal det saa
Vare med mig arme Daare?
Før jeg skal din Naade faa.

3.

Ach min HERre vend dig om
Til din vanlig Gunst og Naade,
Løß min Siæl af Trang og Vaade
Og til Hielp mig Arme kom:

* 309

Lad Barmhertighed dig røre
Mens jeg end i Live er,
Thi hvo kand din Lov udføre
Naar mand ham til Graven bær?

4.

Jeg har trællet og er træt
Af de dybe Hierte-sukke,
Og de Sørge-hik og Klukke,
Saa jeg næp har Aande-dræt:
Ja min Seng den hver Nat svemmer
Af min kaalde Angest-sved,
Og min Graad, som Sindet klemmer,
Bløder flux mit Leye-sted.

5.

Udaf Harm, Fortræd, Uret
Er mit Øye giennemstukket,
Ja den Spot som jeg har drukket
Har som Møl mit Ansigt ædt,
At det Sørge-rynker drager
Og er gammel vorden slæt,
Alt for deris Skyld mig plager
Og har sig imod mig sæt.

6.

Viger dog, og viger hen
Alle I som Uræt gjøre,
HERren skal dog eengang høre
Paa min Graadis Røst igien:

*

310 Min Formaning skal hand lyde
Med et naadigt Øre paa,
Og min Bøn skal jeg frembyde
At den vel optagis maa.

7.

Da skal alle, alle de
Vorde snart til Skarn og Skamme,
(Gid det dem maa ogsaa ramme)
Som vil min Ulykke see:
De forfærdis maa og vende
Sig tilbage med en hast
I den ævig Skendsel rende

Som de haver for mig kast.

Den 2. Morgen-suk.

Dagen nu fra Himlen rinder,
Natten mig ey meere blinder,
Lad, O GUD, min Skabermænd
Jesu Naadis Soole-Øye
Gunst og Glæde mig tilføye
I det taaged Syndsens Land.
Skin udi dit Huuß og Kirke
Og vor Salighed udvirke
Ved din Aand vor Trøstermand.
* 311 Glæd du Kongen og forleene.
At hans Arve-husis Greene
Viit i Verden blomstris maa;
Styrt hans Fiender over Ende,
Lad hver Skalk og Judas rende
Til sin Strikke snart at faae.
Hielp mig selv, min GUD at finde
Vey i Verdens torned Ørk,
Lad ey Mørkheds Engel binde
Mig i Lysters Lenke-mørck,
Giv mig Brødet uden Klage,
Og foruden Skam og Spot,
Slut i Naade mine Dage,
Saa er Alting vel og Got.

Dend anden Morgen-Sang. (Melodien findis paa dend 20. og 21. Side.)

1.

Siæl og Hierte, Sind og Sandser
Vaager op og værer froo,
Og for HERREns Ark omdandser
Med en fyrig Aand og Troe!
Takker GUD for denne Nat,
I har Morgenstunden fat,
Dagen blidelig oprinder
Og I eder vel befinder.

312

2.

Jeg mig lagde need til Hvile
Men min Gud halt paa mig Vagt,
Sathans Synde-giftig Pjle
Hafde mig om Livet bragt,
Om, O GUD, din Engle-hær
Hafd' ey været mig saa nær,
Jeg i Mørked hafde bleved,
Og til Døden vist opskreved.

3.

Derfor jeg din Lov og Ære
Vil udbrede med min Mund,
Min Tacksigelse frembære
Udi denne Morgenstund!
Rør mig med din Aand og Ild,
Thi min egen Brynd' er vild!
Lad din Glød min Læbe røre
Og din Lov med Lyst udføre.

4.

Jeg vil Luften giennem skiære
Med min Tungis Raab og Røst,
Hiertet til dit Alter bære,
Øes det fuld af Troo og Trøst!
Tag, O JESu, tend det op
I min Jorde-tunge Krop,
Lad det Offer dig behage,
Og af Joorden intet smage.

* 313

5.

Du est GUD før Joorden skabtis
Førend Bierg og Tue blev
Førend jeg i Adam tabtis
Var jeg paa dit Tanke-Brev!
I din Søn du elskte mig
At jeg skulde visselig
Hans Medarving evig vorde,

Pagt og Baand du med mig gjorde.

6.

Det skal være mig et Minde
Hver dend Dag jeg seer at gry,
Jeg skal det om Hiertet vinde,
Jeg skal det om Armen sy,
JEsu, JEsu Kierlighed,
Er det eene der jeg veed,
Hvor ved jeg min Siæl kand trøste,
End om Hiertet vilde brøste.

7.

. Er jeg end til alle Prikker
Ey saa lige Engle-skiær,
Om jeg Synden end inddrikker
I mit svage Kiød (dißvær)
Giv mig, Gud, dog Styrk og Kraft,
Imod Syndsens giftig Saft,
At jeg den i Ægget døder,
Før den Basilisker føder.

*
- 314

8.

Lad mig alle mine Dage
Ryste mig mod Sathan ud,
At hand mig ey skal bedrage
Med sin Vellyst-smykked Brud:
Beed, O JEsu, beed for mig,
Naar hand kommer hemmelig,
Og vil mig som Hvede sigte,
At min Tro ey da skal svigte.

9.

Giv mig Lykke at adspørge
I din Frygt mit Levnets Brød;
Lad mig ey som Hedning sørge,

Om jeg end skal lide Nød:
Signe Hustru, Huus og Hiem,
Mine Børn hielp frem og frem,
Lad os alle ved din Skygge
Vorde rolige og trygge.

10.

Boo hos os, O GUD, i Naade
Med dit saliggjørend' Ord,
Med din Aand de Hyrder raade
Som skal tiene for dit Bord.
Giør vor Konge sterk og stoor,
Sæt hans Land' i Fred og Floor,
Lad hans Raad af Vjædoms Kilde
Øse tidig Raad og Snilde.

315

11.

Giør vor Land som Zions Bierge
Fulde af din Fedm' og Frugt,
Ald Ulykke du afverge,
Driv vor Fiende selv paa Flugt,
Lad ey Vaade-Ild og Vand
Blive Herrer i vort Land,
Lad ey Hunger, Pest og Plage
Korte vore Levnets Dage.

12.

Er Ulykken og i veye
For mig selv i denne Dag,
Du, O GUD, kandst det omdreye,
Du kand hielpe i den Sag,
Saa min Food sig støder ey
Paa min rette Farevey,
At sig Satan ey skal glæde,
Om jeg trøsteløs maa græde.

13.

Lad min Tjd i Fred bortrende
Til jeg lakker ad mit Maal,
Giv mig GUD en salig Ende
Giør mig glad ved Dødsens Skaal!
Lad mig midt i Døden staa
Med min Frelsers Harnisk paa,
Fuld af Troo og Aandens Glæde
I den anden Verden træde.

* 316

Dend anden Aften-Sang. (Melodien findis paa dend 20. og 21. Side.)

1.

Blusser op og værer glade
Livsens Aarer fuld' af Blood
Hvor udi min Aand mon vade
Som en Purpur-farfvet Flood!
O du dyre-kiøbte Siæl
Bliv ey stum som Asen-træel,
Lad dit Hierte, Mund og Tunge
HErrrens Lov og Ære siunge.

2.

Thi saa vjt som Himlens Bue
Skyder sig om Jordens Bold,
Er GUDs store Magt at skue
Og hans Ære mangefold,
Ingen Sool til Hvile gaar,
At vi Mennisker jo faar
Aarsag os til GUD at vende
Før vi Aften-Liuset tende.

3.

Jeg maa selv, O GUD, bekiende,
Endog jeg en Synder er,

Du har haft saa stoort et Nænde
Over mig, endog jeg bær
Synds Spedalskhed i min Barm,
Saa har dog din Naadis Arm
Ikke vildet mig nedkaste
Blant de Mørkheds-lenked Gaste.
317

4.

Ach! Hvor mange, mange Dage
Har du til mit Levnet lagt,
Som jeg nu maa vel beklage
At jeg ey har haft i agt!
Ach! hvor tjt har Solen rendt
Og Guds Merker paa mig brendt,
Til hans Naadis Tjd at bruge
Før mig Døden skuld' afluge.

5.

Denne Dag, som nu vil qvælde,
Har og Tusind Tegn opsat
Paa din Naade, Magt og Velde,
Som jeg usle Orme-skrat,
Har i mange maader seet,
At du har mod mig beteet,
Jeg med Sundhed, Fred og Glæde
Kand nu af mit Arbeyd træde.

6.

Ach! min GUD jeg vil dog ikke
Til min Sove-sted hengaa,
Før den Synd, som mig mon stikke
I min Barm, sin Død kand faa,
Jeg bekiender at jeg dig
Denne Dag og jdelig
Har til Hefn og Harm opærred,
Og mit Levnet fast forværred.

*
– 318

7.

HERRE, om du vilde trætte,
Og med mig i Rætte gaa,
Skue alle Synde-plætte,
Store Synde-feyl og smaa,
Jeg med ævig Spot og Skam
Blev da Satans Deel og Nam,
Jeg i Helved skulde synke
Og mig ingen skulde ynke.

8.

Men, O GUD, vend dog dit Øye
Til din Søns Døds Kraft og Fynd,
Tænk dog hvad hand maatte døye
For min purpur-blodig Synd!
Hand tog paa min Skam og Skyld
Og min Jammers Pjne-Byld,
Derfor vil jeg Synden hade,
Og med Graad hans Smerter bade.

9.

Lad din' Engle mig bevaage,
Naar jeg mig skal legge ned
Udi Nattens blanded Taage
Og jeg af mig selv ey veed,
Lad min Siæl da holde Vagt
Mens min Krop sig hviler sagt,
Lad din Engle mig omringe
Og hin sterke Dievel tvinge.

*
– 319

10.

Giv, O GUD, jeg aldrig glemmer,
At jeg Arme bleven er
En udaf din Kirkis Lemmer,
Som dit Kiendemercke bær!
Gid din Kirke hos os staar
Som en vandet Urtegaard,
Lad Vildbassen ey omroode
Det du har begyndt at poode.

11.

Giør vor Kongis Arve-Sæde
Høyt i Seyer, Ær' og Agt,
Lad alt Kongens Huuß optræde
Til jo størr' og større Magt!
Lær du selv hans høye Raad
Hvad der er den beste Daad,
Til din Ære at forfremme,
Og hans Fiender at beskjemme.

12.

Lad din Fred og Leyde blive
Laasz og Lukke for vort Land,
Lad Ulykke overdrive,
Knuus du Satans Løve-tand,
Lad en hver i Fred og Roo
Under dine Vinger boo!
GUD beskierme og beskytte
Thronen, med den mindste Hytte.

*
- 320

13.

Her paa vil jeg mig nedlegge,
JEsu, du skalt med mig gaa,
Inden for mit Hiertis Vegge
Du din Hvilested skalt faa!
Verdens Omhu, Lyst og Nød
Vige bort og blive død!
Jeg vil hos min JEsu blunde
Fra ald Verdens Bulder-stunde.

14.

JEsus skal mig og opvække
Til min Gierning glad og sund
Og sin Haand fremdeelis rekke
Til den næste Morgen-stund!
Og naar Døden træder til
At hand mig omfælde vil,
JEsus skal min Grav da lukke

Dend 2. Aften-Suk.

Haf Tak, O GUD, for denne Dag,
For Sundhed, Glæde, Fred og Mag,
Tak ogsaa, naar dit Riise-snert
Vil qviste mig, det er mig kiert.
O leg mit Demant-Hiert' i blød
I Jesu Blood og i hans Død,
Vri det og bøyd det i din Haand
Ved din den gode Hellig Aand.
Lad mig ey gaa til Sovested,
Før jeg er viß, min GUD gaar med.
Dit Tempel og vor Kongis Stool,
O du Retfærdighedsens Sool,
Selv overskinne Naade-fuld,
Vær mig og min' og hver Mand huld,
Skriv paa min Seng og Sove-Træ:
Her hviler hand i HERrens Læ,
Hvis Synd er skiult i Jesu Saar,
Hand her en Nattehville faar!
Der hand slog Verden af sit Sind,
Da lukte hand sin JEsu ind.

*
- 322

Dend Anden Kong Davids Poenitendse-Psalme. (Melodien findis paa dend 20. og 21. Side.)

1.

Salig er en Mand at skatte,
Naar hans Byrde lettis af,
Og hans Synder er forlatte,
Skiult i HERrens Naadis Haf:
Naar GUD icke regne vil
Hans det daarlig Synde-spil,
Men hand rundt sin Synd bekiender
Og ey Falskhed forevender.

2.

Thi der jeg var taus, og vilde
Meene jeg var Engle-reen,
O! Hvad gik det mig da ilde,
Da vansmegted Marv og Been,
Skiulte Synder aad mig op
Hemmelig fra Taa til Top,
Jeg som Løwen maatte brøle,
For min lønlig Synde-søle.

3.

HErrens Haand og heftig Plager,
Som med Synden var fortient,
Udi Tyngsel alt tiltager,
Til min Vedske blev forbrendt:

*

323 Jeg blev mager og forsvand
Som en Urt for Sommer-brand,
Merk, O Synder! Leg paa Hierte,
Sligt gjør Syndsens skiulte Smerte.

4.

Jeg omsider blev til Sinde
At bekiende Synd og Skam,
Lukke Skalken ikke inde
Under en skin-hellig Ham:
Men jeg sagde saa hos mig:
HERre GUD, jeg vil for dig
Min Mißgierning frjt bekiende,
Da fik Syndsens Straf og Ende.

5.

Derfor skal hver Helgen mindis
Hvor mod mig du varst saa bljd,
Tag' Exempel, naar du findis,
GUd at søg' i rette Tjd
At naar Synde-Flooder sig
Velter ind mangfoldelig,
De ey da til dig skal rekke,

HErrens Haand skal dem forstekke.

6.

Vil end Lowen mig forbande,
Jeg har GUD at roo mig ved,
Skal her megen Angest lande,
GUD, du est min Fiele-sted,

*
—

324 Du for Sorg og Siæle-trang
Skal med Fryd og Frelse-sang
Mig omringe allevegne,
Og din Lov paa mig optegne.

7.

GUD vil selv stoor Fliid anvende,
Nøye agte mig oppaa,
Lære mig den Vey at kiende
Hvor jeg sikker vandre maa;
Ja hans Øyis gode Raad
Er med mig i ald min Daad,
Og skal altid mig raadføre
Hvad som jeg skal troo og giøre.

8.

Værer derfor, værer ikke
Som dend vild' og vrinske Hest,
Vider eder bedr' at skikke
End hint grove Mule-Bæst
I hvis Mund (om de skal staa)
Tømm' og Krogbid knibe maa,
At de ey for nær skal træde
Og slae HERren af sit Sæde.

9.

Mange Plager (hvor det lenter)
Er dend Ondis visse Dom,

Men hvo kun sin GUD forventer
Med Miskundhed ringis om.
325 Giver derfor Røst og Lyd,
Siunger ud af Hierte-Fryd
I Retfærdig', Hierte-Fromme,
Eders Frelse skal dog komme.

Dend 3. Morgen-suk.

Nat Søvn og Slum og Seng far vel,
Det dagis flux i Øster,
Til Bøn, til Bøn, min kiære Siæl,
Suk til dend GUD dig trøster:
O Lyvsens Fader, Livsens Sool
Med Søn og Aand tillige,
See fra din høye Himmel-Stool
Ned til vort Jorderige:
Lad Lyvset i din Kirke boo,
Lad Ordets Lyvs og Stytte
Ledsage os i Christi Troo,
Til vi til Himmel flytte:
Oplyvs du Kongens Hiert' og Sind,
Hans Sverd, som Lyn-ild blive,
Gjør hver hans Fiende synlig Blind;
En stadig Fred os give.
* 326 Lyvs og, O JEsu for min Food,
At jeg skal ikke falde,
Men at jeg varer Kiød og Blood
For Syndsens Sukkergalde.
Lad dine Engle mig ved Haand
Igiennem Verden lede,
Og udi Sygdoms haarde Baand
Et Plaster til mig rede,
Gid jeg saaledis leve maa
I hver en Tjd og Lykke,
Jeg kand mod Livsens Aften faae
Det ævig Lyvsi Smykke.

Dend tredie Morgen-Sang. (Melodien findis paa dend 22. og 23. Side.)

1.

Lyksalig Dag! som nu saa bliid oprinder,
At jeg endnu, med Solens Opgang, finder
GUds Naade i min ringe Busk at boo,
Saa Nattens Mørk og Satans Fange-Fælde
Fik ingen Magt min Siæl at overvelde
Med sin Uroe.

2.

Lov skeep dig GUD i høye Himmel-rjge,
Jeg vil med Tak op af mit Leye stige,

*
—

327 Ja til dig løfte Hierte, Mund og Haand,
Min Siæl skal yde sine tusind Sukke,
Mit Ansigt skal mod Jorden ydmygst bukke
Sig ved din Aand.

3.

Det er jo ey min Værskyld nogen Maade,
At dog det mindste Grand udaf din Naade
Mig skulde blive giort til Deel og Lod:
Men for min Synd og megen stoor' Usnilde,
Du af din naadig Haand mig burde trilde
Saa som en Klod.

4.

Dog haver du mig i din Arm optaged
Og Faders Hierte altid til mig draged
Enddog i denne nest forgangne Nat:
Du har ey qvisted mig med Syndsens Snerte,
Mens jeg som Segl oppaa dit hulde Hierte
Har været sat.

5.

Op, op min Siæl, og skynd dig at aflegge
Ald Mørkheds Ham forinden disse Vegge,
Gak ud mod Soolen som et Lyvsens Barn,

Og lad dit Hiert' i Vand for Synden smelte,
Skam dig, at du her efter dig skalt velte
I Synd og Skarn.

*
– 328

6.

Mit Vandre-tøj jeg der med paa mig tager,
GUd give mig sin Naade at jeg mager
Paa alt det som kand GUD til Ære skee,
At hvor jeg mig skal hen i Verden vende,
Jeg GUDs Ansigtis Lyvs hos mig kand kiende
Og klarlig see.

7.

Mit Embed og mit Kald mig er befaled,
Gid det ey bliver udaf mig forhaled
Og efterlat ved Lyst og Ledighed;
Men at jeg kand GUDs Ære stedse søge,
Min Næstis og mit eget Gavn forøge
Med Fliid og Sved.

8.

Giør du, O GUD, min Bolig fuld af Lykke,
Lad ingen Modgang mig og mine trykke,
Afvend i Naade Vaade-Ild og Vand:
Lad hastig Død mit Levnet ey afskiere,
Gid mine Been mand ey med Skam skal bære
Til Mørkheds Land.

9.

Giv mig din Aand og Naade at jeg viger
Fra Synd og Skam, og til min GUD opstiger
I gandske Hierte, Tanke, Hu og Sind:
Lad mig ad Verdens Lokke-Fugle spytte,
Jeg mig for Lysten i mit Kiød kand hytte
Som slet er Blind.

10.

Din Ær' og Ord hos os befæsted blive,
Giv dem din Aand som Fredens Ord skal drive,
Gjør du vor Konge mæchtig, stor og sterk!
Giv Seyer, Lykke, Raad udi hans Rige,
At Efterkommerne der om kand sige:
Det var GUDs Verk!

11.

Lad Jorden blive fuld af Frugt og Grøde,
Giv af det dybe Vand nødtørftig Føde,
Velsigne du hvert HUUß og Figen-Træ:
Lad hver foruden Synd sit HUUß opbygge,
Og sidde under HERrens Vinger trygge
I Ly og Læ.

12.

Her paa, min GUD, jeg for mig selv vil bede
Du vilde mig paa Sandheds Veye lede,
Og følge mig ved Haanden tryggelig,
At Sikkerhed mig ikke skal forraske,
Men at jeg i min Jord og Falle-Aske
Maa speyle mig.

13.

At naar mit Glaß er gandske da udrundet,
Og ingen Hielp i Verden bliver fundet,
GUD øse da min Siæl ald fuld af Trøst!
Min JESUS maa mig ligg' i Hiert' og Tunge,
Indtil jeg skal mit Hellig, Hellig siunge
Med Engle-Røst.

Dend tredie Aften-Sang (Melodien findis paa dend 22, og 23. Side.)

1.

Dend prægtig Sool, som hele Verden glæder,
Saa sædelig hen fra vor Syyn aftræder,
Og Natten bæller ud, som af en Ørk,
O Lyvsens Fader! hos mig Arme vandre,
Som Mørket kand til Liv og Lyvs forandre,
Og Lyvs til Mørk.

2.

Ach GUD! du skalt mig ey af Haanden slippe,
Om end dend gandske Verden skulde glippe,
Thi jeg af Moders Liv er paa dig kast!
Om Bierge sank, og Verden vild' omvelte,
Og Elementerne de vilde smelte,
Jeg staar dog fast.

3.

Naar jeg, O GUD! din Omhu ræt betragter
Og dine Øynis tusindfolde Vagter,
Da rører sig ræt hver en draabe Blood,
Thi som jeg frem paa Leve-Trappen stiger
Utallig tusind Vidne til mig siger
At GUD er good.

*
- 331

4.

Siig dog, min Siæl, om nogen Sool er runden
Op over Hoved dit, og er forsvunden
Foruden noget sær GUDs Naadis Tegn?
Luk derfor op dit Hiertis Live-Aare,

Lad flyde ud din Tak, i dine Taare,
Som Dug og Regn.

5.

I Dag, i Dag er det din store Naade
At Satan over mig ey fik at raade,
Enddog min Synd det havde vel fortient:
Dog haver din Miskundhed mig omringed,
At Satans Anslag haver ey gelinged,
Men er afvendt.

6.

Jeg er ey kast ved Siugdom ned paa Leye,
Guds Engle har paa alle mine Veye
Haand-baared mig fra Fald og Fode-stød!
GUD til mit Kald har givet Naad' og Lykke,
Mig har ey manglet et nødtørftigt Stykke
Af daglig Brød.

7.

Min blodig Synd, min Siælis Skam og Skade,
Den Slange-Edder, som jeg burde hade,
Og dog i Dag har hersket i mit Kiød,
O GUD, du den med JEsu Blood udslette
Og gak ey med mig Syndere i Rætte,
For din Søns Død.

332

8.

Jeg der med nu til Søvn min' Øyne skikker,
Thi Synden, som i Kiødet boer og stikker
Forsonet er, saa dend ey skade kand:
Min Seng opvartis af GUDs Engle-Skare,
Min Siæl og Liv skal JEsus selv bevare
Min Frelsermand.

9.

Sov da, sov hen, mig skal ey Satan vække,
Og ey med Drømm' og Helved-syner skrekke,
Jeg seer min GUD i søvne hos mig staa,
Jeg skadis ey paa mindste Bloode-draabe,
I søvne jeg ved JEsu Død kand haabe
Nyt Liv at faa.

10.

Lad ingen Nat, O GUD! dit Ord formørke
Giv Vægterne i Zion Kraft og Styrke
Velsigne Kongens Huus, og sæt din Vagt
Omkring hans Rjger og hans Arve-Lande,
Giv viise Raad, Hans Fiender at modstande
Med Lykk' og Magt.

11.

Besøg hvert Huuß og ingen udelukke,
Fra disse mine dybe Hierte-sukke,
Giv alle svage Roo og Hierte-taal:
GUD med sin Aand dem alle kraftig røre,
Som efter HERrens Ville ræt skal gjøre
Med Dødsens Skaal.

333

12.

Far der med vel ald Verdens Pragt og Ære,
Jeg vil min Død ræt nu af Søvnens lære,
Lyvs over mig dit Ansigts Salighed!
Saa skal jeg fort med Morgenstiernen ile,
Og takke dig for søder Natte-hvile,
For Roo og Fred.

13.

Lad endelig din Aand fra mig ey vige,
Naar jeg i Dødsens Dal skal nederstige,
Vær da, O GUD, min Trøst og Støde-stav!
Lad da min Siæl ad Døden haanlig smile,
Mit Legeme i Livsens Haab sig hvile
Udi sin Grav.

Dend 3. Aften-Suk.

Gak Siæl og tag dit Regne-Bræt,
Giør Overslag og ey forgiæt
Tj Tusind Pund at skrive,
Som du fra GUd hver Dag opbær,
Som ey dit Levnets Traad afskiær,
Men sparer dig ved Live.
Skriv om igien, og Lyvset sluk,
Og siyg, du har Tj Tusind Suk
I Troen ham at yde.
* 334 Kand det og ey i Aften skee,
Da siyg, du vil i Morgen see,
Du kand dit Hierte bryde,
Saa vil du tømme, hvad du kand
Af Hierte-Suk og Øyne-vand,
Men, O min JESu lilde!
Du veedst hvor haard den Klippe er,
Hvor dybt at Ondskabs Vande skiær
Udi den syndig Kilde.
Tag derfor denne Aften-Suk
Til Takke, og mit Hierte luk
Fra Verdens Synde-møye,
I Morgen skal du fleere faa,
Saa snart din Aand den banker paa
Og vekker mig mit Øye.

Dend Tredie Kong Davids Poenitendse Psalme. (Melodien findis paa dend 22. og 23. Side)

1.

Ach HERRE lad dog ey din Vred' opsyde,
Og i din Hidsighed paa mig udbryde,

Ach ney! straf dog ey som jeg har fortient,
Thi dine Pjle mig mit Hierte kløver,
Din Haand med Soot og Siugdom mig bedrøver,
Som paa er kiendt.

335

2.

Udi mit Kiød er ingen Sundheds Prikke,
Alt for din grumme Vrede jeg maa drikke,
I mine Been kand ingen Lise boo:
Alt for min Synd, som for mit Ansigt vanker,
Ja Dag og Nat besværer mine Tanker,
Med stoor Uroo.

3.

Min Ondskabs Daad, som jeg bedrev forlangen,
(Dend jeg før traadde under Foode-svngen)
Dend nu mit Hovet overstegen er,
Og min Samvittighed saa hart bemøder,
Ja mig fuldnær til Helvede nedstøder,
Som Byrden bær.

4.

Af Syndsens Saar fuul Stank og Raad udflyder,
Jeg svinder ind, dog nu saa høyt fortryder
Min Daarskab og min Ubesindighed,
Jeg gaar nu krum og mig i Støf nedbøyer,
Og under Sorgeskik jeg daglig døyer,
En Angist-sved.

5.

Min Indvold brænder op, og snart vil revne
Af Synd og Skam som jeg er haan at nævne
Og paa mit Kiød er ingen Sundheds Plæt:
Jeg er afmægtig, og mig Synden knuser,
Jeg og mit Hierte brøler høyt og bruser,
Urolig slet.

6.

Men HERRE, ald min Lengsel og de Sukke
Som jeg udi mit Bryst maa indelukke,
Er ey, O GUD, skiult for dit Vjßdoms Raad.
Mit Hierte heftig sker, min Kraft og Styrke
Har mig forlat, og Øyne ere mørke
Af daglig Graad.

7.

De som mig før har elsket høyt og æred,
Ja de Staldbrødre som jeg fødd' og næred,
Stod' afsiids fra min Plag' og kiged ind!
Min næste Frende, med vel haart et Hierte,
Stood langt af Leed, hver haantis ved min Smerte
I Hu og Sind.

8.

Men de mit Liv med Fliid fast eftersøgte,
De deris Skalke-snarer daglig øgte,
Og de som fritted efter min Ufær,
De taler Vanart mig til Skam og Skade,
Og pønser friit paa Sviig, thi de mig hade,
Hver Dag i sær.

9.

Imidlertiid jeg lood som jeg ey hørde
Hvad Skam og Skiendsel de om mig udførde,
Som Dummen jeg ey løßde for min Mund
Jeg var som dend der ikke kunde høre
Og ey til Giensvar kunde Tungen røre
Mod Skalkefund.

10.

Thi HErre, jeg med Lengsel efterlented
Og at du skulde svare jeg forvented,
Thi jeg udi mit Hierte tænkte saa:
Om du tilsteder at min Food skal glide,
Da vil det, naar de mellem sig mig slide,
Gaa stoort oppaa.

11.

Men om du, GUD, vilt mine Ribbeen vrie,
Jeg færdig er at halte, og vil tie,
Om end min Pjne altid for mig staar:
Jeg give vil Mißgierning min tilkiende,
Og i Bekymring for dend Synd mig vende
Som jeg begaar.

12.

Min' Afvindsmænd bestyrkede nu leve,
Og de i tal mangfoldig mange bleve
Ja de som gave jdel Ont for Got,
Mod mig som Satan selv af Hiertet stoode,
Og huldte mig, for jeg attraar det Goode,
For jdel Spot.

13.

Men du, O GUD! mig i ald Angest styrker,
Forlad mig ey, thi jeg dig trolig dyrker,
Min GUD og HERRE, vær ey langt af Leed!
Vær snar, Hielp! Hielp! Og paa din Arm mig lette,
Giør dog, O HErre for din Ære dette,
Min Salighed.

* 338

Op min Siæl, thi Sool er oppe,
Straalerne paa Huset leer!
Tænk, at du paa Zions toppe
HERRens Naadestraaler seer,
Som dit Hierte skal oplyvse,
Klare dig Fornuftens Mørk,
Alle sorte Trolde kyvse
Til dend fæle Helved-Ørk!
Søde JEsu! hold min Tanke
Til dit reene Bud og Ord,
Lad i Dag min Siæl opsanke
Naadesmuler ved dit Bord!
Trøst mig, Styrk mig, Tag mig vare
Ved din egen gode Aand,
Verdens Lyster, Satans Snare
Blive fra min Hu oc Haand.
Lad dit Aasyns blide Straale
Skinne paa din Kirke ned,
Du før Kongen fuldt i maale,
Lycke, Liv og Salighed!
Signe Landet, Lad mig svale
Synd og Sorg i JESU Blood,
Og naar Livsens Sool vil Dale,
Giør da Dødsens Time good.
339

Dend Fierde Morgen-Sang. (Melodien findis paa dend 24. og 25. Side.)

1.

Velkommen Morgenstund, med Guld og Gavn i Mund!
Lov skee dig, gode GUD, jeg vogned glad og sund:
Nu skal min Øyenbryn ey meere Hvile faa,
Før min Food
Med Hiert' og Mood
I HERrens Huuß skal staa.

2.

I Aftis blev vort Lyvs og Brende-Lampe slukt,
Men JEsus Verdens Lyvs i Siælen skinde smukt:
Min trætte Krop i Fred og Leyde hvilte sig,
Og min Seng
Var ey saa æng,
GUD bode jo hos mig.

3.

O GUD, dit Øye vaar min klare Natte-Sool,
Om end min Hvile-Halm laa paa din Foode-Stool:
Dog saaest du ned oppaa mig usle Creatur,
Mod ald Nød,
Og Satans Stød
Varst du min Vold og Muur.

4.

Jeg derfor nu vil op til HERREns Alter gaa,
Og mine Taare ned udi hans Ager saae:

340 Min Tunge med ald Tak skal løßnis ud af Fryd,
Klinge op
Til Himmel-top,
I Aandens Lyst og Lyd.

5.

Dend Dag som vaar i gaar, har nu ey meere Brug,
Men denne nyder jeg i Tidens Flugt og Fug,
Af HERrens Naade, som er til mit Levnet lagt,
At min Tiid,
Med Frugt og Fliid,
Kand tagis end i agt.

6.

Hielp GUD, jeg kunde saa i Frygt og Agtsomhed,
See hvordan Tiiden bort fra mine Fædre gleed,
At ingen Verdens Lyst mig saa i Sindet groor,
Jeg jo kand,
Med god Forstand,
See hvor dend sig hensnoor.

7.

Jeg har og vel forsøgt hvor foodefalsk og glat
At Verdens Bane er, O GUD! tag derfor fat
Og holdt min høyre Haand, at jeg til Skamfald ey
Skreanter hen,
Saa min U-ven
Beleer mig paa min Vey.

*
– 341

8.

Gid hvert Minut min Siæl i GUD kand være glad,
Og færdig fra sin Krop med Lyst at skillis ad;
Lad min Samvittighed ey blive steene-trykt;
Gid for Synd
Og Søle-dynd
Jeg bær en skyldig Frygt.

9.

Udi mit Kald, O GUD, leg med mig Haand i Haand,
At jeg af Spindelvæv skal ikke snøe mig Baand;
Lad din Velsignelse mig komme til at groo:
Gierighed,
Og Annis Sved
Langt være fra mit Boo.

10.

Din Ære og dit Ord gjør her i Norden fast,
At vi fra Lyvset ey i Mørket blive kast
Giv, ved din Hielp og Haand, vor Konge glædis maa
At hans Land,
I lykksom Stand,
Maa lange Grendser faa.

11.

Giv Brød og Biering til hver i sit lovlig Kald,
Bevar hver Christen fra u-christelige Fald
Besøg den Siugis Seng, spiis hver en hungrig Siæl,
Gjør dem frj

Fra vilden Stj
Som ere Satans Træl.

*
– 342

12.

Nu gaar mit Seyerverk, saa lenge GUD hand vil,
Jeg mod min Aften mig og gierne laver til,
Skiær, GUD, min Knude løß, naar det behager dig,
Mig er vel,
Fordj min Siæl
Er meest i Himmerig.

Dend Fierde Aften-Sang. (Melodien findis paa dend 24. og 25. Side.)

1.

Dend klare Sool gaar ned, Det qvelder meer og meer,
Hver Arbeydsmand er træt og sig om Hvile seer:
En Dag jeg nærmer' er ved Døden end som før,
Tiden mig
Saa sagtelig
Oplukker Dødsens Dør.

2.

Her skiftis Tjden om, her vexlis Dag og Nat,
Af Solen bliver kun en Skygge efterlat!
Saa Verdens Herlighed omsider Ende faar,
Mørken Grav
Og Orme-Drav
Vi sidst i Verden aaer.
343

3.

Tænk da, O tænk dig om, min Siæl, søg ey din Roo
I Verden, som ey veed at holde Stand og Troo!
Ræt nu var Solen her, nu er her jdel Mørk;
Verden var
Da lyvs og klar,
Nu er den som en Ørk.

4.

Jeg triner nu udi det Dugge-fulde Græß,
Naturen siger mig: Bie lit, stat her og læß:
See Morgen-blomsteret, hvor det er falmed nu,
Det vaar Fragt,
Nu er det slagt,
Ach! kom det dog ihu.

5.

Min Siæl, vær rolig lit, mens jeg mig tænker om,
Hvad dog min GUD hand er langmodig, mild og from,
Jeg seer mit Kontrafey i Blomster og i Høe,
Dag og Nat
Mig lærer brat
At jeg skal engang døe.

6.

Tak, tusind gange Tak, O GUD! som ævig er,
Og udi Tjden dog slig Omhu for mig bær!
Fra første Øyeblik der jeg af Rode randt,
Af mit Leer
Du gjorde meer
End jeg kand sige grandt.

* 344

7.

Du toede mig udaf mit syndig Føde-Blood,
Og gafst mig i din Søn en anden Voxe-Rood,
Du har opklekket mig udi dit reene Ord,
Ja min Siæl

Saa tiit og vel
Er spjset ved dit Bord.

8.

End er jeg denne Dag ved din Barmhertighed
Ulykken gangen qvit, om Satan end var vred,
Du har og givet mig i Dag min Deel af Brød,
I min Skaal,
Med Himmel-maal,
Din Gunst og Naade flød.

9.

Men, O min GUD! giv til hvad jeg mod dig har brudt,
Agt ey de Spirer som af Syndsens Rood er skudt,
Løß min Samvittighed af sine Synders Baand,
Kast dem ned,
I Ævighed,
I Haved med din Haand.

10.

Stil du en Engle-Vagt omkring min Sove-Sted,
Lad Satan i mit Huus ey sætte noget Fied,
Luk Himlen i mit Sind, gjør Hu og Hierte reen,
Lad min Siæl,
Af Kiødets Pæl,
Ey finde noget Meen.

345

11.

Oplyvs din Meenighed og breed din Ære ud,
Omfavn med Kierlighed din aandelige Brud,
Som du i Norden har opelsked dig til Lov,
Stød dem om
Med rætviis Dom,
Som søge hendis Rov.

12.

GUD, lad din Salighed for Kongens Ansigt gaa,
Og hug hans Fiender af som Axeklipped Straa,
Formeer hans Herlighed, forlæng hans Lives Aar,
Gid hans Sæd,
I Dyder klæd
Stor Magt i Verden faar.

13.

O Naadens Fader, see og af din Himmel ned
I ald din Christendom, til hvers Nødtørfthighed!
Jeg staar nu færdig til min Sovested at gaa,
Giv du mig
At jeg i dig
En rolig Nat kand faa.

14.

Kom, mægtig Engle-hær, lyvs HERrens Roo og Fred,
Paa Siæl og Legem, og hvad meer mig kommer ved,
Gak, Orme-sæk, og sov, GUD skal i Morgen dig
Vekke her,
Men siden der
Til Liv ævindeligh.
346

Dend 4. Aften-Suk.

Hvile-stunden er i vente,
Solen settis meer og meer,
Denne Dag har GUD paa Rente
Hos mig, og saa mange fleer!
Sundhed, Styrcke, Liv og Ære
Leggis hver Dag til min Sum!
Glemmer jeg det, maa jeg være
Gandske baade blind og dum.
Fald du derfor ned og bøye,
O min Siæl, dit Hiertis Knæ,
Løft din Trois Vaade Øye

Op til JEsu Lifsens Træ.
Dig, O GUD, skee Lov og Ære
For din Naade denne Dag,
Ævig du velsignet være,
For jeg, efter dit behag,
Fører Sundhed med til Senge,
Og med good Samvittighed
Bag Gardinen kand ophænge
Ald dend Sorrhig som jeg veed.
Lad min Synd udslettet blive
I dit Blood, O Frelsermand!
Lad min Søfn mig Styrke give,
Væk mig udi Helbreds Stand.
347 Giv din Kirke i din Skygge
Altjd motte rolig boe!
Kongens Huuß du self opbygge,
Giv det Lykke, Fred og Roe.
Lad en hver i dine Arme
Søfn og salig Hvile faa!
Over mig sig GUD forbarme!
Sov mit Øye, Sov her paa.

Dend Fierde Kong Davids Poenitendse-Psalme. (Melodien findis paa dend 24. og 25. Side.)

1.

GUD vær mig naadig, og tilgiv min Synd saa leed,
For din miskundheds skyld, ey for min Værdighed,
For din Barmhiertighed, som saa utallig er,
Reent udslæt
Hver Synde-plæt
Som jeg i Kiødet bær.

2.

Toe mig og vask mig vel og meget af min Synd,
(Jeg veed at i mit Kiød er Syndsens Arpe-dynd,)
Prøv her din Farve-Kunst! og gjør min Kiortel hvid
Skiær og reen,
Af Skarn og Meen,
I ald min Livis Tiid.

3.

Thi jeg min Ondskab og min' Overtrædelser
Til fulde kiender nu, saa det i Hiertet skiær,
Min Synd dend Dag og Nat ræt for mit Ansigt staar,
Siger mig,
At visselig
GUds Straf hos Synden gaar.

4.

For dig min GUD, for dig jeg eene synded har,
Og gjort det Onde i din' Øyne aabenbar,
Din Tale derfor mod min Synd rætfærdig er,
Og din Dom
Ey fældis om,
Som Reenheds Merke bær.

5.

See, GUD og tænk, at jeg ey uden Ondskabs Saar
Er af min Moder fød, hvis Føde-tiid var haard,
Ja der min Moder mig først varmed i sit Liv,
Var den Lyst
Ey uden Bryst
Med syndig Tiids fordriv.

6.

See, du har dog din Lyst i Sandheds skiulte Leed
Der er som Nyre-lukt, og ingen Mand af veed,

*

349 Dit Evangelium mig Trøst i Løndom bær,
Jeg skal faa
God Viißdom paa
Den Ting nu tillukt er.

7.

Afløs mig derfor kun med Isop-Kosten tiit,
Jeg troer jeg bliver reen og ald min Fuulhed qvit,
Toe mig, saa bliver jeg langt hvidere end Snee,
Thi jeg grandt
Meßiæ Pandt
Hans Blood og Død kand see.

8.

Ach lad mig høre da stoor Lyst og Siæle-Fryd,
Udi dit Ordis Kraft og Evangeli Lyd,
At mine Been og Marv, som du med Løve-tand
Knasker smaa
Som Avn og Straa,
Af Fryd omspringe kand.

9.

For mine Synder og min vilde snuble-Vey
Skiul du dit Ansigt, og agt det aldeelis ey,
Hvad jeg med Hiert' og Haand har for dig giort Uræt,
Slæt det ud,
Onaadig GUD!
Udaf dit Regne-Bræt.

*
– 350

10.

Skab mig et Hierte reent og puurt fra Syndsens Art,
Som af sin Skyld og Blood i dig er toet klart,
Udi mit Bryst og Liv en rætter Aand forny,
At jeg kand,
Som en Guds Mand,
Her efter Synden fly.

11.

Forkast mig ikke fra dit Ansigts Salighed,
(Bliv aldrig for min Synd saa saare harm og vred)
Tag ey, O Naadens GUD, din værdig Hellig Aand
Fra mig bort,

Thi da vel kort
Fik Satan Overhaand.

12.

Giv mig, O GUD, igien din overflødig Trøst
Udaf din Salighed, udi min Siæle-Brøst,
Med en frjvillig Aand ophold mig allenstund
At jeg gør,
Det som mig bør,
Med Hierte, Haand og Mund.

13.

Da vil jeg udi mit Exempel lære saae
At Overtrædere paa dine Veye gaa,

*

351 Ja Syndere, som end GUDs Frygt ey sandse ræt,
Skal til dig
Omvende sig,
Og Synden hade slet.

14.

Udfrj mig ogsaa fra den dyre Bloodeskyld,
O GUD min Salighed! og fra en Hierte-byld,
Og din Retfærdighed, din Gunst og Sandheds Ord
Tusindtal
Min Tunge skal
Berømme her paa Jord.

15.

Oplad, O HERre, selv min Mund og Læbers Dør,
(Thi ellers i din Lov er jeg saa død som før)
Saa skal jeg viit og bredt (alt efter Engle-viis)
Med min Mund
Af Hiertens Grund
Kundgiøre HERrens Priis.

16.

Thi du har ingen Lyst til feede Offers Røg,
Og dig befalder ey Brend-Offers hellig Smøg,
Thi jeg vel ellers gav dig tusind Lam og Faar,
Offer nok
Af Øxenflokk,
Som jeg saa vel formaar.

*
– 352

17.

Men jeg langt bedre veed, at HERrens OfFer er
En sønderknused Aand, som Sorg for Synden bær,
Et Hierte som for Synd er angerknused smaa,
For hans Magt
Er ey foragt,
Det maa vi lide paa.

18.

Gjør vel mod Zion og imod din Meenighed
Alt efter din Behag, og søg din Kirkis Fred,
Byg Murene udi Jerusalem, og bliv
Selv en Muur,
At Fiende-Lur
Forgævis ypper kiv.

19.

Da skalt du have Lyst til Offer, som der skal
Udi Rætfærdighed frembæris tusindtal,
De rætte Ofringer, og Læbers Kalve med
Legger mand,
Med good Forstand,
Da paa dit Alter-sted.

*
– 353

Dend 5. Morgen-suk.

Far vel du hvile-søde Nat,
Op, klare Sool, gjør Dagen glat,
Lad, hierte GUD, frembryde
Din Naade-Sool, dit Lyvs og Lyst
I Dag mit Hierte, Siæl og Bryst
Og ald mit Liv bepryde.
Skin i dit Huuß og Helligdom
Fryd Kongens Huuß, kast dennem om
Der Fred og Sandhed hade.
Udøes din Aands saa rige Trøst
I alle Christnes Saar og Brøst,
Og gjør dem himmel-glade.
Driv mig og før mig til alt got,
Fri mig fra Synd, fra Skam og Spot,
Og fra min Fiendis Vrede!
Lad alle mine i din Haand
Optegned leve, lad din Aand
Paa rætte Vey dem lede.
Skrid saa du Dag som aldrig meer
Mit Øye her i Tiden seer,
Fald hen i Nattens Skygge!
Jeg skrider frem til Himmerig,
Min GUD at see ævindeligg,
Der paa min Troe skal bygge.

354

Dend Femte Morgen-Sang. (Melodien findis paa dend 26. og 27. Side).

1.

Op, op i søde JEsu Navn,
Og lad din Øyenbryn ey slumme meer
Min Siæl du est endnu i Havn,
Og Solen stikker paa dit Huus og Leer,
Hver Morgenstund fornyer GUD sin Pagt,
Hans Sool forgylder Nattens Sørge-Dragt.

2.

Jeg var ey værd at Solen mig
Med mindste Straale skulde skinne paa
Om jeg var saa forglemmelig,
At HERren mig af Hierte skulde gaa,
Og jeg hans Øynis tusind Vagter ey
Berømde høyt oppaa mit Levnets Vey.

3.

Op, op min Siæl med Lov og Tak,
Og vær med Himmel-Psalmer flux bereed,
Med Ydmyghed til Thronen gak
Og kast dig for din HERris Ansigt ned
Dit Hellig, Hellig, siung med Engle-Koor,
Thi du hver Dag i HERrens Naade groor.

4.

Udi min HErris Skiød og Arm
Har jeg nu soved rolig denne Nat,

*
—

355 GUDs Aand var mig i Bryst og Barm
Og jeg blant Engle-Vagter var nedsat:
Thi maatte Helved-Aander skammelig
Langt fra min Hvile-sted undsette sig.

5.

Jeg derfor mig nu stiller frem,
Dog ey paa nogen min Retfærdighed
Men med de hellig Vunder fem
Og ald dend Pjne JEsus for mig leed:
Jeg laver til hans Saar et Græde-Bad
Thi jeg har dem nydt ald min Frelse ad.

6.

Om Hielp og Raad jeg beder dig,
O gode GUD, endnu i denne Dag,
At ald min Gierning lykkelig

Forrettis kand, min GUD til Velbehag
Min Næstis og mit eget Gavn derved
Forøgis maa i Lykke, Fryd og Fred.

7.

Mit skrøbelige Kiød og Blood
Til sine tusind fald tilbøyed er,
Thi Synden er mig Nyre-grood
Og hendis Gift jeg udi Barmen bær:
Mens demp, O GUD, Naturens onde Glød,
At jeg i Synden ikke bliver død.

* - 356

8.

Men om jeg snubler, og min Food
Hand glider hen paa Verdens hale lis,
Udslæt du da med Jesu Blood
Min blodig Synd, og gjør dog ikke Riis
Saa store, som jeg vel fortiene kand
Men bøyy mit Hiert' igien som Strømme-Vand.

9.

Om og i Dag indfalde kand,
En ulyksalig Tim' og Øyeblik,
Om jeg faar Skad' af Ild og Vand,
Om Soot og Siugdøm blander Dødsens Drik!
Ach lad mig dog ey tabe Hiert' og Mood,
Men tænck', at alting har fra GUD sin Flood.

10.

Din Meenighed og Faare-Sti,
Hvor i hos os dit Ord og Ære staar,
Fra Siæle-ulve hende frj
Og fra de hykkel-klædde Satans Faar
Driv fra os ud dend Parder-plettet Flok,
Som spinder hemmelig paa Satans Rok.

11.

Giv du vor Arve-Kongis Aar
De maatte vare for dig frem og frem,
Lad Kongens Huus ey lide Skaar
Af nogen Sorrhig eller Modgangs klem:
Giv hannem viise Raad i ald sin Sag
Og hør hans Bøn paa Nødens haarde Dag.

*
– 357

12.

Giør Landene som grønne Dal'
Af Frugt og Fedme ofverflødig riig'
Og gyd ned af din Himmel-sal
Din Fred saa som en Flood, og stil ald Kriig,
Afverge dyr Tiid, Pest og Ildebrand,
Og Havets alt for mægtig Floders Vand.

13.

Jeg gaar nu til dit Huus igien
Og giør for mig og min' en ydmyg Bøn,
GUd vær vor Fader og vor Ven,
Og giv os ikke vor fortiente Løn:
Lad Hustru, Børn og alt mig rører paa,
Din Naade, Lykke, Hielp og Bistand faa.

14.

Giv at jeg mig erindre kand
At ingen Blive-sted her er for mig,
Men Verden er mit Vandrings-Land
Og mine Reyse-tjmer skynde sig:
GUd veed hvor snart jeg helser Gravens Hul,
Og mit Leer-bygde Huus gaar ned i Smul.

15.

Kom JEsu, kom kun naar du seer
At det kand være paa min Siælis Tarv
Brek kun mit svage Kar og Leer,
Jeg skal da nyde først min Himmel Arv!
Puust Jorden lit bort fra min Himmel-Deel,
Paa Dommens Dag skal dend dog blive heel.

*
– 358

Dend Femte Aften-Sang. (Melodien findis paa dend 26. og 27. Side.)

1.

Det mulner mod den mørke Nat,
Og Dagen er oppaa sit sidste Fied,
Mod Vesten haver Solen sat
Sin Gang hen til sin vaanlig Nedgangs Sted,
I Jacob rinder dog en Stierne op,
Saa vel i Dale som paa Bierge-top.

2.

Lad mørknis ikkun immerfort,
Jeg gruer dog for aldrig nogen Ting,
Naar Luften bliver fæl og sort,
Saa lyvser JEsus om mig rundt omkring!
Hans Aand i mig et Lyvs oppusted har,
Som over alle Verdens Bluß er klar.

3.

Nu vil jeg falde ydmyg ned
Og kysse Støven for min HERris Fod
Fordi hans store Miskundhed
Er saa mangfoldelig mig overgrod!
Før Solen skal mig slet af Syne gaa,
Vil jeg med Hiertens Tak for HERren staa.

*
– 359

4.

Paa mine Dagens Rime-stok
Har GUD selv tegnet Lykke, Liv og Brød,
GUD giver mig det nøysom nok
Om Guld end ikke regner i mit Skiød:
Jeg kysser paa Guds Haand og takker til,
Som hver Dag mig min Nødtørft skikke vil.

5.

Vel har jeg svedet denne Dag,
Og i min Viingaard velted Klimpen om,
Dog var min Efne alt forsvag
At saae Velsignelse i noget Rom:
Men GUD mig dend dog af sin Naade gav,
Hand signed selv min tunge Arbeyd-stav.

6.

Har Satan spundet Hilde-garn,
At føre mig i Dag til Synd og Skam,
Hans Anslag bleven er til Skarn,
GUD lærde mig at see hans Skalke-ham,
I Troens Skiold hand sine Pile brød,
Hand fand mig levendis i Christi Død.

7.

Mit Goods og Ære, Liv og Siæl
Har været hid indtil i Guds Behold;
Om Slangen stak mig i min Hæl,
Og trued mig vel tiit med Syndsens Sold:
Dog har jeg ikke fundet Sorg og Saar,
End ikke paa mit mindste Hoved-haar.

360

8.

Mens ach jeg arme Adams Barn
Ureenhed sidder paa min Kiortel Fliig,
Jeg velter mig i Synd og Skarn,
Og er Guds Billede slet intet liig:
Mit Hiertis Tanke, ja min Ord og Daad
Med Syndsens Galde-Frøe er ombesaad.

9.

Af dette onde Kilde-veld
Er Synd og Last i Dag og bubled op,
Men ald min Skam og mit Uheld
Tog JEsus villig paa sin blodig Krop,
Ved hannem jeg og megen Naade faar,
Hand skyvier mine skamfuld Synde-Saar.

10.

Jeg skikker mig til Leye nu,
Og mine Klæder fører jeg mig af,
Ved Sengen kommer jeg ihu
Min Dommedagis Seng og Hvile-grav
Hvor Verdens Herlighed jeg skal afstaa,
Og kun et Svøbe-lagen med mig faa.

11.

Omkring mig, naar mit Lyvs er slukt,
Jeg finder Myggen mig at stikke paa,
Jeg tænker da: Naar jeg er lukt
I ald min Eyedom, og Gravens Vraa,
Hvor Ormen da skal vrimle i min Hud,
Og æde disse Verdens Lyster ud.

* 361

12.

Men efter mørken Middernat,
Da hører jeg det klingre Hane-gal,
Ald Verden er til side sat,
Min Tanke er da udi Himmel-sal,

Hvor fra jeg, ved Basunens sterke Lyd,
Paa Domme-dag opvekkis skal til Fryd.

13.

I disse Tanker vil jeg gaa
En rolig Søvn i Nat at tage mig,
Guds Ansigt over mig skal staa,
Hans Engle mig beskierme veldelig:
Min Siæl i GUD skal tryggeligen boo,
Af Satan og mit Kiød ey faa Uroo.

14.

Vær selv, O GUD, en Værn og Vold
Omkring din Kirke og din lille Hiord,
Vær du vor Kongis sterke Skiold,
Slut Laasene med Fred udi hans Gaard:
Lad hos hans Raad dit Lyvs og Lampe staa,
At Nat og Nød dem ey formørke maa.

15.

GUD trøste dem der ere nu
I deris Døds Minut, og Afskeeds Tiid,
Kom syge Lemmer og ihu,
Giv dem Taalmodighed og vær dem bliid
Glem ikke nogen iblant hver af dem,
Som du selv kiender for dit Legems Lem.

362

16.

Jeg dermed mig nu kaster ind
Udi min HERRis Arme og hans Skiød,
Hand lyvser op mit mørke Sind
I Søvnne ja udi den grumme Død!
Saa sover jeg med HERRens Fred og Roo,
I Liv og Død alt lige fuld af Troo.

Dend 5. Aften-suck.

Paa Rende-bakken Soolen gaar,
Nu helder Dagen, Natten faar
Et bruun-soort Sabel-klæde:
Til Hvile stunder alle Mand
Dend søde Søfn, for hver en Stand,
Er ræt en quegsom glæde.
Tak, søde GUD, for hver en Stund
Jeg haver levet glad og sund,
Tak og for Korsens Time!
Læg, hierte JESU, Sindets byld,
Lad Satan ey for Syndens skyld
I Drømme for mig stime.
Drag Skiul og Skygge ved din Magt
Oppaa din Kirke, tag i Agt
Ald Kongens Huus og Stamme;
363 Lad ey udi en hast og lil
Blant Nattens mørk ulykkens Pii
Paa Christne Siæle ramme.
Lad mig og mine sove vel,
Men tænk derhos, O kiære Siæl,
Du skalt i Graven sove!
Velan! kom JEsu, kom derpaa!
Ved dig skal jeg af Graven gaa,
Min GUD at ævig love.

Dend Femte Kong Davids Poenitendse Psalme. (Melodien findis paa dend 26. og 27. Side)

1.

O HERre hør min Jammers Bøn
Og lad mit Raab dog komme for dig ind,
Skiul ey dit Ansigt fra din Søn
Oppaa hans Trængsels Dag, men vend dit Sind
Bøyy Øret ned naar jeg dig raaber paa,
Skynd dig, bønhør mig, at jeg Hielp kand faa.

2.

Thi mine Dage svundne er
Som Røg i Luften driver sagte hen,
En gru' i mine Been jeg bær,
Som tærer mig at lidet er igjen:
Mit Hiert' er feldt og tørred som en Urt,
Det kiære Brød at æde er mig surt.

*
– 364

3.

For mine dybe Hierte-Suk
Er mine Been og Kiød kun som en Rad,
Jeg, som Rørdrummen med sin Kluk,
I vilden Ørken aldrig findis glad,
Som Uglen paa hin øde Mark og Muur
Er jeg alt for mig selv i Skiul og Skuur.

4.

Min Søvn gaar bort for Hierte-nag,
Jeg vaager og er altid i Uroe
Som eenlig Spurre paa mit Tag,
Saa venneløß er jeg udi mit Boe,
Min Fiende skiender dagligen mit Navn,
Og galne Folk svær hart imod mit Gavn.

5.

Der er en Afsmag i mit Brød,
Jeg æder det som Aske og som Grud,
Min Graad i Drikke-Karet flød,
Og gjorde mig min Drik som Lag' og Luud
For Trusel din, at du varst vred og hvas,
Opløfte mig, og slog mig ned i Kvas.

6.

Som Skyggen mod den Aftenstund,
Saa mine Dag' er nær ved Undergang,
Som vissen Urt i Mark og Lund
Saa mister jeg min Kraft og Aandefang:

Men, GUd, du sidder fast, i hvor det gaar,
Fra -Slegt til Slegt dit Minde ævig staar.

*
– 365

7.

Stat op, O GUd! og lav dig paa
At ynkis over Zions store Nød,
Skal dend ey gandske undergaa
Da er det Tiid at Naade din udbrød,
Ja dend bestemte Tiid og kommen er,
Tænk hvad du haver lovet, HERre kier!

8.

Thi dine Tienere har Lyst
Og stoor Behag i hendes Bygnings Steen,
Ja det vaar deris Hierte-Trøst,
At HERrens Huus det kom igien paa Been:
Thi de har Medynk over dendis Foragt,
At HERrens hellig Huus i Støv er lagt. ||

9.

De grove Hedninge skal faa
Der Aarsag af at frygte HERrens Navn,
Og Jordens Konger ligesaa
Skal søge HERrens Ær' og deris Gavn,
Naar HERren bygger Zion op igien
Og i sin Ære seis, som hendis Ven.

10.

Naar hand har vendt sit Ansigt hid
Til deris Bøn, som nu er slet forlat,
Og nu for Angist intet gid,
Men er som skalded Træ i Ørken sat:
At hand ey deris ydmyg Bøn forsmaar,
Men lader see den ham til Hierte gaar.

*
– 366

11.

Saa skal dend GUds Barmhertighed
Og skrivis op med Fyrighed og Fliid
For Efterkommerne, som veed
Dog ellers intet udaf denne lid:
Ja Folket, som her efter skabis skal,
Vil love GUD derfor i tusind Tal.

12.

Thi GUD hand saae her ned oppaa,
Udaf sin Helligdoms det høye Slot,
Af Himlen hand til Jorden saae,
Hvordan hans Folk drev om i Spæ og Spot,
At høre Fangens Suk for Fiendens Stød,
Og løse Dødsens Børn af Siæle-nød.

13.

Paa det de kand i Zions Hiem,
Fortælle HERrens Nafn ævindeligen,
Hans Lov udi Jerusalem,
Naar Folk til HERrens Huus forsamle sig
Og Kongeriger HERren tiene skal
I Christi Meenigheds Blod-sprengde Sal.

14.

Men GUD i min Udlendighed
Og paa den Vey, der jeg i Fængsel gik
Ydmyged mig, jeg fuld vel veed
Hvor mangt et Angist-Stød at jeg der fik:
Ja GUD forkorted mig mit Levnets Tiid
Og skar i tu mit lange Haab og Liid.

* 367

15.

Jeg sagde da, O gode GUD!
Tag mig ey midt i mine Dage bort,
Mit Haabnings-Maal lad mig naa ud,
Du veedst mit Levnet det er dog kun kort!
Men du, O GUD, i Ævighed bestaar
Fra Slegt til anden vare dine Aar.

16.

I Verdens første Skabnings Tiid
Du lagde Jordens Grund urørlig fast,
Og Himlen blev udbredt saa viid
Som dreyer sig om Jordens runde Last
De er' din' Hænders Gierning underlig
Hvor paa jo billig hver forundre sig.

17.

De skulle samptlig dog forgaa,
Men du bestaar og bliver alt igien,
Som daglig Klæder mand har paa
Saa skal og de af Ælde slidis hen.
Da skal forvandlis som en Klæde-palt
Naar du vilt ændre deris store Alt.

*
– 368

18.

Men du den samme altid er,
Og ende-løse ere dine Aar,
Du dine Tienere beskiær
At deris Børn og Sæd for dig bestaar,
De for dit Ansigt vel befæstis skal,
Det er vor Trøst i denne Græde-dal.

Dend 6. Morgen-suk.

Frem min Siæl, og flux tillave
Bønne-offer, kast dig ned
Med din Suk din GUd at ære,
For din Skiold hand vilde være
Udi Nattens Grusomhed.
O min JEsu, lad det dagis
For min Siæl! Lad Mørket jagis
Gandske bort fra Siæl og Sind,
At jeg ey min Food skal sette
Hvor jeg kand min GUd forgiette,
Og i Synden blive blind.
Lad din Menighed sig glæde,
At GUds Stool og stadig sæde
Er i hendis Tempel sæt!
* 369 Giv at Lykkens Sool oprinder
Over Kongen, at hand finder
Veyen til din Frygt og Ræt!
Lad og mine Timer flyde
I din Frygt, og lad mig lyde
Dine Budord, lad mig gaa
Rund forbi ald Synd og Vaade,
Livsens Aften i din Naade
Salig Slutning engang faa.

Dend Siette Morgen-Sang. (Melodien findis paa dend 28. og 29. Side.)

1.

Nu rinder Solen op
Af Øster-lide,
Forgylde Klippens Top
Og Biergets Side,
Vær glad, min Siæl, og lad din Stemme klinge,
Stig op fra Jordens Bo,
Og med din Tak og Tro
Til Himlen svinge.

370

2.

Utallig saa som Sand,
Og uden Maade,
Som Hafsens dybe Vand
Er HErrens Naade,
Som hand mit Hoved daglig overgyder:

Hver Morgen i min Skaal
En Naade uden Maal
Til mig nedflyder.

3.

En Orm er jeg og svag,
Ja fød til Møye,
Dog har min GUD behag,
At hand sit Øye
Til Varetægt vil paa mig Arme sætte,
At jeg hver Morgen skal
Udi hans Naadis Val
Min Tro oprætte.
Hand har i denne Nat
Med Engle-Skare
Mit Huus og Hiem omsat,
At. ingen Fare
Har rammet mig og min' i nogen maade:
Men jeg er frelst og frj
Fra Dødsens mørke Stj,
Og Siæle-vaade.

* 371

5.

Jeg har min Førlighed,
Og mine Lemmer
Af ingen Smerte ved
Som dennem klemmer,
Og HERrens Aand i mig sit Vidne giver,
At jeg GUDs kiere Søn,
Formedelst Christi Bøn,
Fremdelis bliver.

6.

Min Siæl, vær frisk og glad,
Lad Sorgen fare,
Dit Legems Blomster-blad
Skal GUD bevare:
Hand skal i Dag mig give Kraft og Styrke
Jeg i mit Kald og Stand
Min GUD og Fader kand
Tilbørlig dørke.

7.

GUd legge Haand i Haand
Med mig, og give
Sin gode Hellig Aand
Mit Kald at drive,
Velsigne mig, O GUd, udaf det Høye!
Gid jeg hver Dag og Tid
I GUd og i min Flid
Mig lader nøye.

* 372

8.

Lad Synden mig i Dag
Ey slet forblinde,
At jeg min GUds Behag
Kand ræt besinde:
Men om min Fod gaar vild og sig mon støde
Da vend, O GUd, mig om,
Og gak ey strax til Dom
For Svagheds Brøde.

9.

Du best min Tarv og Trang
O HERre kiender,
Til med er Lykkens Gang
I dine Hænder,
Og hvad mig tiener best i alle maade
Du det tilforne seer!
Min Siæl hvad vilt du meer?
Lad GUd kun raade.

10.

For mine Børn og Sæd
Om jeg vil sørge,
Om jeg hver Tjme græd,
Og vilde spørge:
Hvor skulde de sit Brød og Lykke tage?
GUd lever jo endnu!
Hand kommer dem ihu,

De skal ey klage.

373

11.

Skal jeg paa Jord og Land
For Brødet svede:
Skal jeg paa vilden Strand
Mit Brød oplede:
Skal jeg mit Sverd for GUd og Brød omspende :
Dog er jeg viß oppaa
Min GUd skal med mig gaa,
Min Tarv at sende.

12.

GUd lad mig denne Dag
I Dyd opstige,
Lad Siælen faa en Smag
Paa Himmerige,
Lad mig min Hu til Verden aldrig bøje,
Men i min dybe Suk
Og Knæfalds ydmyg Buk
Til GUd ophøye.

13.

O GUd bær Omhu for
Din Kirkis Gode!
Giv hende glade Kor,
Sæt dend paa Fode:
Lad Anti-Christen dog med ald omstødis
Og hans skinhellig Pak
Med deris falske Snak,
I Grund forødis.
374 Lad Kongen glæde sig
I GUd alleene,
Og hvad hand beder dig
Du ey formeene:
Giv Kongens Huus mangfoldig Ær' og Lykke,
Og sæt ham paa din Haand,
Med Kierlighedsens Baand,
Som gylden Smykke.

15.

Lad Landet deylig staa
Af Frugt og Grøde,
Lad Sandhed Fremgang faa
Og Rættten møde:
GUd give mig min Deel med alle andre,
Indtil jeg hos min Grav
Nedlegge skal min Stav
Og heden vandre.

16.

Saa skal jeg gode Nat
Med Glæde sige,
Min GUd mig tager fat,
Naar jeg skal stige
Ned udi Dødsens Dal og Gravens Giemme
Da faar jeg Trøst og Raad:
Da endis Suk og Graad
Med Engle-Stemme.

*
– 375

Dend Siette Aften-Sang. (Melodien findis paa dend 28. og 29. Side)

1.

Til Hvile Solen gaar,
Og Dagen helder,
Og Mørk af Nattens Vraar
Til os udvælder:
GUd lylvse selv for os, og hos os være,
At Naadens Lyvs og Lyst
Optændis i vort Bryst,
Os at regiére.

2.

O store GUd, jeg maa
Rundt ud bekiende,
At jeg ey Bund kand naa
Og ingen Ende
I din Barmhiertigheds og Naadis Strømme
En Bek den anden naar,
Og jeg alt Aarsag faar
Dig at berømme.

3.

Jeg, en Udlendings Mand,
Som mine Fædre,
Boer her i fremmed Land,
Attraar et bedre:
Min Pillegrime-Stav jeg skal henslenge,
Og giennem Tjdens Stød
Ja og den bittre Død
Til Himlen trende.

*
– 376

4.

Det lærer Tjden mig,
Som haver Vinger,
Og læt og listelig
Hen fra mig svinger
Ja denne Dag, som nu mod Natten qvelder,
Hand skyder mig ihu,
Hvor nær mit Hoved nu
Mod Graven helder.

5.

O GUd, af Hiertens Grund
Min Siæl er rede,
For denne Dag og Stund
Dig at tilbede!
Du haver mig af jdel Naade spared,
Og i min Stand og Kald,
Fra all U-lykkis Fald,
Saa vel bevared.

6.

Du gavst mig daglig Brød
Og Legems Styrke,
Velsignels' i mit Skiød
Til dig at dyrke:
Jeg derfor nu mit Hiertis Harpe stemmer,
Og takker inderlig
Min GUD, som ikke mig
Sit Barn forglemmer.
377

7.

Hvad jeg har mod dig giort
I Ord og Tanke,
Det være lit og stort,
Som dig kand anke:
See! jeg nedfalder for din Naadis Throne,
Lad din Barmhiertighed
Og JEsu blodig Sved
Min Synd forsone.

8.

Dend Synd som i mig boer,
Dend Udyds Kiempe,
Det Ukrud i mig groer
Jeg dog vil dempe:
Tag HErre, tag mit Hiert' i dine Hænder,
Thi ellers er min Magt
Mod Synden snart forsagt,
Som du best kiender.

9.

Nu vil mit Øye-laag
Opsøge Hvile,
O GUD! du mig bevaag,
At Satans Pile
Forgievis skydis ud af Dødsens Bue,
Gid! jeg i Søvnne maa,
Og Hiertens skiulte Vraa,
GUDs Ansigt skue.

10.

GUD holde midlertiid
Oppaa sin KIRKE
Sit Øyes Act med Fliid,
Og det udvirke,
At aldrig HERrens Lyvs hos os formørkis
Men vi til Satans Spot,
I alt det som er got
Maa daglig styrkis.

11.

Tend Lyvs og Glæde op
I KONGENS Sale,
Hans Sool fra Ærens Top
Lad aldrig dale,
Giv, GUD, hans Raad Oplyßning allevegne,
At de, med god Forstand,
Om disse Riger kand
Ret vel indhegne.

12.

Er nogen her forgiæt
GUD glem dem ikke,
Lad dem ey vær' udslet,
Men ogsaa drikke
Udaf din Naadis overflødig Bekke,
Lad Naadens veldig Arm
Til hver nødtørfdig Barm
Sig selv udstrekke.
379

13.

Far dermed, Verden vel,
Jeg vil nu sove,
Paa HERren har min Siæl

Sat Liid og Love,
Jeg mine Børn hos mig nu indelukker,
Som først med Ydmyghed,
Sig selv til Jorden ned
For HERren bukker.

14.

Saa sover jeg dermed,
GUD skal ey vige
Bort fra mit Sove-sted,
Men til mig sige:
Sov nu mit Barn, og svøb dig i dit Klæde,
Du skalt opvogn' engang
Blant Fryd og Engle-sang,
I ævig Glæde.

Dend 6. Aften-Suk.

Aften-Stiernen hisset tindrer!
Hvad er det som dig forhindrer,
Søde Siæl, at ey din Bøn
Staar i andagts Lyvs og Lue,
Oppe ved GUDs Himmel-bue,
Og hans Naade-Throne skøn?
* 380 Søde GUD, jeg vil mig skynde,
JESu, tænd min Siæl i brynde,
Hellig Aand, driv Tanker hen,
Som min Siæl til Jorden trænge,
Og mig om mit Hierte hænge,
For at være Verdens Ven!
Du, min Sool, mit Liv og Lykke,
JESu, Siælens Himmel-Smykke,
Dig, med Fader, hellig Aand,
Ævig Lov og Ære blive,
For i Dag du vilde give,
At mig alting gik til Haand!
Lad i Nat din Fred og Sone
Fra din høye Himmel-Throne
Skygge Christi Kirke om!
Lad din Værn og Vagt bevare
Kongens Huus fra Nød og Fare
Styrk ham i din Ræt og Dom!
Lad og mig, O JESu lilde,
Ey i Mørket lide ilde,
Giv mig Søvn og sagte Roe!
Men naar Dødsens Nat tilstunder,
Skiul mig da i dine Vunder,
Lad mig døe i salig Troe.

Dend Siette Kong Davids Poenitendse Psalme. (Melodien findis paa dend 28. og 29. Side.)

1.

Udaf den dybe Nød
Af alskens Vaade,
Jeg raaber, HERre sød,
Til dig om Naade!
O HERre! lyd min Røst, mig ey forglemme,
Lad Ør'ne aabne staa,
At de grandt merke paa
Min Klynke-stemme.

2.

O HERre, om du vil
Vor Synd betragte,
Og all vor Ondskabs Spil
Saa nøye agte,
Hvo kand da staa, O GUD! iblant os alde
For din den strenge Dom?
Hand jo maa stødis om
Og slet henfalde?

3.

Men hos dig, gode GUD,
Stor Skaansel findis,
Du sletter Synden ud
At dend ey mindis!

*

382 Det er af Ævighed dit gode Rygte!
Des bør vi ogsaa dig,
Som Børn enhver for sig,
Pligtskyldig frygte.

4.

Jeg venter inderlig
Med Hiert' og Øye!
Og efter HERren mig
Vil gjerne føye,
Min Siæl hans sande Løfter eftervented,
Og paa hans Ord og Eed
Gav tøv med good Beskeed,
I Haabed lented.

5.

Endnu er jeg paa Vagt
Med Siæl og Hierte,
Paa HERren er min agt,
O søde Smerte!
Fast meer' end Vægterne i Haabet lider
At Mørkhed skal forgaa,
Og Morgen-Lyvs opstaa
Af Østens Sider.

6.

Israel haabe paa
Den naadig HERre,
De skal og Redning faa,
Naar de begiere:

*

383 Thi hos ham er Miskund og Faders Hierte,
Og stoor Forløbning's Magt
Udi hans Haand er lagt,
Mod alskens Smerte.

7.

Hand, hand dend gode GUd,
Ald Naadis Kilde,
Sit Folk skal løse ud
Af Ondskabs Hilde!
Hvor stoor end Synd og Syndestraf kand være
Dog skal for deris Raab,
Og store sønlig Haab,

GUd over bæere.

Den 7. Morgen-suck.

Morgenrøden sig udstrekker,
Soolens Straale Hoved rekker
Over Skove, Mark og Eng,
Som i Aftis gik til Hvile,
Op, min Siæl, til GUd at ile,
Op fra Lyst og laden Seng!
Væd dit Øye, bank dit Hierte,
Og med Poenitentzis smerte
Hen i Morgenrøden gik
* 384 Til din JEsu, lad ham være
Ald din Lofsang, bær ham ære,
Bær ham Brystet fuldt af tak!
Søde Gud, min Lyst og Glæde,
Naadesoolens rette Sæde
Tak og Ære være dig,
At du dog i Nattens taage
Med dit Øye vilde vaage,
Lyvse Freden over mig!
Styrk mig, lær mig, lad mig blive
Taallig, trøstig her i Live,
Bedre mig hver Dag og Stund,
JEsu mig alt got tilføye,
Gid jeg har et varsomt Øye
Paa mit anbetrode Pund.
Lad din Kirkis Lyvsestage
Vare ved med Soolens Dage
Paa dend hvalte Himmel-Vold:
Vær vor Kongis Liv og Lykke,
Seyer, Ære, Lyst og Smykke,
Vær ham baade Sool og Skiold.
Hør dem alle som dig beder,
Trøst dem som i Angist sveder,
Glæd de bange, giør dem froe
Som er fast i Sorgens snare,
385 GUd os alle vel bevare
Fra Samvittigheds uroe!
Tænk paa mig og alle mine,
Gid vi frem i Tiden trine
Med en Hiertens Synde-Bood!
Kom saa JEsu, kom at ende
Tidens Møye og Elende
Med en Time som er good!

**Den Syvende Morgen-Sang.
(Melodien findis paa dend 30. og 31. Side)**

1.

Vaag op og slae paa dine Streng,
Siung mig en deylig Morgen-Sang,
O kiære Siæl, stat op af Senge:
Giør med din Tak en Himmelgang:
Giør Vold oppaa den Stjerne-borg,
Og glem saa lenge Verdens Sorg.

2.

Vel an! jeg vil til Himlen stige,
Langt fra min Jorde-klimp og Krop,
Mit Borgerskab er i GUds Rige,
Der stunder jeg og daglig op,
Lov, Priis og Tak i tusind Tal,
Skee GUD i høyen Himmel-Sal.

*
– 386

3.

Jeg har ey andet dig at give,
End kun mit blotte Hierte-Tak,
Ald anden Gierning her i Live
Dend er at yde alt for Lak:
Men mine Suk du ey forsmaar,
Og Graaden som i Øyne staar.

4.

Nu vogned jeg og slap af Leye,
GUD gjorde det jeg sov i Fred,
Jeg derfor vil mod Jorden neye
Og kysse HERrens Foode-fied!
Jeg dulmed vel i Mørkheds Land,
Blev dog betient af GUD og Mand.

5.

Nu seer jeg Soolen at optræde,
Sin Buegang med Lyst at gaa,
O GUd, hvad overvættis Glæde
Jeg daglig kand i Hiertet faa,
At Christ Retfærdighedens Sool
Hand har i mig et Skinne-bool.

6.

Lad, JEsu, flux dit Lyvs oprinde
I mig, at jeg, som Lyvsens Barn,
Ey lader mig af Verden blinde
Og snæris udi Satans Garn:
Lad Kiødsens Lyst i mig ud-døe,
Og tænke paa mit Kiød er Høe.

*
– 387

7.

De dødelige Skud og Pile,
Som Satan hærded i min Synd,
Er fløyen over tusind Mile,
Og hafde mod mig ingen Fynd:
Paa min Dørstolpe JEsu Blood
Mod Morderen sig finde lood.

8.

Nu veed jeg vel at Satan ikke
Skal udi Dag forsømme sig,
At hand mig kand i Hælen stikke,
Og slaa med Tungen hemmelig,
Men GUd gjør du mit Ansigt stift,
At jeg kand lee ad hendis Gift.

9.

Skal Siugdum, Sorrig og Ulykke,
Skal Armod eller Fattigdom
Mig efter HErrens Ville trykke,
Lad dog min Troe ey stødis om:

Men giv mig med Taalmodighed
At gjøre HERrens Kalk beskeed.

10.

Velsigne, GUD, udaf det Høye
Mit Arbeyd og min sure Sved,
Lad mig med Satans Kalv ey pløye;
Af andris Blood gjør mig ey feed:
Viis mig den Vey hvor jeg skal gaa,
Udi GUDs Frygt mit Brød at faa.

*
– 388

11.

Bevar hos os din reene Lære,
Elsk paa din Viingaard jdelig,
Lad os af Ordet Frugter bæere
I Kierlighed, en hver for sig,
Lad Kirkens Fiender see sin Harm
Paa os din Hiord udi din Barm.

12.

GUD legge Hæder, Priis og Ære
Paa KONGEN overflødelig,
Lad ham, som David Krunen bæere,
Bøy selv hans Hierte efter dig:
Raadfør du selv hans høye Raad
At deris Verk gaar vel i Traad.

13.

Vort gandske Land, og begge Riger
Omskands, O GUD! med Fred og Roo;
Gjør alle dem, som os bekriger,
Til vore Fødders Træde-broo:
Gjør Luften sund og Jorden feed,
Omkrone den med Frugtbarhed.

14.

Velan! Jeg til mit Kald mig giver
Og fanger nu min Gierning an,
Min GUd mig end saa naadig bliver
Som hand i ald min Tiid er van,
Hand tager Haanden med mig i,
Og med sin Aand staar trolig bj.

*
– 389

15.

Jeg vil dog ey paa Verden bygge,
Om Lykken end vil med mig staa
Men alt som Dagen sig mon rygge,
Vil jeg min Siæl alt minde paa,
At Glasset rinder, Tjden gaar,
Og Ævigheden forreستاar.

16.

Saa skal jeg i GUds Frygt fuldende
Min torne-fulde Levnets Gang
Sin Aand skal GUd i Hiertet sende
Udi min sidste Aandefang!
Skiul da, O Jord! min syndig Krop
Mens Siælen følger Engle-trop.

Dend Syvende Aften-Sang. (Melodien findis paa dend 30. og 31. Side.)

1.

See, hvor sig Dagen atter skynder
I Vester-Vand sig Solen toer,
Vor Hvile-tjme snart begynder,

O GUD! som udi Lyvset boer,
Og sidder udi Himmel-Sal,
Vær du vort Lyvs i Mørkheds Dal.

390

2.

Vort Tjme-glas det alt nedrinder,
Af Natten drivis Dagen bort,
Ald Verdens Herlighed forsvinder
Og varer kun saa gandske kort,
Den Sool, som før paa Klippen stood,
Er neden for vort Triin og Food.

3.

O GUD! mit Hierte det er rede
Med Tak at bryde Himlens Slot,
Jeg mine Hænder vil udbrede
Til dig, for ald den Gunst og Got,
Som du har hid til denne Stund
Paa mig udøst saa mangelund.

4.

Om fra min Vugge jeg begynder
Og overseer min Tællestok,
Hielp GUD! hvad Naader sammen lynder,
I mange mange tusind Skok!
Utallig er dend Naadis Skat,
Som du hos mig har nedersat.

5.

Jeg kand mig nu fuld vel erindre
Hvordan GUDs Forsyn med mig gik,
Udi de Aar der jeg var mindre,
Og jeg forstod ey Verdens Skik:
Jeg var tilfreds med mine Kor,
Og stoled paa mit FADER VOR.

6.

Alt som jeg nu til Alder træder
Og efterhaanden sanker Aar,
Saa samler jeg og HErrens Glæder
Og Lægedom for mine Saar:
Mig møtt' end aldrig noget Stød,
At Hunning jo fornøden flød.

7.

Saa destillerer jeg den Galde,
Som Verden skienker i min Tiid,
Jeg lader Alling mig befalde,
Fordi jeg veed, GUd er mig bliid:
Naar Sorgen op med Solen gaar,
Dend inden Aften Ende faar.

8.

Saa gaar ey nogen Dag til Ende
Jeg jo min HErris Ansigt seer,
I hvordan Bladet sig mon vende,
Og om ey altid Lykken leer,
Dog finder jeg GUds Naadis Gunst
At overgaa ald Fliid og Kunst.

9.

Hvad kunde jeg min Sved tilskrive?
Hvad var min Omhu og Uroe?
Alt hvad jeg kunde sammenrive,
Var kun som Avner paa en Loe;
Om GUd var ey i Arbeid med
Og kom Velsignelser afsted.

* 392

10.

Des takker jeg min kiere Fader
For denne Dag besynderlig,
Paa hvilken hand mod Himlens Gader
Har sat mig op saa nær til sig
At jeg kand see i Himlen ind,
Og kiende grandt min Faders Sind.

11.

Med Lykke, Helbred, Liv og Ære
Jeg hidindtil er kommen vel,
Jeg haver ingen Steen at bære
Paa min Samvittighed og Siæl
Jeg venter mig en naadig GUD,
Om livsens Lyvs ret nu gik ud.

12.

. Dog er jeg ikke frj for Synder,
Jeg er, som andre, Kiød og Blood,
Og Lysters lue-nemme Tynder
Det ilder i min Nyre-Rood:
Det som er ræt jeg ikke gjør,
Men oftest det mig ikke bør.

13.

Dog skal min GUD alt det tilgive,
Og sætte Naad' i sted for Ræt,
Sin Lov udi mit Hierte skrive,
Min Synd skal blive slæt forgiæt,
Hans Aand skal mig og drive saa
At jeg ey af hans Vey skal gaa.
393

14.

Sæt Engle-Orden om mit Leye
I denne Nat, lad Satan staa
Langt uden for det jeg mon eye,
Og lad ham ingen Indpas faa,

At skade mig med noget Fund,
I mens jeg faar min Hvile-blund.

15.

Tag og, O HErre, nøye vare
Oppaa din Kirkis Rolighed,
Dit Ansigts Sool paa hend' opklare,
Naar Mørket det vil falde need:
Lad Lyvset aldrig blive slukt,
Og Naadens Dør ey heller lukt.

16.

Vor KONGIS Huus vi ey maa glemme,
GUd lade Troskab, Fred og Ræt
Udi hans Tjder sammen stemme,
Giør hannem udaf Dage mæt,
Lad hannem i din Skygge boe,
Og høyt sin Fiende overgroe.

17.

For hver en Christen og Medbroder,
Ja hver en syg og sorrigfuld
Jeg og med Bøn hos GUd anmoder,
Som er barmhiertig, troo og huld,
Hand hielper hver udi sin Sted,
Og alle mine ogsaa med.

*
– 394

18.

Sluk dermed Hvege-lyvs og Lampe:
GUd lukke selv mit Husis Dør,
Thi skal mod Brodden Satan stampe,
Om hand der paa et Anfald giør,
GUd selv er her til Huus' i Nat,
Og her omkring sin Vagt har sat.

19.

Sov da i JEsu Navn, og favne
Din GUd i Troen meget fast
Hand skal din Falle-ask' opsavne
Naar du est i Beenhuset kast,
Og sætte Engle-skik der paa!
Din Orme-mad skal kun forgaa.

Dend 7. Aften-Suk.

Tiden skrider, Dagen rinder,
Soolen daler, Mørket blinder
Lyvset med en Aften-Sky!
Siæl og Hierte, møder begge,
Takker Gud i kand nedlegge
Eder under HERrens ly!
Beder, lover, tegner fage
HERrens mange Naadis dage,
Regner dennem i en sum!
* 395 Tænker, taler, sukker, raaber,
Øyne græde Boode-Draaber
Før de falde hen i slum!
Hierte Gud, jeg mig nedkaster
Og begræder alle Laster
Som i Dag bemestred mig!
JEsu, du dem undertræde,
Lær mig ved din Aand at græde
Over dennem hiertelig.
Tak min søde GUd og Fader,
Som fra Siæls og Legems skader
Haver friit mig ved din Haand,
Lad endnu din store Naade
Fri mig ud fra Nattens vaade
Ved dit Øye og din Aand!
Viger bort i Synde-Drømme,
Flyder ind i Glæde-Strømme
Fra GUds Himle i mit Sind!
Vaag, min Siæl, og lad dig ikke
Drage ind i Satans strikke
Naar at Søfnen gjør mig blind!
Sæt din Kirke i dit Øye,
O min GUd, din Naade bøye
Hen paa Kongens høye Huus
* 396 JEsus med sin Arm afbryde
Deris Arm, som Ont vil yde,
Satans Verk og Gierning knuus!
Gak saa hen min Krop at slumme,
Dog mens Søfn din Sands vil dumme
Skal din JEsus staa dig bj
Lyvse paa dig Fred og Frelse,
Give rolig Søfn og Helse,
Og dig fra Ulykke fri.

Sov da, sov i JEsu arme,
Viger alle Verdens larme,
Jeg er i min JEsu skiød!
Hand mig skal af Mørket føre,
Hand min sidste Søfn vil gjøre
Salig, rolig, sagt og sød.

Dend Syvende Kong Davids Poenitendse Psalme. [Melodien findis paa dend 30. og 31. Side.]

1.

O HErre, hold din' Øren aaben,
Min Sag jeg sætter ind for dig,
Ach! hør min ydmyg Bøn og Raaben,
Som jeg fremfører sørgelig,
Med Lyst paa min Formaning agt
For din Miskundheds store Magt.

* 397

2.

Bønhør mig og lad Hielpen komme,
Formedelst din Retfærdighed
Og Himmel-gunst, som alle Fromme
I Verden høyt at prise veed:
Din strenge Ræt jeg søger ey,
Men gaar til dig ad Naadens Vey.

3.

Gak derfor ey med mig i Rætte,
Kom med din Tiener' ey til Dom,
Thi du, O HErre! seer vel dette
At aldrig nogen er saa from,
At hand retfærdig kaldis kand
For dig i Adams Synde-Land.

4.

Min Fiende, som mig Uræt gjorde,
Foruden nogen Skyld og Skiel,
Hand støtte mig mit Liv til Jorde,
Og vilde gjøre mig til Træl,
Hand satte mig i Mørked ned
Som Døding, der ey Glæde veed.

5.

Derfor min Aand af megen Smerte,
Er Angest-dekket i mit Liv,
Mit arme sukke-banked Hierte
Har ingen Lyst og Tiids-fordriv,
Det midt i mig forstyrred er
For Angist, som det daglig skiær.

398

6.

Jeg tæncker paa de gamle Dage,
Og hvad du mod dit Folk har giort
Thi vil mit Hierte ey forsage,
Det grunder meere foort og foort,
Betragtendis din' Hænders Verk;
Om jeg er svag, GUD er dog sterck.

7.

Thi breder jeg ud mine Hænder,
Som den der nær fordrukned er!
Jeg mig til dig, O GUD! henvender,
Min Siæl i Troen jeg frembær
Til dig, som et forsmægted Land,
Forfriske dend med Naadens Vand.

8.

Skynd dig, O GUD! mig Hielp at sende,
Bønhør mig, thi min Aand forgaar,
Dit Ansigts Lyvs du ey bortvende,
Jeg jo din Hielp i Tjde faar,
At jeg dog icke som en Død
Skal jordis, for min Tjd i Nød.

9.

Lad mig din Miskund aarle høre,
Thi jeg paa dig mit Haab har sæt,
Viis mig dend Vey, hvor jeg kand føre
Min Vandring her i Verden ræt:
Thi jeg her om min Siæl til dig
Opløfter nu saa hiertelig.
399

10.

Fra mine Fienders Vold og Vrede
Og deris grumme Tyrannj,
Jeg dig, min GUD, vil ogsaa bede
Du vilde mig med Magt udfrj.
Hos dig jeg skiuler mig i Nød,
Og agter Haant om Fiende-Stød.

11.

Lær ogsaa mig at jeg kand gjøre
Alt hvad dig vel behage kand,
Din gode Aand mig der til røre,
Ledsage mig i slette Land,
At jeg i Græde-dalen maa
Dend rette Vey til Livet gaa.

12.

Saa skal du for dit Navn og Ære,
Som jeg af Hiertet søge vil,
End lade mig i Live være,
For din Retfærdighed der til

Skal du min Siæl med vældig Haand
Udfør' af Nød og Dødsens Baand.

13.

For din Miskund skal du udslette
Min Fiende udi Bond og Grund,

*
– 400

Og dem forderve, som besette
Min Siæl med Angist mangelund.
Thi jeg din Tiener være vil
Af ald min Kraft mens jeg er til.

Velsignelse, Ære og Prijs, og
Kraft være vor GUD i
ald Ævighed, A-
MEN.

401

402

Morgen- og Aften-Bøn

I Hiertens dybeste Ydmyghed nedkaste vi os paa dine
Fødders Skammel, O GUD vor Skabere, hierte JESU
vor Gienløser, værdigste hellig Aand vor Helliggiørere! og
takker dig af vore inderste Hierter for de mangfoldige aan-
delige og legemlige Velgiøringer, som du os fra vor første
Fødsels Time og til denne Stund af idel Naade og Barm-
hiertighed beviist haver. O HERre! vi begræde og bejamre det
i vore inderste Hierter og Siæle, at vi hidindtil ikke haver
været Dig saa taknemmelige og lydige, som vi burde, og ej
sæt os dine Bud for vore Øyne, men saa ofte vandret i vore
egne onde Hierters Veye; Men, O Hierte Fader! bøy dog for
JESU Boods og || Saars skyld, dit Hierte til os i denne
Morgen-\\Aften- } stund, kast vore Synder bag din Ryg i Hafsens
Dybhed, og tag vore Hierter i din egen Haand og bøy dem,
som Vandstrømme, efter dine Veye og Villie. O helligste GUD!
boe altid hos os i din Helligdom, og lad dit hellige Ord og
dine Høyværdige Sacramenter glæde vor GUDs Stad, og
besegle Saligheds Troe og Trøst i vore Hierter. Beskiern, op-
lius, raadfør og lyksaliggjør, O GUD! vor Allemaadigste Herre
og Konge, Kong Christian dend Femte, i alle sine Værv
og Veye, og velsigne af det høye begge deris Majestæter
Dronningerne, de Kongelige BØRN, og gandske Kongelige
Arfve-Huus, saa velsom og Hans Majestæts gode troe Mænd
og Raad, og ald anden voris gunstige og Gudfrygtige Øfrig-
hed. O HERre! vi befale dig i JESU || sødeste Navn, vore
*
– 403 Legemer og vore Siæle, og alt hvad os tilhører, og stille vore
Anslag, Raad og Giøringer under din barmhiertige og
faderlige Villie, haf selv Haand og Øye med os i alle Ting,

til din Ære og vor Salighed. Giv Fred og Rolighed i vore Dage, for Fredsens Førstis JESU CHristi skyld. Lad alle U-lykker og Landeplager, som vi saa vel fortiene med vore bloodige Synder, afvendis eller formildis, for JESu hellige Saars og Plagers skyld. Lad os aldrig fattis dine hellige Englers Værn og Varetægt, men lad dem være vore Vægtene, og Beskiernere mod alle Satans Anløb og gloende Piile. Lad din gode Hellige Aands Regiering for Alting have Magt i vore Hierter, baade udi Livet og udi Døden, at vi maa leve Christelig og døe Salig. Amen i sødeste JESU Navn, Amen.

Bøn efter Prædiken.

Tak og Ære være dig, du helligste Trefoldighed, som ved dit hellige Ord, saa krafteligen haver lært og trøstet vore Siæle, og truet vore Synder. HERre! giem selv dit Ord i vore Hierter ved din Hellig Aand, at det i Liv og Død maa være os en Kraft til Salighed, og giv os for JESu Christi skyld aldene, altid at beholde dit hellige Ord og dine Høy værdige Sacramenter reene og uforfalskede, og aldrig at fattis Retsindige Ordets Lærere, der baade i Lærdom og Lefnet kand opbygge din Meenighed. Bøy alle Jordens Kongers og Potentaters Hierter til din sande Fryct og dit Navns rette Bekiendelse, og lyksaliggjør dem, i det de befodre af Hiertet din fortrængde Christendoms Fred og Velstand. Lad O GUD! vor Allernaadigste Herre og Arfve-Konge, Kong * 404 Christian dend Femte, være som en Øyesteen i dit eget Øye, og see selv til for hannem udi alle hans Raad, Gierninger og Anslag inden og uden Lands. Giør du selv Kongen stoor og stadig i din sande Frygt, sterk og u-ofvervindelig i din Retfærdighed, at hand maa være lykkelig og navnkundig paa Jorden, blive Salig i Døden og Ære-kroned i Himmelen. Lad ogsaa, O naadige GUD! begge deris Maje stæter Dronningerne blive velsignede af Himlene, med alt det, som efter din Villie kand ynskis paa Jorden. O barmhiertigste Fader, sæt altid Hans Kongelige Høyhed, vor Naadigste Arve-Prinds, Prinds Frederich, saa velsom deris Prindslige Højheder || Printz Christian, og Printz Carl i din Faderlig Opsyn og Forsorg. Lad din sande Frygt og din stoore Naade daglig fremvoxe med deris Fyrstelige Natur. Det komme fra deris Faders GUD, hand hielpe dem, og dend Aldmægtigste hand velsigne dem. Hans Kongl. Maje stæts Her Broder Prinds GEORG, de Kongelige Princesse og gandske Kongelig Arve-Huuß, uden og inden Lands, vilde du, O Herrernis HERRE! altid tænke paa til det beste, at alle, som see dem, kand kiende, at det er en Sæd, som HERREN har velsignet. Viisdoms og Vittigheds, Forstands og HERrens Fryctis Aand, hvile altid over Hans Majestæts gode Mænd og Raad, at Kongen aldrig fattis Gudfryctige, Velforfarne, Viise og Redelige Mænd i sine Raadstuer, der af Hiertet søger GUDS Ære, Kongens Gavn, og Fædernelandets Be||ste. Giør, O GUD! Hans Maje stæts gode Mænd og Betienter, som i Hans Kongelig Værv uden Lands ere forreyste, lykkelig i deris Forsæt og For * 405 retninger, og lad dit Øye til Beskiernelse være med dem paa alle deris Veye. Ald anden voris Geistlige og Verdslige Øfrighed vilde du selv med din Hellig Aand opliuse, at de redeligen giøre deris Embede, til din Ære og dem self til en god Samvittigheds Vidnisbyrd. Alle Landsens Indbyggere, Ædle og Uædle,

Fattige og Riige, ville vi dig til ald Velstand og Velsignelse troligen have befalet. Lad din sande Frygt og Kierlighed altid blomstris, og bære Frugt udi alle ærlige Egte-Folkis Hierter. Giv Frugtsommelige Danne-Qvinder i rette Tiid en naadig og glædelig Forløbning. Vær hos alle dem || med dit Naadige Forsyns Øye og din Hielpis Haand, som ere paa deris Rætfærdige Reyse til Lands eller Vands. Trøst alle Fremmede og Fordrefne, ophold Faderløse og Enker, læg alle Syge og Sorrhfulde, Glæd bange og bedrøvede Sam vittigheder, og omvend alle Ugudeligis Vey. O HERRE JESU! som er Fredsens Fyrste, lad Freden blive bestandig inden vore Landemerke, Lad ingen Plage komme nær vore Paulune, men byd dine Velsignelser at være til ald Nød tørft inden vore Døre. O hierte allerkieriste Fader, forlad en hver af os sine Forseelser, og udslet med JESU Blood alle vore bloodige Synder. Skriv i Dag ved din Hellige Aand JESU Hukommelse i vore Hierter, at alle vore Tankker, Ord og Gierninger helli || gis og lyksaliggjøris i hannem til din Ære og vor Salighed. Lad os altid og allevegne nyde dine Hellige Englers Beskiermelse i Livet, og JESU krafrige Saligheds Trøst i Døden, og giv os efter Døden, for JESU hellige Saars og Fortienistis skyld, ævig Ære og Salighed i Him melen. AMEN!

406

Register over de Morgen- og Aften-Sange saa og over de Poenitense-Psalmer.

- Ah HERre! lad nu ey din Vred' opsyde 90
- Ach! min HERre, straf mig ey 50
- Blusser op og værer glade 60
- Dagen er snart runden hen 41
- Dend klare Sool gaar ned, det..... 104
- Dend prægtig Sool, som heele Verden..... 82
- Det mulner mod den mørke Nat 131
- GUd vær mig naadig, og tilgiv..... 114
- Lyksalig Dag! som nu saa bliid 75
- Nu rinder Solen op af Østerlide..... 151
- O HERre! holt din Øren aaben 189
- O HERre! hør min jammers Bøn 141
- Op, op i søde JEsu Navn..... 125
- Rind nu op i JEsu Navn du livsalig..... 35
- Salig er en Mand at skatte..... 69
- See hvor sig Dagen atter skynder..... 179
- Siæl og Hierte, Sind og Sandser..... 55
- Til hvile Soolen gaar, og Dagen..... 158
- Vaag op og slaa paa dine Streng..... 174
- Udaf dend dybe Nød af alskens 167
- Velkommen Morgenstund med Guld..... 99

407

Register over de Trøstelige Morgen- og Aften-Suk.

- Aften-Stiernen hisset tindrer 165
- Dagen nu fra Himlen rinder 53
- Dagen nu sin afskeed tager 48
- Far vel du hvile-søde Nat 123
- Frem til GUD med Morgen-gave..... 149
- Gak Siæl og tag dit Regnebræt..... 88
- Haf tak, O GUD! for denne Dag 66
- Hvilestunden er i vente Solen setris..... 111
- Morgenrøden sig nu strekker..... 171
- Nat søvn og slum, og seng far vel 73
- Nu staar jeg op i HERrens Navn 33
- Op min Siæl! thi Sool er oppe..... 97
- Paa rendebakken Soolen gaar..... 139
- Tiden skrider, Dagen rinder 186

ENDE.

408

DANIELIS PAULLI Advarsel til den Kiøbende.

Eftersom mand sig paa andre Stæder hafver under staaet den Første Part udaf dette Siunge-Koor at eftertrøcke, men meget falskeligen, da ville Kiøberen sig for saadanne onde og falske Eftertrøcke tage vare, og ikke kiende nogen anden for rette Exemplarier, saa vel af den Første som og den Anden Part, uden dennem alleniste, hvilcke med en rød og sort Titul ere trøckte, og paa hvilcke *Danielis Paulli* Navn findis, og endeligen at for hver Part en sær Kaaber-Titul staar foretrøckt. Hvad de, som samme eftertrøckte Exemplaria her i disse Kongeriger forhandler, sig for Straf hafver at forvente, kan de udaf Hans Kongel. Majest. allernaadigste meddeelte Privilegio, som foran er trøckt, eftersee, og sig for Skade tage vare.

* - 409

410

411

412

**Morgen- og Aften-Bøn,
daglig at brage.**

DU store GUD, hvis Væsen er u-enderligt, hvis Magt er ævig, hvis Vjbsdom er u-begribelig, hvis Godhed er usigelig: Her fremkommer jeg atter for dit hellige Ansigte, bøyer mine Hiertens Knæ, oc takker dig af min inderste Siæl, at du haver bevaret, oc naadelig beskiermet mig denne Nat (Dag) oc min gandske Lifs Tid for megen Ulykke og Fare, paa Legem og Siæl. Jeg beder dig for JEsu Blods oc Døds skyld, du vilde aff Naade tilgifve oc forlade mig alle mine Synder, hvor med jeg i Tanker, Ord eller Gierninger, hemmelig eller aabenbarlig, vitterlig eller u-vitterlig, har fortørnet og gjort dig imod: Og naadelig bevare mig i denne Dag (Nat) og altid fra Laster, Synd og ald Ulykke. Forleen mig din hellige gode Aand, som kand regiere og føre mig paa slet Vey, at ald min Gierning og gandske Levnet maa behage dig i Christo JEsu. Giff mig hvis du befaler mig, og befal mig saa hvad du vilt, forlad mig ikke, paa det jeg ikke aff Men||niskelige skrøbelighed igien skulde forlade dig. Tænk ikke paa det som jeg har gjort imod dig, men hvad din kiere Søn har gjort imod mig. Min arme Siæl, mit nød tørfftige Legeme, mit Kald, Embede og Stand, min Hustru (Mand) Børn og Tiunde, min Øfrighed og Siælesørger, mine Forældre, Systre, Brødre og paarørende; Ey alleene mine Venner, men ogsaa mine Fiender, Mißundere og Forfølgere, alle nødlidende Christne, alle dem, for hvilke jeg er

* 413 skyldig at bede: Alle mine Anslag og Tanker, ald min giøren og laden, mine Ord og Gierninger, min Udgang og indgang, mit Liv og min Død, min Tro og gode Samvittighed, min Ære og gode Navn, mit Gods og Formue, og alt hvis jeg aff din godhed hafver annammet, befaler jeg nu og altid i din aldmægtige naadige Haand. Velsigne, benedid, bevar, bekiern, før og regier mig og mine, Og hielp os, som du veedst, at os vel kand være hiulpen. Giv os saaledis at bede, som intet Arbeyde kunde hielp; og saa at arbeyde, som ingen Bøn kunde hielp. Giv os saa at leve, som der var || intet Evangelium: og saa at døe, som der var ingen Low til. Du est dend GUD, som hidindtil har givet mig Mad og Drikke, Klæder og anden Nødtørftighed, og du lever end ogsaa i Morgen og Overmorgen: Ja din godhed varer evindeligt. Du føder Fuglene i Lufften, Fiskene i Havet; Hvi skulle du da ikke ogsaa føde mig, for hvilken du har udøst dit Blood? Du har en sterk Ryg, derfor kaster jeg all min omhu paa dig, jeg lader dig sørge for nu og i Morgen. O du trofaste Israels Vægter, du som ikke sover, ey heller søffnis, bevar mig og mine fra Dievelen og ald hans tilhang, for alle vore siunlige og u-siunlige Fiender, fra alt Ont og Fare paa Legem og Siæl, Ære og Gods. See du Himmelens og Jordens HËrre! der har du mit Hierte og min Haand, før mig som du vilt, jeg er din Tiener (Tienerinde) du haver ført mig underlig i Verden, gjør det her effter underligt, dog Saligt. Du GUDS Søn Christe JEsu, du som sidder til din Himmelske Faders høyre Haand, og est min Advocat og Talßmand, du har befalet mig at bede, og tilsagt mig Bønhøring med et dobbelt Amen og Æds bekræftelse: Saa bønhør mig nu, og hielp mig for dit hellige Navns æris skyld,

AMEN.

* 414